Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
68
2 A
M
55

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

XXV. 1. 133

CARMINVM POETARUM NOUEM, LYRICÆ POESEWS PRINCIPŪ FRAGMENTA.

ALCAEI, SAPPHVS, STESICHORI, IBYCI, ANACREONTIS, BACCHYLIDIS, SIMONIDIS, ALCMANIS, PINDARI

Nonnulla etiam aliorum.

Cum Latina interpretatione, partim soluta oratione, partim carmine.

Editio II. multis versibus ad calcem adiectis locupletata.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ANNO M. D. LXVI

Excudebat Henr. Stephanus, illustris uiri Huldrichi Fuggeri typographus.

ILLVSTRIBVS viris Marco & Ioanni Fuggero, Henr. Stephanus.

Saluere fratrum par iubeto nobile
Germanicorum, barbite.
Saluere fratrum par iubeto nobile,
Charum nouem sororibus,
Nouem sorores quod uicissim deperit.
Queis tres sorores hospitæ,
Tribúsue qui sunt hospites sororibus,
Et intimi sodalium.
Hi si tulissent Ilio quondam pedem,
Præoccupassent Nireo
Chii poetæ splendidum præconium.
Sed oris eius gratia
Seris merebat si cani nepotibus
A uate uatum principe:
Quanto mereret grandiore spiritû
Vultus sonari dignitas,
Qui cũ benignis atque cultis moribus
Conspirat apto fœdere?
Quid quũ rotundo ab ore lata profluũt
Orationis flumina?
Quæ si semel quis aure forsan hauserit,
Purgata quæ sit & teres,
Sic detinetur illecebrosis aquis,

Vt ebrius fiat prius,
Sedare posſit æſtuoſi gutturis
Quàm peruicaces impetus.
Quis in labellis lacteis naſcentium
(Sonos ob oris melleos)
Apes, relictis dulcis Hyblæ collibus,
Finxiſſe non iuret fauos?
Arguta cui non luſcinia putabitur,
Cui non auis Cayſtria
Canoritatis in tenellis oribus
Fudiſſe prima ſemina?
Pro lacte quis non dixerit nutricium
Suxiſſe nectar ubere?
Quos perlubenter filios agnouerit
Suadela, quos Cyllenius
Suo lubenter mentiatur ſemine
Satos, deus facundiæ.
At floruere (quis neget?) facundia
Seclo priore plurimi.
Sed multilingui non fatebor antea
Lepore ſic affabiles
Ad clara ſolis prodiiſſe lumina,
Quà ſurgit, aut quà labitur.
Mirantur omnes Attici Demoſthenis
Horrenda linguæ fulmina:
Nec roſtra quõdã Tullij linguæ minus
Erant tonanti conſcia.

Sed ille sermone eloquens uernaculo,
In cæteris infans erat:
Hic præter illũ Romulo notũ & Remo,
Callebat Atticos sonos.
At hosce fratres audiat si Tullius,
Loqui Latinè quum libet,
Credat Latinos, hospites Germaniæ:
Sin Thusca uerba funditent,
Petrarcha quæret cur procul penatib⁹
Cælo fruantur extero.
Hos si Marotus noster audiat sonis
Confabulantes Gallicis,
Fastidietur aula regis protinus,
Et hos magistros præferet
Leporis omnis & salis, quo Gallicus
Præ cæteris sermo nitet.
At quum iocantur mollibus facetiis
Hispana quas tellus parit,
Hispanus omnis autumat te fratribus,
Castella, patrium solum.
Sed & lepores quos dedit gẽs Cecropis
Per scripta sparsos plurima,
Hos iuuit annis in tenellis carpere,
Iuuátque nunc in fortibus.
Quis nuper ergo sciscitabar anxius
Quis dignus hoc libellulo
Futurus esset (quo uenustas & decor

Refulget antiquæ lyræ)
Nunc erubeſco tantulo munuſculo
Tantos morarier uiros.
Sed fallor, an præpoſterus ſubit rubor?
Nam ſi poetas ſingulos,
Quorum ſonantes audiuntur hîc lyræ,
Orci tenebris excitos,
Illis ſodales & lubenter hoſpites
Conſtat futuros protinus,
Cur non fauillas ignium rogalium
Hac excipi decet domo?
Valere fratrum par iubeto nobile
Germanicorum, barbite.

Alcæus fratres duos habuit, alterum quidem Cicin, alterũ uerò Antimenidẽ, quem Babyloniorũ socium, ut scribit Strabo, appellare erat solitus: & certamina magna confecisse dictus, ipsósque ex maximis periculis liberasse. Est in historiis proditum, Pittacum ab Alcæo multis contumeliis & conuitiis laceratũ. Nam (ut est ab Aristotele literarum monumentis relatum) quum Alcæus & frater Antimenides patriæ exercitui duces præessent, ipsis à ciuibus abrogatis, imperium & eius summa est Pittaco tradita. quam rem iniquiore animo tulit Alcæus, rémque ipsam in suorũ carminum locis plerisque apertè ostendit. Dionysius historiam ita ipse recenset, Pittacum, inquit, dictatorem (sic enim quem illi æsymnetam, interpretatus est) Mitylenæi creauerunt: ut cõtra exules eos qui patriæ cum Alcæo nobili poeta erant, confligeret: quare non mirum uideri debet si cum illo perpetuas inimicitias exercuit. nam & illum, ut refert Laertius, interdũ σαράποδα & σάραπον, quòd latipes esset, & pedes traheret, & χειροπόδην nũcupabat, quòd scissuras in pedibus haberet, quæ Græcè χειράδες & ῥαγάδες appellãtur, Laertio & Phauorino testibus. Γαύρηκα uerò, quòd frustra intumesceret & superbiret. Itẽ φύσκωνα & γάστρωνα, quòd pinguis esset. ζοφοδορπίδαν autem, quòd ἄλυχνος, id est, non sine lucerna uideret. Porrò & ἀγάσυρτον, quòd de se malè audiret & sordidus esset. Atque huiuscemodi Alcæus conuitiis & maledictis Pittacũ est insequutus. Quare quũ captiuus in ipsius Pittaci manus uenisset, ut est apud

Val. Maximum, illum quidem impunè abire permisit: tãtùm admonuit quid in op primẽdo posset. Heraclitus verò illi dixisse ait, veniam longè supplicio meliorẽ. verbum vtique sopho, id est sapiẽte, dignũ: & vel hoc ipse dignus vt inter septem sapientes connumeretur. Sed enim nõ *Pittacũ solùm Alcæus est insectatus, sed & Myrsilũ, & Megalagyrum, & Cleãthiden, aliosque nonnullos, qui in patria tyrãnidẽ per impotentiã exercebant, vt tradit Strabo. Cõmodius ergo, inquit Piso, o Pice, Quintiliani verba exponemus, quũ Alcæum ait tyrannos insectatum esse. Cui ego, Equidem rectè Piso doces: sed paulo pòst tu ipsius Quintiliani verba recẽsueris. Græci Stasiotica Alcæi quædã opera vocant, quæ vos Latinè seditiosa dicere potestis. Meminit & de his Strabo, in quibus scilicet de patriæ seditionibus intestinisque discordiis à tyrannis oppressæ agebat: quo etiã carmine nauigationẽ suã & bella descripsit. quod & Acron testatur & Horatius, quũ ita cecinit,*

Et te sonantem pleniùs aureo
Alcæe plectro, dura nauis
Dura fugæ mala, dura belli.

Herodotus memoriæ monumentis mandauit, eo tempore quo Mitylenæi cum Atheniensibus pugnarent, victoriáque penes hostes esset, Alcæũ abiectis armis aufugisse: quæ ab hostibus collecta, in templo Palladis suspensa fuere. idque ex ipsius versibus ad Menalippum facilè cognosci. quam tamen historiam vt parum fideliter ab Herodoto expositã Plutarchus retulit in eo qui inscribitur De Herodoti abusione *seu mali-*

gnitate: (si rectè sic cacoethia interpretatur.) Historiæ veritatē *sequuti sunt, Strabo, Laertius & Suidas. At verò in Musicis & in arte modulandorū carminū peritissimū fuisse Alcæum, prȩter Græcos & Attilius Donatianus apud Latinos scribit. ideóque Horatiū in quibusdam ait duriorem videri, quòd Alcæum haud rectè semper sit imitatus: ut in illo,*

Lydia dic, per omnes
Te deos oro, Sybarin cur properes amando
Perdere.

Fuere & alii præter hunc Alcæi nomine: inter quos, &c.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ
Ἁλικαρνασέως γνώμη περὶ τῶν τοῦ Ἀλκαίου μελῶν.

Ἀλκαίου δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βραχὺ καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος, ἔτι δὲ καὶ τοὺς σχηματισμοὺς μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κεκάκωται· καὶ πρὸ ἁπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος.

DIONYSII HALICARnassei sententia de Alcæi carminibus.

Alcæi autē considera ingentem spiritum, & breuitatem & suauitatē cū uehemētia: præterea uerò figuratam orationem cum perspicuitate: nisi si qua in parte dialectus ei damnum aliquod attulerit. Ante omnia autem [considera] politicorum negotiorum affectus.

Q VINTIL. LIB. X,

Alcæus in parte operis aureo plectro meritò donatur qua tyrannos insectatur: multū etiam moribus confert. in eloquendo quoque breuis, & magnificus & diligens, plurimúmque Homero similis. sed in lusus & amores descendit, maioribus tamen aptior.

ΑΛΚΑΙΟΥ

μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ.

ΥΕΙ μὲν ὁ Ζεύς, ἐν δ' ὀρανῷ μέγας
Χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
Κάββαλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
Πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
Μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
Μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον.*

Τέλος

ALCAEI CARmina.

APVD ATHENAEVM.

Pluit Iupiter, & in cælo magna
Tempestas, concreuerúntque
aquarum fluxus.
Exturba hyemem, imponens
Ignem, infundénsque uinum non
parcè,
Suaue. * * * * *

HORATIVS.

Vides ut alta stet niue candidũ
Soracte, nec iam sustineant onus
Syluæ laborantes, gelúque
Flumina constiterint acuto.
Dissolue frigus, ligna super foco
Largè reponens: atque benignius
Deprome quadrimum Sabina
O Thaliarche merum dyota.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;
δάκτυλος ἁμέρα.
Κὰδ δ' ἀνάειρε κυλιχναις μεγάλαις
αἴ τα ποικίλα. *
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθι
κηδέα
Ανθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κιρναὶς ἕνα
καὶ δύο
Πλείαις. κἀκκεφαλᾶς δ' ἁ τέρα ταν
ἑτέραν κύλιξ
Ωθείτω, ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς
τρεῖς ἀκράτου. *

Gell xvii. Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον
περιτέλλεται.
Α δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ
ὑπὸ καύματος.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς
βίαν πίνειν.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δέν-
δρεον ἀμπέλω.

Apud eundem Athenæum.

Bibamus. cur lucernam expectamus? digitus dies.

* * * *

Vinũ enim Semelæ & Iouis filius
(quod obliuia dolorum induat)
Hominibus dedit. Infunde miscens
uinum & duos *
Plenus. & ex capite alter calix
alterum
Extrudat, unam ad aquæ[mensuram]duas addens meraci.

Apud eundem.

Irriga pulmones uino: astrum enim exoritur.
Tempus autem anni graue, omniáque sitiunt præ æstu.

Apud eundem.

Nunc oportet inebriari, & aliquem bibere inuitum.

Apud eundem.

Nullã aliã seueris arborẽ pri⁹ uite.

HORATIVS.

Nullam Vare sacra uite prius seueris arborem.

Lambin. ode 12. lib.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

4. Οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπειν,
Προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι
Ὦ Βακχί. φάρμακον δ᾽ ἄριστον,
Οἶνον ἐνεικαμένοις μεθυσθῆναι.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΡΑΚΛΕΙ-
δη τοῦ Ποντικοῦ.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
Τὸ δ᾽ ἔνθεν ἄμμες δ᾽ ἂν τὸ μέσσον ναῒ
Φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.
καλαὶ
Πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,
Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ᾽ αὐτό.
Χαλάσι δ᾽ ἄγκυραι.

Lambinus in omissis ad od. 12. libri. pag. 43.

Apud eundem Athenæum.

Nõ oportet malis animum dedere.
Nihil enim proficiemus si mœrore
nos affecerimus,
O Bacchi. sed remedium præstantissimum est,
Vinum afferentes inebriari.

APVD HERACLIDEM
Ponticum.

Alius enim hinc fluctus uoluitur,
Alius inde: nos autem in medio cũ
naue
Agitamur atra,
Cũ magna conflictantes tẽpestate.
Nam pelagus ipsam mali basin occupat,
Et linteum omne iam euanidum,
Ac plurimæ laceræ partes in eo:
Laxántque se ancoræ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Τὸ δὴ ᾖτε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομοστίχει, * *
Παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλῶ ἄντλω.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ.

Ἀργαλέον πενία κακὸν, ἄσχετον ἃ μέγαν
Δάμνησι λαὸν, ἀμηχανίᾳ σὺν ἀδελφεᾷ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΧΟΛΙΑ-
γράψαντι εἰς Πίνδαρον.

Ὡς γὰρ δή ποτέ φασιν Ἀριστόδημον ἐν Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν, Χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς πέλετ' ἐσλὸς, οὐδὲ τίμιος.

Ad præcedẽtes versus respexisse hîc videtur HORATIVS.

Et malus celeri saucius Africo
Antennæq; gemãt? ac sine funib⁹
Vix durare carinæ
Possint imperiosius
AEquor? non tibi sunt integra lintea.

APVD STOBAEVM.

Graue paupertas malum: intolerabile: quæ magnum
Domat populum cum perplexitate sorore.

APVD AVTHOREM Scholiorum in Pindarum.

Vt enim quondam aiunt Aristodemum apud Spartam dictum non inefficax protulisse, Pecuniæ [sunt] uir: pauper autem nullus est strenuus, neque in pretio.

ΤΟ ΕΞΗΣ ΣΚΟΛΙΟΝ

οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν εἶναι, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας, ὥς φησιν ὁ Εὐστάθιος.

Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν τὰ ἑξῆς σκόλια γραψάντων ἀμφισβητεῖται.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, τὸ στῆθος διελόντα, ἔπειτα τὸν νοῦν ἰδόντα, κλείσαντα πάλιν, ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Ἄλλο.

Ὁ δὲ καρκίνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβὼν,
Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

SCOLIVM SEQVENS *alij Alcæi, alij Sapphûs, alij Praxillæ Sicyoniæ aiunt esse, ut tradit Eustathius.*

Narrationem de Admeto, ô sodalis, cōpertam habens, strenuosama, Ab ignauorum autem [consortio] abstine: sciens ignauorum paruam esse beneuolentiam.

Itidem de authoribus sequentium scoliorum dubitatur.

Vtinam liceret qualis esset quisq; ubi [quis eius] pect⁹ discidisset, deinde mentem conspexisset, clausissetque rursum, uirum amicum existimare non doloso animo.

Aliud.

Cancer autem ita loquutus est, quum serpentem chelis prehendisset. Necesse est ut sodalis rectū sequatur, & non obliqua uoluat animo.

Ἄλλο.

Παλλὰς τριτογένεια ἄνασσ' ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων καὶ θανάτων ἀώρων. σύ τε καὶ πατὴρ πλούτου μῆτερ Ὀ- *λυμπία, ἀείδω Δήμητρας στεφανη- *φόροις ἐν ὥραις τε, παῖ Διὸς Φερσεφόνη χαίρετον. εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

Ἄλλο.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε παῖδας Λατὼ Φοῖβον χρυσοκόμαν ἄνακτ' Ἀπόλλωνα, ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

Ἄλλο.

Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς, ὀρχηστὰ βρόμιε, ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖς ἀοιδαῖς ἄειδε κεχαρημένος. ἐνικήσαμεν ὡς ἐβουλόμεθα, καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

Ἄλλο.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω

Aliud.

Pallas Tritonia regina guberna hanc ciuitatem & ciues sine doloribus & seditionibus mortibúsque immaturis. túque & pater diuitiarũ mater Olympia, cibũ Ceris coronigeris in Horis, filia Iouis Proserpina salue, & hanc rectè administrate ciuitatem.

Aliud.

Apud Delum quondam peperit Latona filiũ Phœbum auricomũ regem Apollinem, ceruorũmq; iaculatricem uenatricem Artemin, quæ mulierũ magnũ habet principatum.

Aliud.

Io Pan Arcadiæ inclytæ dominator, saltator Bromie, Io Pan ad mea gaudia cane carmina exultans. Vicimus ut uolebamus, & uictoriam donarunt dij, afferentes à Pandroso ad charam Mineruã.

Aliud.

In myrti ramo gladium gestabo

ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην. φίλταθ' Ἁρμόδι' οὔπω τέθνηκας· νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλλεὺς, Τυδείδην τέ φασι τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα. Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην. ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν, φίλταθ' Ἁρμόδιε καὶ Ἀριστογείτων, ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Ἄλλο.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν Διονύσιον ἐς χορόν.
Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν

sicut Harmodius *&* Aristogiton, *quando tyrannum occiderunt, &* Athenas *æquabili iure uti fecerūt.* Charissime Harmodie, *nondum es mortuus, sed in beatorum insulis te aiunt esse, ubi est celeripes* Achilles, *aiunt etiam esse* Tydidem *strenuum* Diomedem. In *myrti ramo gladium gestabo, sicut* Harmodius *&* Aristogiton, *quum in sacrificiis [quæ fiebant]* Mineruæ, *uirum tyrannum* Hipparchum *interfecerunt. Sēper gloria uestra erit per terram, charissime* Harmodie *&* Aristogiton, *quia tyrannum occidistis, & æquabili iure* Athenas *uti stis feci*

Aliud.

Vtinā *lyra pulchra forē eburnea,*
Et *me pulchri pueri ferrēt ad* Dio
nysiacum chorum.
Vtinā *pulchrū essem ingens aurū*
ignem non expertum,
Et *me pulchra mulier gestaret, pu-*

θεμβὴν νόον.

Ἄλλο.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς ταὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος,
Ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

Ἄλλο.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Ἄλλο.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος ὦ ἑταῖρε ὑποδύεται·
Φράζευ μή σε βάλῃ. τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

Ἄλλο.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
Κἀγὼ παῖδα καλλίστα τὰν μὲν ἔχω, τὰν

ram quae induisset mentem.

Aliud.

Meretrix & balneator eundem habent perpetuò morem,
In eodem solio & probum & improbum lauat.

Aliud.

Mecum bibe, mecum pubertatẽ trãsige, mecum esto amator, mecum corollas gesta.
Quum insaniam, unà mecum insani: quum ero mentis compos, mentis mecum sis compos.

Aliud.

Sub omnem lapidem scorpius ô sodalis subrepit,
Caue ne te feriat. Id enim quod est in tenebris, adiũctum habet omnem dolum.

Aliud.

Sus glandem, aliam quidẽ habet, aliam autem optat accipere:
Ego quoque puellã pulchram, aliam quidem habeo, aliam au-

δ' ἔραμαι λαβεῖν.

Ἄλλο.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
Ἐπεὶ δὲ κἂν πόντῳ γένηται,
Τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΟΤΕ
λει ἐν τῷ τῆς ῥητορικῆς α,

Ἀλκαῖος λέγει,

Θέλω τίν τ' εἰπεῖν, ἀλλά με κωλύει
αἰδώς.

Σαπφὼ δὲ ἀποκρίνεται,

Αἰ δ' ἦχες ἐσθλῶν ἵμερον ἢ καλῶν, καὶ μή τ' εἰπεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, αἰδώς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα, ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

tem cupio accipere.

Aliud.

E terra oportet explorare nauigationem,
Si quis possit & industriā habeat:
At postquam in alto fuerit,
Eo [uēto] qui adest currere est necesse.

APVD ARISTOTELEM Rhetoric. lib. 1,

Alcæus dicit,

Volo tibi quidpiam dicere, sed me prohibet pudor.

Sappho respondet,

Si te cepisset bonarum rerum aut honestarum desiderium, nec lingua tua trepidasset aliquid improbum prolatura, pudor profectò oculos tuos non occupasset, sed loquereris de re iusta.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡ-
χῳ ἐν τῷ περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς.

*Αἰδὼς διττή εἰσιν, ἡ μὲν οὐ κακὴ, ἡ δ᾽ ἄχθος οἴκων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, συμποσιακῶν βιβλ. γ.

Μαρτυρεῖ δ᾽ Ἀλκαῖος, κελεύων καταχέαι τὸ μύρον κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς, καὶ τῶ πολιῶ στήθεος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ περὶ φιλοπλουτίας.

Χαίρειν γὰρ ἅμα τῇ ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἃς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν, μήτε γυναῖκα.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙ-
στίωνι.

Ηλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
Λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Η ρ᾽ ἔτι Δινομένει τῷ τυρρακίῳ τἄρ-

APVD PLVTARCHVM
in libro de morali uirtute.

Pudor duplex est, alius quidẽ non malus, alius autem ædiũ onus.

Apud eundem Sympos. lib. 3.

Testatur autem Alcæus, iubens infundere unguentum capiti multa passo & cano pectori.

Apud eundem, in libro De cupiditate diuitiarum.

Pulchrum est enim unà cum uoluptatibus simul deficere cupiditates, quas neque uirum neque mulierem effugisse dicit Alcæus.

APVD HEPHAESTIONEM.

Venisti ex finibus terræ, eburneum Manubrium ensis auro reuinctum habens.

μβρα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς δόμοις ἐ-
λήλυμθ.

Τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμοις ἐλήλυτε.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Εμὲ δείλαν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων
πεδέχοισαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσο-
μαί σε, λίσσομαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φα-
σὶ τετυγμέναις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Κρονίδα βασιλῆος γένος
Αἶαν τὸν ἄριστον πεδ' Αχιλλέα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Εκ μ' ἐλάσαις ἀλγέων. Εκρ' ἀσαμίν-
θου βαίνεις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Χαῖρε Κυλλαίας ὁ μέδων. σὲ γάρ μοι

* *

SAPPHVS VITA, EX Lilii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarū historia.

Nunc iam de Sappho loquamur, quā sic laudat Strabo, ut ei similē nullam fuisse, ne in minima quidē poetices parte, asserat. quod idem Eustathius in Dionysii cōmentariis affirmat. Fuit hæc Scamādronymi ex Cleide uxore filia. alii, ut Suidas ait, Simonis dixere, alii Eunomini, seu Euemenis, alii Erigyi, seu Eucryti, alii Semi, alii Camonis, alii (ut omniū opiniones vobis afferā) Etarchi. Obtinuit tamē ut à pluribus Scamādronymi credatur. quos Herodot⁹ in historiis sequut⁹ est. Fratres uerò tres habuit, Larychū, Eurygiū, & Charaxū: è quibus Larychū suis uersibus celebrauit, atque in primis quū vina in Prytaneo Mitylenæis administrauit. quod & scribit Athenæus. At uerò Charaxū valde uituperare erat solita, quòd Rhodopē meretricē olim Æsopi Phrygii fabulatoris conseruā inuerecūdè adamarit, & ita perditè ut eius causa omne ferè patrimoniū cōsumpserit. Huius quidē meretricis pyramida celebrat Herodotus, Plinius, Strabo, & alii plerique. Fratrē ergo Charaxū Sappho eius meretriculæ causa odio & carminibus est insequuta. Apud Athenæū reprehēditur Herodotus (sed cū Herodoto nos etiā Strabonē intelligatis, quoniā idē & manifestiùs existimauit) quòd

scilicet Rhodopis *& Dorice eadem fuerit meretrix à Charaxo dilecta: quũ duæ fuerint.* Rhodopis *enim Threſſa genere fuit,* Dorice Naucratitis *. Neque enim* Rhodopis *verua* Delphos *misit, sed* Dorice*.idẽ ab* Athenæo *epigrãmate* Posidippi *cõprobatur. Sed nos hæc mittamus, ipsámque* Sapphon *referamus, quæ viro nupsit* Cercolæ*. Sunt qui* Cercyllam *perperã vocẽt. si Græcis scriptoribus standum, ex* Andro *insula is fuit ditissimus, vt* Suidas *refert: ex quo filiam genuit, cui nomẽ* Cleis*. Sed eo mortuo diuersis amoribus est diffamata, adeo vt vulgò tribas vocaretur. promiscuè enim impudens pueros & puellas arsit: vnde & mascula ideo à quibusdã appellari creditur ab* Horatio Flacco*, &* Ausonio Gallo *, quod marium scilicet uices in opere cum puellis gereret. sint licet (inter quos* Porphyrion*) qui eã ob studia poetica id nominis sortitã velint: in quibus studiis vt vir versata est. Quasi nõ & aliæ penè innumerabiles fœminæ id studium magnificè exercuerint. Alij masculam ea causa dictam arbitrãtur quòd* Leucadiũ*, qui virorum erat, saltum animosè aggressa fuerit: ad quod* Papinianum *illud ex patris epicedio referunt.*

-saltus, *inquit*, ingressa viriles
Non formidata temeraria Leucade Sappho.

Suidas tres Sapphus *discipulas nominat,* Anagorã Milesiam, Gongylã Colophoniã, *&* Eunicam Salaminiam*: & tres item ab eadem puellas amatas prodidit ,* Atthida, Telesillam*, &* Megarã*. Verùm ego plures* [illegible]*eri: quarũ hæc nomina,* Pyrino, Mnais*,*

Anactorie, Cydno, Cyrene, & post has Phaō *Lesbius adolescēs, quem* Plinius *amatū tradit propter herbæ radicem, quā nostri* Cētū *capita uocāt, quę alterutrius sexus simlitudinē refert. unde si uiris contigerit mas, amabiles fiunt: quo pacto, inquit, amatus fertur* Phaō *Lesbius à* Sappho. *quem* Phaonem, *quū in* Siciliā *nauigasset, lepidissimo carmine* Sappho *est prosequuta: quod* Ouidius *poeta in epistola eius nominis imitatus creditur. cuius inquam* Phaonis *amore impatiens* Sappho, *se è* Leucade *in mare præcipitē dedit, quem è* Leucade *saltum & alios subiisse legimus.* & aliquanto pòst, *Quidam alterā* Sapphon *existimarunt quæ* Phaonem *amarit.* Sunt *& qui plectrū ab ea excogitatū scribant.* Menæchmus *quidā* Sicyonius *pectida inuenisse ait. (instrumēti musici id nomē) quā rem pluribus* Athenęus *exequitur.* Sed *iā & quæ à* Sappho *scripta sunt referamus.* Condidit *in primis Lyricorum libros nonē,* Epigrammata, Elegiam, Iambos, Monodias, Epithalamium, *& alia quædam.* AEolico *uerò dicendi charactere usa est. ab ipsa quoque carmen* Sapphicum *deductum est, ut* Hephæstion, Terentianus, Attilius *&* Diomedes *obseruant.* Quin *& ab eadē* AEolicum *carmen & antispasticū inuectum est, ut* Attilius *&* Terentianus *scribunt* Harmoniam *præterea mixolydij à* Sappho *repertam prodit* Aristoxenus, *quem sequutus est* Plutarchus *in musica. tametsi quidam in* Pythocliden *tibicinem referunt, &* Lysis *in* Lamproclen Atheniensem. *At uerò gratiam tantā in carmine habuisse, &c.*

ΣΑΠΦΟΥΣ
μέλη.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩ
τῷ Ἀλικαρνασεῖ, ἐν τῷ περὶ
συνθέσεως ὀνομάτων.

Ἆσμα εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα
Παῖ Διὸς δολοπλόκε· λίσσομαί σε
Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα
Πότνια θυμόν.
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ' αἴποτα κατ' ἔρωτα,
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοις, ἇς πολλάκ'
Ἔκλυες. πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες
Ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἆγον
Ὠκέες στρουθοὶ, περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.
Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα
Μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι

SAPPHVS carmina.

APVD DIONYSIVM Halicarnaſſeum in libro De ſtructura orationis.

Canticum ad Venerem,
Elia Andrea interprete.

SEdibus gaudens uarijs doliſque,
O Iouis proles Cypri ſépiterna,
Confici ne; me patiaris, oro,
Dira dolore.
Huc ades tandem, precibus uocata
Si meis unq'uam celer affuiſti.
Tecta me propter qua ſæpe liquis
Aurea patris:
Et uenis curru properante uecta:
Te nigris ad me tenues per auras
Paſſeres ali s agiles ferebant
AEthere ab alto.
Hîc iugales uix tibi ſunt ſoluti,
Ore quum tu me, dea, ſempiterno
Incipis, ridens, animum rogare

Δεῦρο καλοίμι.
Κ' ὅτ̓ι γ' ἐμῷ μάλιςἐθέλω γυνέσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, ζίνα δ' αὖτε πειθὼ,
Καὶ σαγηνεῦσαι φιλότητα. τίς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ ταχέως φιλήσει,
Κ' ὅτ̓ι κελεύῃς.
Ελθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Εκ μερίμναν. ὅσσα δέ μοι τελέσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩ
τῷ Λογγίνῳ, ἐν τῷ περὶ ὕψους λόγου.

Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν
Εμμεν' ἀνὴρ, ὅςτις ἐναντίον τοι
Ιζάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνού-
σας ὑπακούει

Quæ mala tangunt.

Cur uocem te, quid mihi tum furenti
Maximè poscam fieri, quis autem
Seruiat captus mihi. Quis laæssit
Te mea Sappho?
Si fugit nunc te, citò prosequetur,
Accipit nūquā? dabit usque dona.
Non amat te nunc? at amabit & quod-
cunque iubebis.
O fauēs adsis quoque nūc, meūmque
Libera curis animum molestis.
Adiutrix oro mihi sis in omni
Fortis amore.

APVD DIONYSIVM

Longinum, in libro De subli-
mi genere dicendi.

Catulli interpretatio, postremis quatuor versibus exceptis, qui sunt Henrici Stephani.

ILle mi par esse deo uidetur,
Ille, si fas est, superare diuos,
Qui sedens aduersus identidem te
Spectat & audit.

Καὶ γελώσας ἱμερόεν· τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν,
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἥκει.
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', ἀν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
Καδ δ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται· τρόμος δὲ
Πᾶσαν αἱρεῖ· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἔμμι. τεθνάναι δ' ὀλίγου δέουσα,
Φαίνομαι ἄπνους.

ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΤΗΝ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ῥῆσιν ἐκ τῆς προτεθείσης ᾠδῆς χρὴ διορθώσεως τυγχάνειν. ἔστι δὲ αὕτη ἐν τῷ Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ.

Νέῳ δ' ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθινῆς ἐν φιλοσοφίᾳ τὰ Σαπφικὰ ταῦτα παρέπεται, Κατὰ μὲν γλῶσσαί γε λεπτὸν αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδέδραμε, καὶ ἀθόρυβον δὲ ὄψιν, καὶ

Dulce ridentẽ: misero quod omnes
Eripit sensus mihi. nam simul te
Cypria aspexi, nihil est super mi
Quod loquar amens.
Lingua sed torpet, tenues sub artus
Flamma demanat, sonitu suopte
Tinniũt aures, gemina & tegũtur
Lumina nocte.
Manat & sudor gelid⁹, tremórq;
Occupat totam: uelut herba, pallẽt
Ora: spirandi neque compos, orco
Proxima credor.

st.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

προσώπου ὄμμα, φθεγγομένου δ' ἀκοῦσαι ποθήσειας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ τοῦ Δημητρίου βίῳ.

Ὡς οὖν τῶν μὲν ἄλλων εἰσιόντων ὁμοίως εἶχε· τῆς δὲ Στρατονίκης καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ μετὰ τοῦ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις, ἐγίνετο τὰ τῆς Σαπφοῦς ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν πάντα, φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις, ἱδρῶτες ὀξεῖς, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφυγμοῖς, τέλος δὲ, τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἡττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ὠχρίασις· ἐπὶ τούτοις προσλογιζόμενον τὸν Ἐρασίστρατον, καὶ τὰ ἑξῆς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ ἐρωτικῷ.

Ἀνάμνησον ἡμᾶς ἐν οἷς ἡ καλὴ Σαπφὼ λέγει, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τὴν τε φωνὴν ἴσχεσθαι, καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον.

Apud eundem in Demetrij uita.

Quum igitur, alijs quidem ingredientibus, eodem modo se haberet, at Stratonicæ uel cum Seleuco uel seorsim uetitante, Sapphica illa ei cötingerent, uocis suppressio, rubor igneus, oculorum significationes, sudores acres, incompositus & turbulentus motus in uenarum pulsibus, tandem uerò, quum animus magnis uiribus expugnaretur, hæsitatio & stupor & expallescentia: circa hæc, considerantem Erasistr. &c.

Apud eundem in libello
De amore.

Reducito nobis in memoriam ubi pulchra Sappho dicat, amica in conspectum prodeüte, uocem hærere, & corpus aduri, & pallorē, languorēmque & uertiginem oculorum occupare ipsam.

Sic interpretando, pro φλέγεσθαι lego φλέγεσθαι, & πλάδον pro πλάνον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, κατὰ τὸ τέλος
τῶν γαμικῶν παραγ-
γελμάτων.

Εἰ γὰρ ἡ Σαπφὼ διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφρόνει τηλικοῦτον, ὥστε γράψαι πρός τινα πλουσίαν, Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι, οὐδέ τις μναμοσύνα σέθεν ἔσεται. οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας· πῶς οὐχί σοι μᾶλλον ἐξέσται μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῇ καὶ λαμπρόν, ἂν μὴ τῶν ῥόδων ἀλλὰ τῶν καρπῶν μετέχῃς ὧν αἱ Μοῦσαι φέρουσι καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν θαυμάζουσι;

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,
ἐν τῷ περὶ ἀφροσύνης λόγῳ.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι, οὐδέ ποτε μναμοσύνα σέθεν ἔσσετ', οὐδὲ ποκ' ὕστερον· οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας· ἀλλ' ἀφανὴς κἠν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις· οὐδεὶς δέ σε βλέψει ποτὶ δ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκ-

Apud eundem, in fine connubialium præceptorum.

Si *enim* Sappho *propter elegantiam in scribẽdis carminibus adeo magnificè de se sentiebat, ut scriberet ad quandam diuitem,* Mor*tua autem iacebis, neque ulla memoria tui erit: neque enim particeps es rosarum ex* Pieria [*prouenientium:*] *quomodo non magis tibi licebit magnificè de te sentire & splẽdidè, si non rosarũ sed fructuum sis particeps quos* Musæ *producũt & largiuntur ijs qui doctrinã & philosophiam admirationi habẽt?*

APVD STOBAEVM,
in tractatu De *amentia.*

Mor*tua autem iacebis, neque unquam postea memoria tui extabit: non enim particeps es rosarũ ex* Pieria [*prouenĩetium*] *sed obscura ad* Or*ci domos ibis: neque te quisquam uidebit postquã adum-*

πεποταμένας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ λόγῳ τῷ περὶ τοῦ δεῖν ἐν τοῖς γάμοις τὰς τῶν συναπτομένων ἡλικίας σκοπεῖν.

Ἀλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερον.

Οὐ γὰρ τλάσομαι ἐγὼ ξυνοικεῖν οὖσα γεραιτέρα.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Πίνδαρον σχολίων.

Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς, οὐκ ἀσινὴς πάροικος.

Γράφεται δὲ καὶ οὕτως, Ὁ πλοῦτος ἄνευ ἀρετᾶς, οὐκ ἀγαθὸς συνοικος.

Αὐτόθι.

Πάνυ διετύπωσεν ὁ Πίνδαρος ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς μουσικαῖς ᾠδαῖς, εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος ὡς πρὸς δὲ τὴν τοῦ σκήπτρου στενότητα, ὥστε αὐτὸν μὴ ἐξολισθαίνειν τῇ ᾠδῇ,

bras exiles auolaueris.

Apud eundem in tractatu de considerāda in nuptiis ætate eorū qui matrimonio iūgūtur.

Sed si sis amicus nobis, torum accipe iueniliorem.

Non enim sustinebo tecum consuescere, quum sim senior.

EX SCHOLIIS IN Pindarum.

Diuitiæ absque uirtute, non innoxiæ [sunt] hospitæ.

Ibidem.

Expressit [Pindarus] ad uiuum aquilam quæ insideret Iouis sceptro, & demulceretur musicis cantibus, somno opprimi, expansis utrinque alis, & librari ac uelut stateræ impositam esse, quòd arctum esset sceptrū ne delaberetur propter cāticum [cui attenta erat,]

διὰ ἀσφαλῆ τὴν βάσιν ὑπάρχειν. ἡ δὲ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν, Ταῖσι ψυχρὸς μὲν ἐγένετο θυμὸς, πὰρ δ' ἱεῖσι τὰ πτερά.

Αὐτόθι.

Ο δὲ χρυσὸς, ἄφθαρτος. καὶ ἡ Σαπφὼ, Ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς δάπτει, βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν.

Αὐτόθι.

Χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται. Ἀριστοφάνης ἐν ἱππεῦσιν ἐκ μεταφορᾶς, Πολλῶν γὰρ ἤδη πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. καὶ Σαπφὼ, Μικρά μοι παῖς ἔμμεναι λιθόχαρις, ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι.

ſed tutò fixa ueſtigia haberet. At *Sappho contrario* [*ſenſu*] *de colum bis.* His *relanguit animus, & demittunt alas.*

Ibidem.

Aurum autem, [*eſt*] *incorruptibile* [*unde*] *& Sappho, Quia Ioue prognatum aurum: ipſum neque tinea neque coſſus rodit.* *

Ibidem.

Χαρίζεσθαι *peculiariter ſignificat Concumbere. Ariſtoph. in Equitibus, metaphorico ſermone utens, Quum enim multi eam tentauerint, eam paucis* χαρίσασθαι [*id eſt obſequium concubitus præſtitiſſe.*] *& Sappho, Parua mihi uideris eſſe, ô puella, &* ἄχαρις. [*id eſt, charitum uenerearum expers.*]

Lego enim ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις, ex ſequente Plutarchi loco, & illa verba ἢ μήπω δυώ. &c. puto eſſe non Sapphus, ſed ſcholia

Παρὰ δὲ τῷ Πλουτάρχῳ γέγραπται ἐν τῷ Ἐρωτικῷ,

Χάρις γάρ, ὦ Πρωτόγενες, ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· καὶ τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν ἡ Σαπφὼ προσαγορεύουσα φησίν, Ὅτι σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κἄχαρις.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΛλώνιον τὸν Ῥόδιον σχολίων.

Ἐρυθήεσσα δέ, ἀντὶ τοῦ πυρρά, ὑπέρυθρος. καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικόν, Παντοδαπαῖς μεμιγμένα χροιαῖσιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥριπίδην σχολίων.

Καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ οὕτω τὸν ἕσπερον ἀστέρα εἶπε, τρόπον τινὰ ἐτυμολογοῦσα τὸ ὄνομα, Ἕσπερε πάντα φέρων ὅσα

stæ quibus vocem ἄχαρις explicat.

Plutarchus in libello De amore.

Charis enim, ô Protogenes, à veteribus uocatum fuit obsequiũ quod fœmina mari præstat. atque adeo Sappho [quandam] nondum uiro maturam compellans, ait, Quia parua mihi uideris esse, & ἄχαρις [id est, charitũ uenerearũ expers.]

EX SCHOLIIS IN A- *pollonium Rhodium.*

Ἐρεύθήεσσα autem pro Rufa, Subrubea. êstque è Sapphico, Omnigenis permixta coloribus.

EX SCHOLIIS IN *Euripidem.*

Sappho quoque sic de Vesperostella dixit, quodammodo etymologiam nominis eius ponens, Vesper omnia ferens quæcunque

φαιτόλης ἐσκίδατ᾽ αὔως.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ
Σοφοκλέα σχολίων.

Καὶ Σαπφὼ, Ηρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΥΣΤΑΘΙΩ.

Αστέρες μὲν ἀμφὶ καλαὶ σελάναν ἂψ ἀποκρύπτουσι φαεινὸν εἶδος, ὁπόταν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ γᾶν.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΡΜΟΓΕΝΕΙ
περὶ ἰδεῶν τόμῳ β, ἐν τῷ περὶ
γλυκύτητος κεφ.

Καὶ ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφὼ, καὶ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, οἷον, Αγε χέλυ δῖά μοι λέγε, φωνάεσσα δὲ γίνεο. κεῖται δὲ οὕτω παρὰ τῷ Εὐσταθίῳ, Αγε μοι δῖα χέλυ φωνάεσσα γένοιο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ Ερμογένει, αὐτόθι.
Κάλλος [χωρίου [ἔστιν ἐκφράζειν]

disperſit aurora quæ omnia in lucem profert.

EX SCHOLIIS IN
Sophoclem.

Et Sappho, Veris nuntia blandiloqua luſcinia.

APVD EVSTATHIVM.

Stellæ quidem circa pulchram lunam retrò abſcondunt fulgidam faciem, tum maximè quum plena terram illuſtrat.

APVD HERMOGENEM
De ideis tomo II, in capite De dulcedine [orationis.]

Et quum lyrã interrogat Sappho. & quum illa reſpondet. ut, Age chely diuina, fias uocalis.

Apud eundem, ibidem.]

Pulchritudinẽ loci [permittitur deſcribere per ecphraſin]

καὶ φυτείας διαφόρους, καὶ ῥευμάτων ποικιλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα, καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. ὥσπερ ἡ Σαπφώ, Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων. καὶ, Αἰθυσσομένων δὲ φύλλων κῶμα καταρρεῖ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΔΗΜΗΤΡΙΩ τῷ Φαληρεῖ.

Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάριτες δῆλαί εἰσι καὶ πλεῖσται παρὰ Σαπφοῖ. οἷον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅπου νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί, Παρθενία παρθενία ποῖ με λιποῖσα οἴχῃ;

Η δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι,

Οὐκέτι ἥξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἥξω.

& uarias cõſitiones, fluentorũque diuerſas ſpecies, & quæcũque talia. hæc enim & oculis oblectatio-nem afferunt dum cernuntur, & auribus dum narrantur. ut Sappho, Circum autem aqua frigida ſuſurrum edit per ramos.

Item, Dum autem agitantur folia, ſomnus prorepit.

APVD DEMETRIVM Phalereum.

Feſtiuitates autem figurarum [orationis] manifeſtæ ſunt etiam plurimæ apud Sapphum. ut per reduplicationem alicubi noua nupta uirginitatem compellans dicit, Virginitas uirginitas quo abis me relicta?

Illa autem reſpondet ei eadem figura,

Non amplius ueniam ad te, non amplius ueniam.

Αὐτόθι.

Χαριεντίζεται δέ ποτε [ἡ Σαπφὼ] καὶ ἐξ ἀναφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ ἑσπέρου, Ἕσπερε πάντα φέρεις· φέρεις οἶνον, φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παῖδα.

Αὐτόθι.

Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἐκ μεταφορᾶς, ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Πτερύγων δ' ὑποκα-*κχέει λιγυρὰν ἀοιδάν· ὅ,τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν ἐπιπτάμενον καταυδεῖν.*

Αὐτόθι.

Ἐκ δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφώ φησι, Πέρροχος ὡς ὅτ' ἀοιδὰς ὁ Λέσβιος ἀλλοδαποῖσιν.

Αὐτόθι.

Ἔστι δέ τις ἰδίως χάρις Σαπφικὴ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσειεν. οἷον, Ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον ἀείρατε τέκτονες ἄνδρες· γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρηϊ, ἀνδρὸς μεγάλω πολλῷ μείζων.

Ibidem.

Festiuitatem uerò quærit aliquãdo [Sappho] & ex relatione: ut in uespero, Vesper omnia fers: fers unũ, fers caprã, fers matri filiam.

Ibidem

Nascuntur autem etiã è dictione festiuitates, uidelicet per metaphoram. ut de cicada, Sub alis autem fundit argutam cantilenam* quẽcunque tandem in [locum] æstuosum aduolãs, sonorũ reddat.*

Ibidem.

Ex comparatione etiam de excellente uiro Sappho ait, Eminentissimus ut cãtor Lesbius inter exteros.

Ibidem.

Est autem peculiariter quædã Sapphica uenustas, quum ubi aliquid dixit, id retractat, & ueluti sententiam mutat. Vt quum dicat, In altum ædes tollite structores: gener accedit æqualis Marti [saltem] uiro procero longè procerior.

Αὐτόθι.

Καὶ τὰ Σαπφικὰ, Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα, Χρυσῶ χρυσοτέρα.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΡΟΒΙΩ,

Κρονικῶν βιϐ. ε, ἐκ παρ' Ἀθηναίῳ.

Κοινῆ δ' ἄρα πάντες καρχήσι᾽ ἔχον,
Καὶ ἔλειϐον· ἀράσαντο δὲ πάμπαν
Ἐσλὰ τῷ γαμϐρῷ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΟΤΕλει Ῥητορ. ϐ,

φησὶν ὁ Ἀλκαῖος,

Θέλω τίν τ' εἰπῆν, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

Ἀποκρίνεται δὲ ἡ Σαπφώ,

Αἰ δ' ἦχες ἐς ἐσλῶν ἵμερον ἢ καλῶν, καὶ μήτ' εἰπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, αἰδὼς κέν σε οὐκ εἶχεν ὄμματα,

Ibidem.

Item Sapphica, Multo dulcius modulans quàm lyra. Et Auro magis aurea.

APVD MACROBIVM

Saturn. lib. 5, & apud Athenæū.

Vnd autem omnes carchesia tenebant,
Et libabant: uouerūt autē prorsus
Prospera genero.

APVD ARISTOTELEM

Rhetoric. lib. II,

dicit Alcæus,

Volo tibi aliquid dicere, sed me impedit pudor.

Respondet autem Sappho,

At si te cepisset bonarum rerum aut honestarum desiderium, nec lingua tua trepidasset aliquid improbum prolatura, pudor profectò oculos tuos non occupasset,

ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ
ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος λόγῳ.

Οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρός τινας τῶν εὐδαιμόνων δοκουσῶν εἶναι γυναικῶν μεγαλαυχουμένης, καὶ λεγούσης ὡς αὐτὴν αἱ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΟΛΥ-
δεύκει.

Πρώτη δὲ, φασὶ, χλαμύδα ὠνόμασε Σαπφὼ, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσα, Ἐλθόντ' ἐξ οὐρανοῦ πορφυρέαν ἔχοντα περϊέμενον χλαμύδα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν εὑρεῖν, ἀμφὶ λάβροις λασίοις εὖ ἐπύκασε.

ſed loquereris de re iuſta.

APVD ARISTIDEM IN *oratione de incongruo dicto.*

Exiſtimo autem te Sapphum etiam audiuiſſe apud quaſdam mulieres quæ beatæ ſibi uidebantur, magnificè ſe efferentem & dicentem ſe à Muſis reuera felicem factam, & ſortem cuiuis expetendã eſſe conſequutam: ſéque ne mortuã quidem obliuioni datum iri.

APVD POLLVCEM.

Prima autem, ut aiũt, Sappho chlamydem nominauit, quũ dixit de Amore, E cælo aduenientem, purpuream geſtantem chlamydẽ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΓΡΑΨΑΝΤΙ τὸ ἐτυμολογικόν.

Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν παλιγκότων ὀργάνων, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Καὶ Σαπφὼ δέ φησι, Ἀμβροσίας μὲν κρατὴρ ἐκέκρατο, Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Καὶ ἡ Σαπφὼ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφὴν, καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενον, φησὶ, Στᾶθι κἄντα φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ. καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις ἔπεμψα πορφωκίας δῶρα τίμια.

APVD AVTHOREM

Etymologici.

Verùm non sum iracundis moribus [prædita] sed placidam mentem habeo,

Sic autem interpretando lego ἀλλά τις οὐκ ἐμμὶ παλίγκοτος ὀργὰν, ἀλλ' ἀβάκη τὰν φρένα ἔχω.

APVD ATHENAEVM.

Sappho quoque ait, Ambrosiæ crater tẽperatus erat, Mercurius autẽ sumpto uino dijs pocula ministrauit.

Apud eundem.

Sappho etiam eum cuius forma in maxima admiratione erat, & qui pulcher existimabatur, sic compellauit, Stes coram, amice, & oculorum expande gratiam.

* * *

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙ-στίωνι.

Γλυκεῖα μᾶτερ οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν,
Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι' ἀφροδίταν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος ὡς ἄραο
Ἐκτέλεσ', ἔχεις ἣν παρθένον ἂν ἄραο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάνα,
Αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Προσελεξάμην ὄναρ Κυπρογένεια.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα,
Καὶ Πλειάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα.

APVD HEPHAE-
stionum.

Dulcis mater non possum texere
telam.
Amore uicta pueri, per acrem Ve-
nerem.

Apud eundem.

Felix gener, tibi nuptiæ ut optasti
Confectæ sunt, habésque puellam
quam optasti.

Apud eundem.

Adeste nũc pulchræ Charites, pul
chricomæque Musæ.

Apud eundem.

Plena quidem apparebat luna.
Illæ autem postquam circum aram
steterunt.

Apud eundem.

Dormiui in somnis unà cum Cy-
pride.

Apud eundem.

Iam pulchra quidem Diana,
Iam Pleiades occiderunt,
Iam nox media est & hora

Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Παρὰ τῆς αὐτῆς.

Ἔρος δηὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.
Ἄτθι σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο,
Φροντὶς δ' ἦν ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτή.

Παρὰ τῆς αὐτῆς.

Ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν Ἄτθι πάλαι πόκα.

Παρὰ τῆς αὐτῆς.

Τί με Πανδιονὶς ὠράνα χελιδών.

Παρὰ τῆς αὐτῆς.

Ἐγὼ μὲν Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Σαπφοῖ τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν.

Πάρα τῆς αὐτῆς.

Δεῦρο δεῦτε μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι.

Παρὰ τῆς αὐτῆς.

Μελίχροος δ' ἐφ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ.

Παρὰ τῆς αὐτῆς.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπα-

Iam præterit: ipsa uerò
Ab sola cubo nusella.

Apud eundem.

Amor autem me artuum dissolutor uersat,
Dulciamara auis, inexpugnabilis.
Atthis te autem aliquando mei tædebat,
Et cura in Andromedã [uersa] erat,

Apud eundem.

Amabam quidem ego te quondâ.

Apud eundem.

*Cur me Pandionis *hirundo.*

Apud eundem.

Habet quidem Andromeda pulchram remunerationem.
Sappho cur omniopulentã Venerẽ.

Apud eundem.

Huc adeste Musæ, aureum relinquentes

λας Γυρίννω
Ἀσπρο τέρας, οὐδ᾽ ἅμα πώρανα σέθεν τυχοῖσαν. *

ΠΑΡ ΑΧΙΛΛΕΙ ΤΩ ΤΑ τίῳ τῷ περὶ Λευκίππην καὶ κλειτοφῶντα βιβ. β, εὑρίσκεται τὸ ἑξῆς ἐγκώμιον τοῦ ῥόδου, ἐξ ᾠδῆς τινος εἰς τὸν καταλογάδην λόγον διαλελυμένον. νομίζεται δὲ ἐκείνη τῆς Σαπφοῦς εἶναι.

Εἰ τοῖς ἄνθεσιν ἤθελεν ὁ Ζεὺς ἐπιθεῖναι βασιλέα, τὸ ῥόδον ἂν τῶν ἀνθέων ἐβασίλευε. γῆς ἐστι κόσμος, φυτῶν ἀγλάϊσμα, ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶνος ἐρύθημα, κάλλος ἀστράπτον· ἔρωτος πνέει, Ἀφροδίτην προξενεῖ, εὐειδέσι φύλλοις κομᾷ, εὐκινήτοις πετάλοις τρυφᾷ· τὸ πέταλον τῷ ζεφύρῳ γελᾷ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ τῆς ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμάτων, τῆς αὐτῆς Σαπφοῦς ἐπιγράμ. β.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε

APVD ACHILLEM TAtium, *lib 2.* De Leucippe & Clitophonte, *inuenitur sequens encomium rosæ, ex oda quadam in prosaicam orationem dissolutū. Existimatur autem oda illa Sapphûs esse.*

Si floribus uellet Iupiter imponere regem, rosa inter flores regnum obtineret. Terræ est ornamentum, plantarum decus, oculus florum, prati rubor, pulchritudo coruscans Amorem spirat, Veneris est cōcıliatrix, formosis folijs ornata est, nobilibus frondibus luxuriat: calyx Zephyro ridet.

EX QVARTO ANTHO*logiæ epigrammatum, eiusdem Sapphûs epigrammata duo*

Nassam cū remo posuit Pelagons

Μενίσκος
Κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζωΐας.

Αλλο.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γά-
μοιο θανοῖσαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θά-
λαμος.
Ας καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγέϊ
χαλκῷ
Αλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κό-
μαν.

Meniscus,
Vitæ in piscatu mnemosynū miseræ.

Aliud ex interpretatione Angeli Politani.

Timadis hic puluis, quæ dulces ante hymenæos
Excepta est nigro Persephones thalamo.
Illius heu fato cunctæ de uertice amatam
AEquales ferro subsecuere comā.

Alia quædam Sapphûs, item Alcæi, in extremo inuenies libro.

STESICHORI VIta, ex Lilii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

Alcmane iunior Stesichorus ab authoribus scribitur, sint licet qui vetustiorem tradãt. Mirũ est quod Stesichoro infanti accidisse proditum est, Lusciniã scilicet in ipsius infantis ore concinuisse. quod si quidem verum est, eximiũ proculdubio suauitatis & dulcedinis futuri poetæ prodigiũ fuit. Clarere verò cœpit à XXXVIII *Olympiade ad* LVI *vsque, qua decessit. qua argumẽtatione colligimus, illum ad summã senectutẽ peruenisse. Lucianus quidẽ in Macrobijs octoginta & quinque annos vixisse testatur: videtur tamẽ legẽdum* XCV. *Fratres verò duos habuit, Mamertinum geometram, & Helionacta legũlatorem. Filias item nescio quot habuit, quas de morte patris epistola cõsolatus est tyrannus Phalaris. Fuere uerò hæ Stesichori filiæ in modulandis numeris & carminibus pangẽdis nihilo patre indignæ reputatæ, eo quando tempore nulli in ea facultate, præterquã patri, cedere dicebantur. Dorica quidem Stesichorus lingua usus esse perhibetur, quòd scilicet ea in Sicilia frequens esset, ut alibi diximus. Poemata Stesichori sex & uiginti libris cõposita Suidas prodidit. Meminit & Canticorũ eius, (id est ἀσμάτων) Athenæus, qui & ipsum inter eos qui nimio plus amauerũt, cõnume*

vat: à quo & celebratur poema illud in Calycē puellā, quæ vt Aristoxenus musicus scribit, quũ Euathlũ adolescentē ardentissimè deperiret, deæ Veneri preces effudit vt sibi Euathlus maritus contingeret. quod quũ puer se facturum abnuisset, puella amoris impatientia, vt Sappho, ex alta se Leucadis rupe præcipitem dedit, eundem finem sortita. quam historiam princeps noster Picus, pater Pice tuus, ad me quodam poemate, vno perstrinxit uersiculo,

Testis Stesichoro vati cantata Calyce:

diastole scilicet hac dictione usus. Summæ autem probitatis virum Stesichorum fuisse legimus: vnde apud Græcos factum prouerbium est in indoctos & inelegantes, Neque Stesichori tria nosti: quãuis alii ad ipsius carmina referant, quæ epodica fuerunt, in quibus illa tria essent de quibus in huius sermonis exordio egimus, strophe, antistrophe, epodos. Stesichorũ præterea Synesius heroicũ ferme poetã facit, quũ ait, Sthesichorus veluti & Homerus, qui heroicum genus nobilius & illustrius suis versibus reddidere. Quare, ut puto, apud Dionē Alexander Macedo illum inter eos poetas reponit quos vt à regibus legantur dignos censet. Hermogenes Tarsensis, iuuenis licet, diligentissimus tamen Rhetoricorum scriptor, vbi de Oratoris dulcedine agit, Stesichorum pluribus verbis extollit, in eáque plurimum orationis parte ex celluisse scribit, ob adiecta epitheta, quibus ipse commodè vsus est. Est uerò imitatus Stesichorus in uersibus modulandis nomos & regulas Olympi, quas & illustrauit, vt Plutar-

thus in musica scriptum reliquit, qui & illum ait harmatio nomo & dactyli specie vsum. Et aliquanto pòst, *Illud quidem* [Stesichori monumentum] *Catanæ positũ fuisse ante urbis portã, qua ex re Stesichoria dicta est, octangulum, hoc est octogonum perhibent: à cuius forma, in talorum & tesserarũ lusu casus quidã Stesichorius uel Stesichorites appellatus est, ut Pollux & Eustathius prodidere. Alij omnia ei sepulchro ex octonis rebus fuisse uolunt: octo scilicet columnis, octo gradibus, & octo quoque angulis: atque inde factum prouerbiũ, Omnia octo,* πάντα ὀκτώ, *quũ rei nihil deesse significamus: etsi illud aliũde alij deductum arbitrantur. Atque hactenus de Stesichoro.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ἉΛΙ καρνασέως γνώμη περὶ τοῦ Στησιχόρου.

Ὅρα δὲ καὶ Στησίχορον ἔν τε τοῖς ἑκατέρου τῶν προειρημένων πλεονεκτήμασι κατορθοῦντα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὧν ἐκεῖνοι λείπονται κρατοῦντα. λέγω δὲ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς κατὰ τὰς ὑποθέσεις πραγμάτων, ἐν οἷς τὰ ἤθη καὶ τὰ ἀξιώματα τῶν προσώπων τετήρηκεν.

FABIVS QVINTILIANUS de Stesichoro,

Stesichorũ, quàm sit ingenio ualidus materiæ quoque ostendunt, maxima bella & clarissimos canẽtem duces, & epici carminis onera lyra sustinentem. ac, si tenuisset modũ, uidetur æmulari proximus Homerum potuisse: sed redundat atque effũditur, quod ut est reprehendendum, ita est copiæ uitium.

DIONYSII HALICARNASSEI *sententia de Stesichoro.*

Considera autem etiam Stesichorũ, qui & felix est in iis in quibus uterque eorum quos ante nominaui [uidelicet Pindarus & Simonides] eminet: sed ea quoque ad quæ illi nõ perueniũt attingit. nimirũ magnificentiã rerũ quæ pro argumento sumũtur in quibus & ut morata oratio esset & dignitas personarũ seruaretur, operã dedit.

ΣΤΗΣΙΧΟ-
ρου μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ.

Πολλὰ μὲν κυδώνια μᾶλα ποτερρίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύρρινα φύλλα καὶ ῥοδίνους στεφάνους, ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Κρύψαι δ' ὀρύγχος ἄκρον γᾶς ὑπένερθεν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὅτι δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, Στησίχορος μὲν οὕτως φησὶν,

Ἅλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινε χρύσεον,
Ὄφρα δι' ὠκεανοῖο περάσας,
Ἀφίκηθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς,
Ποτὶ ματέρα, κουριδίαν τ' ἄλοχον,
Παῖδάς τε φίλους. ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
Ποσὶ παῖς Διός.

STESICHORI carmina.

APVD ATHENAEVM.

Multa quidem cydonia mala proiiciebant ad currum regis, multásque myrteas frondes, & roseas coronas, uiolarúmque apices teneros.

Apud eundem.

Abscondere autē rostrū summū sub terra.

Apud eundem.

Quòd autē sol intra uas traijceret ad occidentem, Stesichorus sic exponit,

Sol uerò Hyperionis filius in poculum descendebat aureum,
Vt per Oceanum traiiciens,
Perueniret sacræ adima uada noctis obscuræ,
Ad matrem & uirginalem uxorē,
Liberósque charos. ipse autem in lucum se cōtulit lauris opacum
Pedibus filius Iouis.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,

ἐν τοῖς παρηγορικοῖς.

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμήχανα τοὺς θανόντας κλαίειν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν ᾧ ὅτι τῶν πλείστων μετὰ θάνατον ἡ μνήμη διαῤῥεῖ ταχέως.

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ὄλλυτ' ἀνθρώπων χάρις.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥριπίδην σχολίων.

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέζων ἅπασι θεοῖς, μιᾶς λάθετο ἠπιοδώρου Κύπριδος, κείνα δὲ Τυνδάρεω κούραις χολωσαμένη, διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθησι καὶ λιπεσάνορας.

Αὐτόθι.

Στησίχορος περὶ τῶν τὴν Ἑλένην καταλεύειν μελλόντων φησὶν, ἅμα τῷ τὴν ὄψιν αὐτῆς ἰδεῖν αὐτοὺς, ἀφεῖναι τοὺς λίθους ἐπὶ τὴν γῆν.

APVD STOBAEVM, *in Consolatorijs.*

Lugere mortuos res est carens effectu, & inops consilij.

Apud eundem, Quòd memoria ferè omnium post mortem citò euanescat.

Quum obiit quispiam, omnis hominum beneuolentia perit.

EX SCHOLIIS IN *Euripidem.*

Quoniam Tyndareus sacra faciēs cūctis diis, unius oblitus fuerat placida dona largientis Veneris, illa utique Tyndarei filiabus infensa, ut illæ duos maritos atque adeo tres haberent, ac [tandē] desertæ à maritis essent, effecit.

Ibidem.

Stesichorus de iis qui Helenam lapidib⁹ obruturi erant dicit, eos, simulatque eius uultum intuiti essent, demisisse lapides in terram

Αὐτόθι.

Στησίχορος τόξα φησὶ τὸν Ὀρέστην εἰληφέναι παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡΧῼ ἐν τῷ Περὶ τοῦ εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς.

Καὶ πρότερος ἔτι τούτου ὁ Εὐελπίδου ὁ Στησίχορος, Μάλα τοι μάλιστα παιγμοσύνας φιλεῖ μολπάς τε Ἀπόλλων, κήδεα τε στοναχάς τε Ἀΐδας ἔλαχε.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδέως τιμωρουμένων.

Ὥστε πρὸς τὰ γινόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸν Στησίχορον, οὕτωσί πως λέγοντα τάδε,

Δράκων ἐδόκησεν μολεῖν
Κάρα βεβροτωμένος ἄκρον·
Ἐκ δ' ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

Ibidem.

Stesichorus Orestem arcus ab Apolline accepisse tradit.

APVD PLVTARCHVM *in fine libri qui inscribitur* De ei Delphico.

Et *prior adhuc hoc* [Euripide] Stesichorus, *Maximè autem omniũ oblectationes & cãtus amat Apollo, curas uerò & luctus Pluto sortitus est.*

Apud eundem, in lib. De *sera numinis uindicta.*

Adeo ut secundum ueritatem & ea quæ usu uenire solent, Stesichorus Clytæmnestræ somnium descripserit, quum ita dicit, Draco *uisus est accedere, summum cruentatus caput: ex quo rex* Plisthenides *apparuit.*

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΡΑΒΩΝΙ.

Αγε Μοῦσα λίγεια ἄρξον ἀοιδᾶς,
Ερατῶν ὕμνοις Σαμίων περὶ παίδων
Ερατᾶ φθεγγομένα λύρᾳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Διόπερ οὕτως εἰπεῖν ὑπολαμβάνουσι Στησίχορον περὶ τοῦ Γηρυόνος βουκολίου,

Διότι γεννηθείη σχεδὸν ἀντιπέρας κλεινᾶς Ερυθίας,
Ταρτησσοῦ ποταμοῦ παρὰ παγὰς ἀπείρονας ἀργυροείζοις,
Εν κευθμώνων πέτραις.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΑΤΩΝΙ
ἐν τῷ Φαίδρῳ.

Εστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ομηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ. τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ελένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ομηρος, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὤν, ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ

APVD STRABONEM.

Age canora musa, cantum incipe,
Hymnos de amabilib⁹ pueris Samiis
Amabili resonans lyra.

Apud eundem.

Quare sic loquutum esse existimant Stesichorum de armento Geryonis,
Quòd è regione illustris Erythiæ progenitum fuerit,
Iuxta argenti radices immēsos Tartessi fontes,
In recessuum tenebricosorũ petris.

APVD PLATONEM in Phædro.

Habent autem ij qui in fingenda fabula peccant, expiationem veterem quam Homerus non animaduertit, sed Stesichorus. Oculis enim priuatus ob suam in Helenam maledicentiam, non ignorauit causam, ut Homerus, sed, ut à Musis edoctus, cognouit: & hæc carmina

ποιεῖ λέγων, Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἵκεο πέργαμα Τροίας.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ.

Πεμμάτων δὲ πρῶτον φησὶ μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται, πολλὰ μὲν ἐπιθῆναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνις· πρεσβυτέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν τοῖς ἄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰρηκότος, Φέρεσθε τῇ παρθένῳ δῶρας ἀσαμίδας, Χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, Ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ὁ γὰρ Στησίχορος οὕτως εἴρηκεν ἐν τῷ προκειμένῳ ἄσματι τοῖς ἄθλοις, Θράσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος, Ἄκοντι δὲ νικᾶς Ἐμμελέαγρος.

statim composuit, Nequaquam uerus sermo hic sit, neque profecta es in nauibus bene tabulatis, neque adijsti pergama Troiæ.

APVD ATHENAEVM.

Ait autem Seleucus primum Panyasin pemmatum mentionem fecisse, ubi AEgyptiacam immolationem hominum narrat, multa dicẽs apposuisse pemmata, multasque quoque aues: quum prior Stesichorus aut Ibycus in ijs quæ ἄθλων inscriptionẽ habent dixerit, Afferte uirgini, & farra & mellitas placentas, aliáque pẽmata & mel uiride.

Apud eundem.

Stesichorus enim sic dixit in supradictis cantico ἄθλοις, Saltans enim Amphiaraus, iaculo autem uictoriam adeptus est Meleager.

Sic autem interpretando lego νίκασεν Μελέαγρος pro νικᾶς Εμμελέαγρος: vt ibidem

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις. ὡς καὶ Στησίχορος φησὶν, Ὤκτιρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΥΣΤΑΘΙΩ.

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΧΟΛΙΑ γράψαντι εἰς τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον.

Ανακρέων μὲν ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινὸν, Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς αὐτὶ τοῦ ἰσχυροὺς καὶ μεγέθεις λέγει. Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, Ῥαδινοὺς δ' ἔπεμπον ἄκοντας.

in loco Simonidis lego νίκασε νέοις pro νικᾶς ἐν ἐοῖς.

Apud eundem.

Inscriptam etiam Troicam fabulam esse templo Apollinis, in qua Epeus aquam portat Atridis. ut Stesichorus quoque ait, Commiserata enim est eum filia Iouis semper aquam portantem regibus.

APVD EVSTATHIVM,
Huc agedum Calliopea canora.

IBYCI VITA EX LIlii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

SEd iam de Anacreonte *satis: quem poeta* Ibycus *sequebatur,* Phytij *filius, siue (vt alij tradũt)* Polyzeli, Messenij *histo rici: alij,* Cerdantis. Rhegiũ *notissimã* Ita*liæ vrbem patriã habuit, ex qua digrediens in* Samum *insulã migrauit: quo tẽpore* Samiorũ *rempublicã* Polycrates *pater administrabat, quinquagesimã circiter* O*lympiadem, vt apud* Græcos *scriptores legimus: quo tempore apud* Lydos Crœsus *regnabat. Leguntur pleraque in* Ibycum Græ*ca epigrammata, ex quibus eum facilè col ligimus procliuiorẽ in puerorũ amores: id quod &* Marcus Cicero *his verbis innuit,* Maximè verò, *inquit, omniũ flagrasse amo re* Rheginũ Ibycum *apparet ex scriptis.* I*dem & post* Ciceronẽ Athenæus *&* Suidas.

Et paulo pòst,

At verò Ibyci *mortẽ* Plutarchus *&* Anti pater, *nec ab his multũ diuersè* Suidas *retulere. Quũ in quadã, aiũt, solitudine* Ibycus *à latronibus deprehensus esset vt ab ijs interficeretur, forte fortuna accidit vt inde prætervolarent grues: quas intuens inquit,* Quas volantes videtis aues, aliquãdo fortassis cõtinget meæ necis vltrices fieri, *& simul dicto cæsus occubuit.* Post hæc *autem latronũ vnus quũ in ciuitate grues cõspicatus esset, inquit,* Ecce Ibyci vltrices. *quod quũ quispiam audiuisset, rẽ detulit. ita quidem* Suidas. *Vt verò* Plutarchus, La

trones, inquit, nihil talē timētes in theatro (uel vt alii in foro) quū sederēt, ecce super uolātes inde grues quū viderēt, ridētes per iocum ita inter se susurrabant, ἰδὲ αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι, hoc est, ecce Ibyci vltrices. Quæ uerba quū ex circūstātibus quidā excepisset, ad ciuitatis principes detulit: qui latrones de Ibyco percontati, & ab iis minus constāter quū respōderetur, inquiri Ibycum præcipiunt: quū nusquā gentium inueniretur, tormentis scelus fateri latrones adegere, atque ita Ibyco pœnas persoluerūt. Historiā perstringit hoc uersiculo Ausonius,

Ibycus vt periit, vindex fuit altiuolans grus.

Et aliquanto pòst,

Fecere hac eadē de re prouerbiū, Ibyci grues: vel, vt ab aliis profertur, Ibyci vltrices: in eos qui quibus nocuerūt dāt pœnas. Ab Ibyco, Ibycinon instrumētum musicū quo & in militia Gallos usos esse & Romanos legimus. Appellantur & Ibycaneta, ab Ibyco inuentore. Item Ibyceon ῥητίδιον, id est dictiuncula quæ sacris conueniret: qua de re plura Suidas. Laudantur uerò à Græcis scriptoribus Ibyci opera septem, linguæ Dorica conscripta, illúdque cum primis quod Gorgiæ inscriptum fuit, in quo Ganymedis & Tithoni raptum elegantissimè exequutus fuerat. Atque hæc quidē mihi de Ibyco in præsentia cōperta.

ΙΒΥΚΟΥ
μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ.

Εὐρύαλε γλαυκέων Χαρίτων θάλος καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Πεμμάτων δὲ πρῶτον φησὶ μνημονεῦσαι Πανύασιν Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται· πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνις πρότερον Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου ἐν τοῖς ἄθλοις ἐπιγραφομένοις εἰρηκότος, Φέρετε τῇ παρθένῳ δωρεὰς ἀσαμίδας, Χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, Ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἦρι μὲν αἵ τε κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖς ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ' οἰνανθίδες

IBYCI CARmina.

APVD ATHENAEVM.

Evryale cæsiarum gratiarum germen pulchricomarum cura, te certè Venus & blandis oculis Suadela roseis in floribus educarũt.

Apud eundem.

Ait autem Seleucus primum Panyasin pemmatum mẽtionem fecisse, ubi AEgyptiacam immolationẽ hominum narrat, multa dicens apposuisse pemmata, multas quoque aues: quum prior Stesichorus aut Ibycus in iis quæ ἄθλων inscriptionem habent dixerit, Afferte uirgini *& farra & mellitas placentas, aliáque pẽmata & mel uiride.

Apud eundem.

Vere quidem cotoneæ mali irrigatæ fluxibus fluuiorum, ubi uirginum hortus immortalis, & uites

αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑπ' ἔρνεσιν οἰναρέοις θαλέθοισιν. ἐμοὶ δὲ ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν τε ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων Θρηΐκιος Βορέας ἀΐσσων παρὰ Κύπριδος ἀζηλέαις μανίαις ἐρεμνὸς ἐθάμβησε, κραταιὸς παιδόθεν φυλάσσει ἡμετέρας φρένας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἴβυκος δέ φησι τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἔννατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ῥαδαμάνθυος τοῦ δικαίου Ἴβυκος ἐραστὴν φησὶ γενέσθαι Τάλων.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΑΤΩΝΙ
ἐν τῷ Παρμενίδῃ.

Καίτοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπονθέναι, ᾧ ἐκεῖνος ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ, ὑφ' ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμον-

crescẽtes umbrosis sub germinibus pampineis florent. mihi uerò amor nullo quiescens tempore, & fulgure mœndẽs Thracios Boreas erũpens à Venere siccis furoribus* turbidus obstupuit, uolẽtus à pue*ro obsidet nostra præcordia.*

Apud eundem.

Ibycus autem tradit ambrosiam melle nouies maiorem dulcedinem habere: dicens mel nonam esse partem ambrosiæ, quod ad uoluptatem attinet.

Apud eundem.

Rhadamanthi iusti Ibycus amatorem ait fuisse Talon.

APVD PLATONEM in Parmenide.

Quanquam mihi (meo quidem iudicio) idem accidit quod Ibyci equo, cui ille se conferẽs, athletæ & senuori, curule certamen subituro, & propter experientiã trepidã-

τι τὸ μέλλον, ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς, οὕτω πρεσβύτης ὢν, εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Φαίδρῳ.

Ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καί πως ἐδυσωπούμην, κατ' Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡχῳ, συμποσιακῶν λόγῳ θ.

Διὸ καὶ πέπονθεν ὁ φοβηθεὶς Ἴβυκος ἐποίησε, Δέδοικα μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΟΥΙΔΑ.

Ἰβύκειον ῥησείδιον. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπήει, μή τι περὶ θεοὺς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην

ti de euentu, dixit se quoque inuitum, quum adeo senex esset, ad amorem compelli.

Apud eundem in Phædro.

Me enim conturbauit aliquid & ancea, dum uerbum illud proferrem: & quodammodo uerebar (sicut Ibycus) ne in deos cõmisso quopiam delicto, honorem ab hominibus per permutationem acciperem.

APVD PLVTARCHVM.

Ideóque illi id contigit quod ueritus Ibycus scripsit. Metuo ne aliquo in deos commisso delicto, honorem ab hominibus per permutationem accipiam.

APVD SVIDAM.

Ibyci breue dictum. Sed Ibyci dictum ei in mẽtem ueniebat. Ne in deos commisso quopiam delicto honorem ab hominibus per permutationem accipiam. est autem cum sa

συνᾷδον τὸ ἰβύκειον τοὐπὶ ῥησειδίον.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Πίνδαρον σχολίοις.

Ἡ δὲ Ὀρτυγία, πρότερον μὲν οὖσα νῆσος, εἶτα προσχωσθεῖσα, χερρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἴβυκος ἱστορεῖ, παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βροτῶν πρόσθε νιν παῖδα νήελποι ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΟΡΦΥΡΙΩ ἐν τῷ εἰς τὰ Ἁρμονικὰ Πτολεμαίου συγγράμματι.

Ταχέως γὰρ ἄν τις τῷ ἀπείρων μὲν μουσικῆς καὶ τῶν τοιούτων θεωρημάτων ἄνευ ψηλαφῶμεν ἡμεῖς, ἐν δὲ τοῖς σοφιστικοῖς λόγοις καλινδουμένων, Ἔριδος ποτὶ μῶλον ἔχων στόμα (φησί που Ἴβυκος) ἀντία δῆριν ἐνίοις κορύσσοι.

sacerdotio congruens hoc breue Ibyci dictum.

IN SCHOLIIS IN Pindarum.

*Ortygia autem, quum prius esset insula, postea terra circa eam aggesta, peninsula facta fuit. ut etiam Ibycus tradit, Iuxta solum Lapidosum quod manibus hominum ** pisces crudiuori incolebant.*

VITA ANACREONTIS ex Lilii Greg. Gyraldi lib. IX, De poetarum hist.

Post Pindarū erat Anacreōtis *imago, cuius pater* Scythinus *dictus, à quibusdā* Eumel⁹*, ab aliis* Partheni⁹*, seu* Aristocritus *vocatus.* Fuit *verò* Anacreō, *authore Strabone,* Teius, *ex vrbe* Teo, *quæ in media* Ionia *fuisse dicitur: & idcirco ipse lingua* Ionica *in iis quæ scripsit carminibus vsus est.* Porphyrio *in* Horatiū, Teon, *inquit, vrbē in* Paphlagonia *esse* Sallustius *indicat, quū de situ* Pontico *loquitur. vnde est apud* Ouidium Teia Musa, *& apud* Horatium *fides* Teia: *& idem alibi,*

Nō aliter Samio dicūt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teium.

[illegible] enim Bathyllū Anacreon *amasse traditur.* Leonides *Epigrammatū scriptor* Bathyllum *&* Megistea *eius pueros nominat:* Simonides, *& ipse epigrammatographus,* Megistea, *&* Smerdiē Thraciū *amorem: hoc est (vt quidam interpretātur) obscœnum minusque pudicum, vtpote apud* Thraces *excogitatū, seu (quod verius videtur, vt etiā* Antipater Sidonius *innuit suo carmine, & aperte* Max. Tyrius *ostendit) quod puer ipse* Smerdies *tātopere ab* Anacreonte *amatus fuerit* Thracius, *quē* Smerdin *alio loco vocauit.* Eurypylen *quoque puellam amauit. quod idem scribit* Antipater. *Hinc (vt puto)* Cicero, Anacreontis *quidem, inquit, tota poesis est amatoria. idem* Ouidius: *à quo & illud canitur, q*

scilicet vini appetētior fuerit. quod & ipse Anacreō *indicat hoc qui legitur versiculo,* οἰνοπότης δὲ πεποίημαι: *& hoc qui à* Demetrio Phalereo *adducitur,* φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον ὦ παῖ. *atque eo etiamnū carmine iambico dimetro catalectico, quo* Vulcanum *alloquitur vt sibi vasculum fabricet: quod inter* Græca *epigrāmata legitur, & in* Nocti*bus* Atticis Gellii. *tametsi quidam id pernegent, vt in* Automedonte *pluribus dicemus. Sed & à* Simonide *iuniore* οἰνοβαρὴς Anacreō, *(id est vino grauis) vocatur.* Antipater *etiam* Sidonius *in tertio* Epigrāma*tū idem pluribus versibus ostēdit. Quid igitur mirum si pronior is in vtramque venerem fuerit? vulgato enim apud* Græcos *carmine, vtriusque amoris insatiabilis senex fuit.* Hinc & Grammatici *qui in* Pin*darum commētaria scripsere,* Anacreontē *produnt amore percitum, non in* Deos *sed in pueros hymnos scripsisse: quos & deos suos appellare solitus erat.* Dion *hos* Ana*creontis versus ad* Cupidinem *citat.*

O domitor rerum & dux Amor,
Quicum nymphæ cæruleæ
Et purpurea ludit Venus,
En genua supplex amplector tua,
Tu propitius teneras exaudi preces,
Faue Cleobulo, suscipe amorem
meum.

De hoc verò puero Cleobulo *historiā (si nō fabulam potius) apud* Max. Tyriū *comperi. Quum ebri⁹, inquit, ac parum pedibus insistens esset* Anacreon, *in* Panio Ionū *foro nutricem quampiam* Cleobulum *infantem deferentem obuiā habuit: illisque præ*

temulentia impulit, ſimulque conuicio & cõtumelia. Tum verò Anacreõti eſt nutrix facta irata, deúmque rogauit vt quo maiore puerum cõuicio affecerat, eo in poſterum maiore laude celebraret. idq; poſtea eueniſſe traditur. adoleuit enim infãs, omniúmque eius ætatis formoſiſſimus euaſit: quem Anacreon mox multis verſibus celebrauit. Et hæc quidem Maximus de Cleobulo. Pauſanias etiã Anacreontis ebrii ſtatuam deſcribit, in quã, vt opinor, adhuc extat Leonidæ poetæ carmen. Qua verò ætate vixerit Anacreõ, variè à ſcriptoribus traditur. Euſebius quidẽ LXI Olympiade eũ cõmemorat: alij (vt Suidas refert) LXII: quo tẽpore Sami felicem tyrannidẽ Polycrates exercuit, à quo & Anacreõ ipſe ſummopere amatus, ita vt ei frequentiſſimè aſſiſteret. quod Herodotus ſcribit. Tradunt Græci ſcriptores (quod & Arſenius in Græcis collectaneis retulit) Anacreontem, quum donatus quinque talẽtis ab ipſo Polycrate fuiſſet, duab⁹ noctibus ex cogitatione penè ſomno caruiſſe: qua ex re ea reſtituiſſe, dicẽtem οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τ᾽ φροντίδος. Strabo quoque Anacreontis poeſin Polycratis laudes continere ait. Sunt etiam qui non quidem XXV Olympiade (vt perperam apud Suidã ſcribitur) ſed LXV vixiſſe velint, quo ſcilicet tempore Cyrus & Cãbyſes regnarũt: quod Suidas refert. Nec deſunt qui huius poetæ ætate ſcribant Teios reiicta vrbe in Abderã Thraciæ demigraſſe, quum haudquaquã Perſarũ contumelias (uel, ut Suidas ait, Heſtiæi inſolentiã) ferre poſſẽt. unde illud prouerbij loco uſur

patum, Abdera pulchra Teiorum colonia: cuius mentio est apud Strabonem. Scripsit verò præter hymnos Anacreon elegias & iambos lingua Ionica: item & mela, quæ Anacreōtia dicta sunt, quæ suauia & iucũda fuisse innuit Gellius. meminit Hephæstiō & Diō Prusieus. Scripsit & Rhizotomica, quæ in commentariis Nicandri citãtur: nisi fortè hæc sint alterius Anacreontis. Acron Horatianus interpres super ea Horatii verba,

Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Deleuit ætas.

Ideo lusit, inquit, quia iocis & cõuiuiis digna cantauit. Anacreon autẽ Satyram scripsit amicus Lysandri. Alii dicũt quòd scripsit Circen & Penelopen in vno Vlysse laborantes, vnde in primo libro,

Dices laborantes in vno
Penelopen vitreámque Circen.

Neãthes Cyzicenus barbiton ait Anacreōtis poetæ inuentum fuisse, vt trigonon Ibyci: id quod & in cœnis Athenæi ab Vlpiano refertur. Inter ἰόγαιος vero cõnumeratur à Luciano, quòd quinque & octoginta annos natus obierit. Plinius & Valerius Maximus acino uuæ passæ Anacreontẽ suffocatum tradunt: qua de re hoc est nostri Cælii carmen,

At te sancte senex acinus sub Tartara misit,
Cygneæ clausit qui tibi vocis iter.
Vos hederæ tumulum, tumulum vos cingite lauri,
Hoc rosa perpetuo vernet odora loco.

At viris procul hinc procul hinc odiosa facessat,
Quæ causam diræ protulit vna necis.
Creditur ipse minus vitem nunc Bacchus amare,
In vatem tantum quæ fuit ausa nefas.

Plato non semel ipsius meminit, ut in Theage & in Hipparcho: à quo & ei nauē quinquaginta remorum obuiā missam scribit.

PRAEFATIO IN ANAcreontem, ad musarum studiosos: ex Græco Henrici Stephani sermone in Latinum versa.

SApienter profectò, si quicquam aliud, diuinus Archilochus hoc dicit, de nulla re esse desperandum, nullámque esse quam fieri non posse, iureiurãdo sit contendendum. Ecce enim Teiũ Anacreontem, qui præter spem omniũ mortalium, in lucem prodiit tandem, abruptis adamantinis quibus adstrictus tenebatur compedibus, iugulatísque custodibus multifariam oculatis, à quibus detinebatur. Existimo autem fore ut, quo magis insperatus fuerit eius aduentus, eo maiori cũ beneuolẽtia & comitate illum excipiant (tanquã è cælo delapsum) quicũque hoc poematum genere delectãtur. Atque istud eo dico quòd sciam, sicut poetarũ multũ inter se discrepant ingenia, sic & uaria auditorum esse studia. Vt enim uulgò aiunt, Trahit sua quẽque uoluptas. Exemplo sit Pindarus, cuius carminũ

alij quidem maiestatem & magnificentiam admirātur, alij uerò structuram eius, uelut asperā quandā & incultā, obscurásque sentētias auersantur. Quinā autē sunt illi? Nimirū musarū quidem, at non item laboris amantes. Tales enim aut Sapphûs uenustæ aut docti Anacreontis carmina lubentius legerint, in quibus gratiæ omnes efflorescunt, & quorum scita floridáque structura canoras duntaxat læuésque & molles uoces admittit: in quibus denique perspicua sunt uocabula, & eiusmodi quæ rotundo pronuntiari ore possint, uelutíque torno quodam affabrefacta. Nimirum illi his aliísque huiusmodi illecebris delimiūtur, animúmque ad hos appellere consueuerunt, utpote qui nullum alium quàm uoluptatis fructū ex poematis percipere uelint. Quēadmodum enim nōnulli sunt cibi quibus alij, quum ægrotant, tāquam medicamentis utuntur, alii uerò cupediis dediti, etiam quum ualent, illis ad uoluptatē abutūtur: eodem sanè modo ad poetas quoque alii, tanquam ad præceptores, se conferunt, alii eorum consor-

tio, tãquam congerronũ duntaxat, delectantur. Sed enim ii qui delectabilia dũtaxat ex illis uenãtur, quin ei quod postremum est, primum præcipuúmque dent locũ, (quod Græci ἔργον facere τὸ πάρεργον dicunt) minimè dubium est. At uerò quicunque sapiunt, non aliter in multa uariorum scriptorum copia, quàm in magno conuiuii apparatu, utilissimis poematibus, tanquam saluberrimis cibis, primum utentes, postea iis quæ uoluptatem afferunt, uelut bellariis, suam claudunt cœnam. Porrò minimè cuiquam debet mirumuideri quòd qui idem sibi nomen uẽdicant, a deo inter se differre comperiantur. Siquidem & inter pictores & inter statuarios, eandem artem profitentium longè diuersa uidere est artificia. Quid enim? nonne quidam eorum apud Rhodios *colossum quem* Homerus οὐρανομήκη *appellaret, [*Virgilius *autẽ cœlũ æquare diceret] fabricatus dicitur, alius autẽ ex ebore adeo exiguam nauem, ut apis ala eam undique contegeret? Quemadmodum autem illum quidem colossum omnibus conspicari facile erat, at*

que adeo iis qui lippitudine laborarẽt: at nauem nõ item omnes, sed illi demũ qui acutissima oculorum acie præditi essent, intueri ualebant: sic profectò & ex poëmatibus ea quæ grãdia sunt & elata, suas uirtutes cuilibet conspicuas exhibent: at uerò quæ humilia sunt, ac ueluti serpunt humi, occultum quendã ornatũ habẽt, cuius sensu nõ omnes sed sagacissimi quique solũ afficiũtur. Sed de his hactenus. Illud præterea nosse operæpretium est: quum nouem fuerint μελῳδῶν (id est lyricorum carminum) scriptores, Anacreonti maiores quàm aliis concessas fuisse à Musis [carminũ] delicias: unde ab antiquis modò γλυκὺς aut ἡδὺς [id est dulcis seu iucũdus] modò χαρίεις [id est festiuus] uocitatur. at uerò Plato eũ σοφοῦ etiã appellatione dignatus est. Qui & tãto in honore ab Hipparcho scribit habitũ hunc poetam, ut missa quinquaginta remorum naue, eum in urbem euocaret. Sæpe autem miratus sum (& alios multos mecum admiratos puto) quod de eo memoriæ proditum est, eum quinque talentis à Polycrate donatum, quum iam per

duas noctes de iis sollicitus fuisset, red didisse, se minime sollicitudine digna ea iudicare dicentẽ Adeo *magnos spiritus gerebat & magnificè de se sentiebat poeta, ut ne pecuniis quidem succũbere uellet.* Nec *uerò mihi quisquam luxum eius criminetur, quæso,* sũt *enim, ut ait* Heraclides Ponticus, *gaudia & deliciæ, ingenuorũ: (siquidem relaxãt animos & incrementum illis præbẽt) at labores, seruorũ & abiectæ conditionis hominum. unde fit ut tales ingenia sua uelut in angustum contracta habeant.* Quod *si cui incredibile uidetur, poetam ad tantam prouectum senectutẽ, amatoria mordicus adhuc retinuisse, quod à* Sophocle *dicitur cõsideret, equum generosum, quamuis senex sit, in periculis animositate nõ destitui.* Quin *etiam ipse* Teius *canit,*

Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Iuuenis sed vsque mente est.

Iam uerò & Homerus *ait,*

Gaudeat hæc senibus quorum
iam tempora canent,
Robore quos languẽte, animi

non deficit ardor.

Atque hæc fortassis, in mentione festiuissimi & cultissimi omniũ poetarum, nõ præter decorum iocatus fuerim. Vos autem, ubi lyrica ista cum aliqua oblectatione legeritis, nisi omnino ingrati estis, mihi gratiam habebitis, qui per multos labores multáque pericula uobis eam uoluptatem procuraui.

HENRICI STEPHA-
ni in Anacreontis odas, Epig.

Inuentis glandem qui non fastidit aristis,
Post uuâ latices nõ Acheloe tuos,
A nostro absistat procul ô procul ille poeta:
Non facit ad fatuum barbitus hæc stomachum.
At tu quicunque es natus meliore palato,
Nectare & ambrosia qui satur esse cupis:
Qui ueneres omnes, omnes gustare lepores,
Gray delicias & cupis eloquii:
Qui uis Sirenas Suadæque audire medullam:
Huc ades, huc aures uerte animumque tuum.
Nanque his (Cecropio toto si lector Hymetto,
Te satiare potes) te satiare potes.

EIVSDEM.

Aut hos uersiculos dictauit Apollo poetæ,
Phœbeæ aut contrà Teia musa lyræ.
Illud in ambiguo est: hoc constat, cātibus istis
Sæpe Pheræthadæ personuisse domum.
Qui non ergo huius capitur dulcedine uersus,
Nil sapit, aut ipso plus sapit ille Deo.

EIVSDEM.

Φύσις ᾧ ἔνεστι καλὴ,
Φύσις ᾧ ἔνεστι κομψὴ,
Λαβέτω ποίημα καλὸν,
Λαβέτω ποίημα κομψὸν,
Μέλιτός τε παντὸς ὄζον,
Χαρίτων πνέον τε πασῶν.
Ἄχαρις δέ τις πεφυκὼς
Καὶ ἀναφρόδιτος ἀνὴρ.
Μεθέτω ποίημα κομψὸν,

Μηθέτω ποίημα τερπνόν.
Ἱερὸν γάρ ἐστι Μουσῶν,
Ἱερὸν δέ κ᾽ ἔστι Φοίβου,
Χαρίτων τε κ᾽ Ἀφροδίτης.
Ἐὰν οὖν ἐμοὶ ἀπειθῶν
Προσάγῃ χέρας βεβήλους,
Διδότω δίκην θεοῖσιν
Ἅμα πᾶσιν ἠδὲ πάσαις,
Ἐμίηνεν ὧν τὰ ἱερά.

ΑΝΑΚΡΕΟΝ-τος Τηΐου μέλη.

Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ατρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Α βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ερωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ημειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ηρακλέους, λύρη δὲ
Ερωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
Ηρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

ANACREONtis Teii carmina,

Eodē versuum genere, partim ab HENRICO STEPHANO, partim ab ELIA ANDREA expressa.

De lyra.

HEN. STEPH. INTERPR.

Cantem libens Atridas,
Cantem libénsque Cadmum.
Sed barbiti mihi unum
Nerui sonant amorem.
Mutata nuper à me
Chelys fidésque cunctæ:
Iámque Herculis labores
Canebam: at illa contrà
Sonabat usque amores.
Heroes ergo longùm
Mihi ualete posthac.
Nam barbiti mihi unum
Nerui sonant amorem.

Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
Καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.

De mulieribus. H.ST.

Tauro, ferire cornu,
Equo, ferire calce,
Lepori, ualere cursu
Natura dat: leoni
Dentes hiante rictu.
Pisces docet natare,
Aues docet uolare:
Prudentiam uiris dat.
At fœminis nequiuit.
Quid ergo donat illis?
Decoram habere formam:
Pro parmulisque cunctis,
Pro lanceisque cunctis.
Quin flamma cedat illi
Ferrúmque, si qua pulchra est.

De Cupidine. H.ST.

Nuper silente nocte,
Quum iam rotatur Vrsa
Circa manum Bootæ,
Et corpus omne somnos
Fessum labore carpit:
Superuenit foréśque
Meas Cupido pulsat.

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατά μευ σχίσας ὀνείρους.
Ο δ᾽ ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ελέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας·
Ανὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ανέῳξα. καὶ βρέφος μὲν
Εσορῶ, φέροντα τόξον,
Πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ᾽ ἱστίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ανέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Απέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ο δ᾽, ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησί, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ανὰ δ᾽ ἅλλεται καχάζων,

Quis tundit ostium, inquam,
Turbátque somniantem?
Reclude clamat ille,
Fores, metúmque pone.
Nam sum puellus, & per
Illunem oberro noctem
Madens ab imbre totus.
Vt audij hæc, misertus
Accendo lumen, atque
Meos recludo postes.
Tunc conspicor puellum,
Sed arcum habentem & alas,
Sed pendulam pharetram.
Foco admouetur à me,
Manibus manus & eius
Foueo ut calescat, imbrem
Et exprimo capillis.
Ille, ut recessit algor,
Probemus, inquit, arcum,
An læsus imbre neruus.
Statímque tendit illum,
Ferit & mihi sagitta
Medium iecur, quasi œstrum.
Tunc exilit cachinnans.

Ξεῖνε δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
«Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
«Βίοτος τρέχει κυλισθεὶς,
«Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
«Κόνις ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν Ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν

Aitque, gratulare
O hospes ecce, saluus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

De *seipso.* H.ST.

Teneris supérque myrtis,
Super & uirente loto
Recubans, bibam lubenter:
Religatus at papyro
Tunicam Cupido collo,
Mihi poculum ministret.
"*Rota nam uelut curulis*
"*Properat uolucris aetas:*
"*Tenuis iacebimúsque*
"*Cinis, ossibus solutis.*
Tumulum quid est quòd ungas,
Vel humo quod ebibenda
Peritura dona fundas?
Potius manente uita,
Roseas meo corollas
Capiti feráśque odores:
Mihi & euoces amicam.
Etenim priusquam ad Orci

Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ,
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίσω
Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνους συναρμόσαντες

Rapiar nigri choreas,
Volo dissipare curas.

De rosa. H.S T.

Rosam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum:
Folijs rosam decoram
Capiti reuincientes,
Calices iocemur inter.
Rosa, honor decúsque florum:
Rosa, cura amórque ueris:
Rosa, cælitum uoluptas.
Roseus puer Cytheres
Caput implicat corollis,
Charitum choros frequentans.
Agedum ergo me corona
Pater ô Lyæe, templis
Modulans tuis ut adstem:
Roseus comásque sertis
Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,
Choreas & ipse ducam.

De eadem H. S T.

Roseus comas corollis
Redimita turba molles

Μεθυόμεν' ἁβρὰ γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κοῦραι
Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους,
Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
Στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε συντροχάζειν,
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα τεῖρεν ὕδρος.
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις

Sociat iocos Lyæo.
Citharas & ad sonantes
Teneris puella plantis
Agitat choros, strepentem
Hederis geritque thyrsum.
Tenero at puer capillo
Simul ore suaue olenti
Sonat hic modos canoros,
Simul & fides retentat.
Sed & aurea decorus
Veneris coma Cupido,
Comitante cum Lyæo,
Comitante cum Cythere,
Senibus uoluptuosam
Choream lubens frequentat.

In Amorem. H. ST.

Hyacinthino bacillo.
Adigebat ad sequendum
Celeri Cupido cursu.
Salebrosa sed fluenta
Fruticeta uallíumque
Properè perambulantem
Pupugit latenter hydrus.
Mihi iámque subsilibat

Ανέβαινε· κἂν ἀπέσβην·
Ο δ' Ερως μέτωπα σείων
Απαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Αλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Εδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Επικερτόμουν δὲ παῖδες
Απαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας·
Εθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Εἰς περιστεράν.

Ερασμίη πέλεια,

Cor ad ima naris usque.
Animámque reddidissem.
Teneris mihi sed alis
Agitas Cupido frontem
Ait, Ergo amare disce.

De *suo somnio.*
ELIA ANDR. INTERPR.

Tyrio in tapete noctu
Faali fruens sopore,
Hilaratus antè Baccho,
Mihi cum puellularum
Grege lusitans uidebar
Celeri uolare cursu.
Ibi uerò molliores
Pueri bono Lyæo
Mihi uirgines ob illas
Probra rursus ingerebãt.
Volui suauiari at
Subitò excitum relinquũt.
Ita uerò destitutus
Repeto miser soporem.

De *columba.* H. S T.

Amabilis columba,

Πόθεν πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ἐπ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τίς ἐσὶ, σοὶ μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω·
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

Vnde unde pergis, aut quó?
Tot unde nunc odores,
Huc aduolans per auras
Spirásque depluísque?
Eho, quid istud ad te? τίς ἐστί σοι μελήσης; legit Cl. Doll. Chris. TX.
Anacreon suum me
Huc misit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum, ubique
Qui regnat imperátque.
Me paruulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me
Nuncutitur ministra.
Et en uides ut eius
Istas fero tabellas.
Breuique pollicetur
Me liberam futuram.
Veruntamem manu me
Vt mittat, eius usque
Manere serua malo.
Nam quid necesse montes
Circumuolare & agros,
Et insidere ramis,
Baccas edentem agrestes?

Ταυτῶ ἔδω μὲν ἄρτον
Αφαρπάσασα χειρῶν
Ανακρέοντος αὐτοῦ·
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' αὖ χορεύσω,
Καὶ δεσπότην Ανακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Εχεις ἅπαντ'· ἄπελθε.
Λαλιστέραν μ' ἔθηκας
Ανθρωπε καὶ κορώνης.

Εἰς ἔρωτα κήρινον.

Ερωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει·
Εγὼ δέ οἱ παραστὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ο δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
Ομως δ' αὖ ἐκμάθῃς πᾶν,
Ουκ εἰμὶ κηροτέχνης,
Αλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν

At nunc mihi potestas
Raptum ex Anacreontis
Manu comesse panem:
Vinum bibóque solum
Quod ipsemet propinat,
Sin fortè pota salto,
Pennis Anacreonta
Herum meis obumbro:
In eius & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: iam valeto.
Tu me loquaciorem
Corniæ reddidisti.

De amore æreo, E. A.

Dum æreus cuidam
Venundatur Cupido,
Amiæ dicito inquam,
Quanti indicas amorẽ
Istum mihi, politum
Opus tuum? ille verò,
Quãti velis habe, inquit,
At rem scias ut ipsam,
Nil æreũ ipse fingo,
Sed ferre nolo amorem

Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' αὖ χορεύσω,
Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε.
Λαλιστέραν μ' ἔθηκας
Ἄνθρωπε καὶ κορώνης.

Εἰς ἔρωτα.

At nunc mihi potestas
Raptum ex Anacreontis
Manu comesse panem:
Vinum bibóque solum
Quod ipsemet propinat;
Sin forte pota salto,
Pennis Anacreontis
Herum meis obumbro:
In eius & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: iam ualeto.
Tu r[illegible]iorem
Co[illegible]sti.
[illegible]eo, E. A.
[illegible]uidam
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]mihi[illegible]
[illegible]us tu[illegible]
Quā[illegible]
A[illegible]
[illegible]rem
[illegible]

Ξένε δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
«Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
«Βίοτος τρέχει κυλισθείς,
«Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
«Κόνις ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν Ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν

Aitque, gratulare
O hospes ecce, saluus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

De seipso. H.ST.

Teneris supérque myrtis,
Super & uirente loto
Recubans, bibam lubenter:
Religatus at papyro
Tunicam Cupido collo,
Mihi poculum ministret.
"*Rota nam uelut curulis*
"*Properat uolucris ætas:*
"*Tenuis iacebimûsque*
"*Cinis, ossibus solutis.*
Tumulum quid est quòd ungas,
Vel humo quod ebibenda
Peritura dona fundas?
Potius manente uita,
Roseas meo corollas
Capiti feráśque odores:
Mihi & euoces amicam.
Etenim priusquam ad Orci

Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ,
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·
Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίσω
Παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνους συναρμόσαντες

Rapiat nigri choreas,
Volo dissipare curas.

De rosa. H.S T.

Rosam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum:
Foliis rosam decoram
Capiti reuincientes,
Calices iocemur inter.
Rosa, honor decúsque florum:
Rosa, cura amórque ueris:
Rosa, cælitum uoluptas.
Roseus puer Cytheres
Caput implicat corollis,
Charitum choros frequentans.
Agedum ergo me corona
Pater ô Lyæe, templis
Modulans tuis ut adstem:
Roseus comásque sertis
Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,
Choreas & ipse ducam.

De eadem H. S T.

Roseis comas corollis
Redimita turba molles

Μεθυόμεν' ἁβρὰ γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους,
Χλιδανόσφυρος χορεύει.
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
Στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε συντροχάζειν,
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
Τροχάοντα τεῖρεν ὕδρος.
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις

Sociat iocos Lyæo.
Citharas & ad sonantes
Teneris puella plantis
Agitat choros, strepentem
Hederis geritque thyrsum.
Tenero at puer capillo
Simul ore suaue olenti
Sonat hic modos canoros,
Simul & fides retentat.
Sed & aurea decorus
Veniens coma Cupido,
Comitante cum Lyæo,
Comitante cum Cythere,
Senibus uoluptuosam
Choream lubens frequentat.

In Amorem. H. ST.

Hyacinthino bacillo.
Adigebat ad sequendum
Celeri Cupido cursu.
Salebrosa sed fluenta
Fruticeta ualliúmque
Properè perambulantem
Pupugit latenter hydrus.
Mihi iámque subsilibat

Ἀνέβαινε κἂν ἀπέσβην·
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἁπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας·
Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,

Cor ad ima naris usque.
Animámque reddidissem.
Teneris mihi sed alis
Agitans Cupido frontem
Ait, Ergo amare discæ.

De suo somnio.
ELIA ANDR. INTERPR.
Tyrio in tapete noctu
Facili fruens sopore,
Hilaratus antè Baccho,
Mihi cum puellularum
Grege lusitans uidebar
Celeri uolare cursu.
Ibi uerò molliores
Pueri bono Lyæo
Mihi uirgines ob illas
Probra rursus ingerebãt.
Volui suauiari at
Subitò excitum relinquũt,
Ita uerò destitutus
Repeto miser soporem.
De columba. H. ST.
Amabilis columba,

Πόθεν πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Επ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τίς ἐσι, σοὶ μέλει δέ;
Ανακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
Εγὼ δ' Ανακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου
Επιστολὰς κομίζω·
Καί φησιν εὐθέως με
Ελευθέρην ποιήσειν.
Εγὼ δὲ κὴν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
Ορη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

Vnde unde pergis, aut quò?
Tot unde nunc odores,
Huc aduolans per auras
Spiráſque depluiſque?
Eho, quid iſtud ad te? Τίς ἐςί σοι μέλη τῆς; legit Cl. Vill. Chris. TX1.
Anacreon ſuum me
Huc miſit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum, ubique
Qui regnat imperátque.
Me paruulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me
Nuncutitur miniſtra.
Et en uides ut eius
Iſtas fero tabellas.
Breuíque pollicetur
Me liberam futuram.
Veruntamem manu me
Vt mittat, eius uſque
Manere ſerua malo.
Nam quid neceſſe montes
Circumuolare & agros,
Et inſidere ramis,
Baccas edentem agreſtes?

Ταυτὶ ἔδω μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ᾽ αὖ χορεύσω,
Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.
Κοιμωμένη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῦ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ᾽· ἄπελθε.
Λαλιστέραν μ᾽ ἔθηκας
Ἄνθρωπε καὶ κορώνης.

Εἰς ἔρωτα κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει·
Ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ὁ δ᾽ εἶπε δωριάζων,
Λάβ᾽ αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
Ὅπως δ᾽ ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης,
Ἀλλ᾽ οὐ θέλω συνοικεῖν

At nunc mihi potestas
Raptum ex Anacreontis
Manu comesse panem:
Vinum bibóque solum
Quod ipsemet propinat;
Sin forté pota salto,
Pennis Anacreonta
Herum meis obumbro:
In eius & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: iam ualeto.
Tu me loquaciorem
Corniæ reddidisti.

De amore æreo, E. A.

Dum æreus quidam
Venundatur Cupido,
Amice dicito inquam,
Quanti indicas amorē
Istum mihi, politum
Opus tuum? ille uerò,
Quāti uelis habe, inquit,
At rem scias ut ipsam,
Nil æreū ipse fingo,
Sed ferre nolo amorem

Ερωτι παντορέκτῃ.
Δός ουῦ, δὸς αὐτὶν ἡμῖν
Δεσχμῆς καλὸν σιώβιον.
Ερως, σὺ δ' ἀθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ανακρέων γέρων εἶ.
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει.
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Εγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Ουκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
Ως τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Οσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Ες χελιδόνα.

F Τί σοι θέλεις ποιήσω·
Τί σοι λάλη χελιδών;

Domi, omnium appetentem.
Da uerò, da mihi, inquam,
Drachma. cubabit iste
Mecum puer uenustus.
At tu statim, Cupido,
Amabo fac calescam:
Nam si negabis ipse,
Flamma statim liquesces.

De seipso. H.ST.

Dicunt mihi puellæ,
Anacreon senex es.
Speculum cape, intuere
Nullæ ut comæ supersint,
Tibique glabra sit frons.
At an comæ supersint,
Defluxerint an omnes,
Hoc nescio, sed illud
Certò scio, decere
Senem, hoc magis uacare
Amoribus iocisque,
Quò mors magis propinquat.

Ad hirundinem. H.ST.

Quibus loquax quibúsnã
Te plectam hirundo pœnis?

Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω·
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
Ὑπορθρίαισι φωναῖς,
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄτιν
Ἐν οὔρεσιν βοῶντα
Λέγουσιν ἐκμανῆναι·
Οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβου
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τοῦ λυαίου
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.

Vtrumne uis uolucres
Alas tibi recidam?
Imam secémue linguam,
Tibi quod ille Tereus
Fecisse fertur olim?
Nam tu quid ante lucem
Meas strepens ad aures,
E somniis beatis
Mihi rapis Bathyllum?

In seipsum. EL. AN.

Gallus furebat Atys
In montibus Cybellen
Magno sonans boatu:
Nec non aquam bibentes
Apollinis disertam
Ripis Clari, furore
Acti subinde clamant.
Ego simul Lyæi,
Nardi simul fragrantis
Satur, simul puellis,
Libens libens proteruo
Præceps agor furore.

De Cupidine. H.ST.

Libet libet iam amare.

Ἐπεὶ δ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπίσθην.
Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ' ὅπως Ἀχιλλεύς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστούς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μου
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Εἰς ἑαυτόν.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο

Cupido me monebat
Vt amator esse uellem:
At ego insciens monenti
Parere negligebam.
Mox ergo sumpsit arcum
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens.
Ego uerò ut olim Achilles,
Lorica amictus, atque
Scuto minax & hasta,
Cum Amore præliabar.
Iaciebat ille tela,
Vertebam at ipse terga.
Tandémque missili omni
Quum destitutus esset,
Ira æstuans iacit se
In me, uelut sagittam
Penetrans & in cor usque
Medium, resoluit artus.
Scutum ergo nil iuuat me:
Nam cur petamur extrà,
Quum prælium sit intus?

De seipso. H. ST.

Nil curo Sardiani

Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος·
Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Εμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Εμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ως οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,
Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
Μὴ νοῦσος ἤν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σε μὴ δεῖ πίνειν.

Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ο δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτὰς,
Εγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,

Regni Gygen potentem.
Auri nec appetens sum,
Nec inuidens tyrannis.
Sed curo delibutam
Vnguento habere barbam,
Sed implicare curo
Meos rosis capillos.
Hodierna curo tantùm:
Quis cras futura nouit?

Addat qui volet hos quinque versus, quãuis in vno tãtùm exemplari Græco repertos.

Age ergo dum fauet sors,
Ludo uaca & Lyæo:
Ne, siquis opprimat te
Morbus, repentè dicat,
Ohe satis bibisti.

De seipso. H. ST.

Thebana bella cantas,
Troiana cantat alter:
Meas at ipse clades.
Me non eques pedésue,
Non perdidere naues:
Aliud nouum, sed agmẽ,

Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Gell. xix. 9.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί·
(Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
Ποτήριον δὲ κοῖλον
Ὅσον δύνῃ βαθῦνον.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
(Τί Πλειάδεσσι κἀμοί,
Τί δ' ἄστρασι Βοώτεω;)
Ποίησον ἀμπέλους μοι
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας,
Ὁμοῦ καλῷ λυαίῳ,
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

Εἰς τὸ αὐτό.

Καλὴ τέχνα τόρευσον
Ἔαρος κύπελλον ἡδὺ,
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν

Dominæ insidens ocellis,
Et inde tela mittens.

De *poculo argenteo.* H. ST.

Torno mihi labora
Argentum, & inde finge
Vulcane, non quidem arma:
(Nam quid Gradiuus ad me?)
Sed poculum mihi fac
Quantum potes profundum.
Insculpitóque in illo
Non astra, plaustráue ulla,
Tristem nec Orionem.
(Nam Pleiades *quid ad me,*
Quid lucidus Bootes*?)*
Vitem sed & racemos
Insculpe, cúmque Baccho
Vuas simul prementes
Cupidinem & Bathyllum.

De *eodem.* E. AN.

Ars bella delicatum
Scyphum mihi elabora
Argenteum: nouum uer
Effinge, ueris hora,
Hora rosas ferente,

Ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
Ἀργύρεον δ' ἁπλώσας,
Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν πλετῶν παραινῶ
Μή μοι ξένον τορεύσης,
Μὴ φευκτὸν ἱστόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον εὔϊον ἡμῖν.
Μύστις νάματος ἡ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτοῦσα.
Χάραττ' ἔρωτας ἀόπλους,
Καὶ Χάριτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν.
Σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς,
Ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν.

Rosas quibus nec ulla
Mihi prior uoluptas.
Id uerò ubi explicaris
Affinge potionem,
Dulcissimam sed illam.
Nefarium sacrorum
Ritum aufer exterûm, nec
Sit tristis ulla imago.
Cælato uerò nobis
Prolem Iouis Lyæum.
Dulcémque temperato
Mystis Venus liquorem,
Quæ nuptiis amica.
Insculpe Amorem inermem,
Et Gratias iocantes
Vitis sacræ sub umbra,
Pendentibus racemis
Et pampino frequentis.
His insuper uenustos,
Ni phœbus ipse ludat,
Addas uelim iuuencos.

Bibendum esse. H.ST.

Fœcunda terra potat,
Hanc arboresque potant.

Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ο δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Εἰς κόρην.

Η Ταντάλου ποτ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
Εγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
Οπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Εγὼ χιτὼν γενοίμην,
Οπως ἀεὶ φορῇς με.
Υδωρ θέλω γενέσθαι,
Οπως σε χρῶτα λούσω.
Μύρον γύναι γενοίμην,
Οπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

Et potat æquor auras,
Phæbúsque potat æquor,
Ipsúmque Luna Phæbum.
Quid ergo uos sodales,
Potare me uetatis?

De puella. H. ST.

Nioben stetisse dicunt
Saxum ad fluenta Troiæ:
Pandionísque fertur
Hirundo facta quondam
Nouis uolasse pennis.
Speculum sed ipse fiam,
Vt usque specter à te.
Vestis puella fiam,
Vt usque gester à te.
Liquor esse purus optem,
Lauem tuos ut artus.
Vnguentum & esse malle,
Artus tuos ut ungam.
Aut sim monile collo,
Strophium aut tuis papillis.
Sim calceus, tua me
Saltem teráque planta.

Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι δότ' ὦ γυναῖκες
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί.
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναστενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·
Στεφάνους δ' οἵους πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει·
Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίη τινὶ σκεπάζω.

Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βάθυλλε
Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον.
Ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιοῦτον;

Εἰς χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆχε θνητοῖς,

In seipsum. E. AN.

Date mi, date ô puellæ
Cyathum, ut bibam, Lyæi.
Quia me bibit quoque ipsum
Calor aridus iam, & ægrè
Animam trahens anhelo.
Date flosculos Lyæi,
Date serta queis calentem
Amo frigerare frontem.
Penitissimos amorum
Aliter tego calores,
Alióque condo corde.

In Bathyllum. E. AN.

Agedum Bathylli ad umbrã
Statue arborem uirentem.
Agitet comásque molles,
Teneræ sonéntque frondes,
Propè fons fluat perennis
Suadæ, strepente lympha,
Quis eò applicare nolit
Vbi uiderit uiator?

De auro. H. ST.

Si prorogare uitam,
Vis ulla posset auri,

Ἐκαρτέρουν φυλάττων,
Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω,
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν ἀφροδίταν.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην
Βιότου τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
Ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα.
Μέθετέ με φροντίδες,
Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,

Addictus usque & usque
Auro forem aggerendo:
Vt quando mors ueniret,
Accepto abiret auro.
Sin comparare uitam
Mortalibus nefas est,
Quid conquerar, quid autem
Lamenta uana fundam?
Si nanque certa morti
Me fata destinarunt,
Quis restat usus auri?
Mero uolo madere
Inter meos sodales:
Dulcem uolo puellam
Molli sinu fouere.

De seipso. E. AN.

Mortalis editus sum
Vitæ ad uiam terendam:
Quantûmque iam peregi
Cursum scio, at latet me
Quantum uiæ supersit.
Tu uerò abito cura,
Mecum tibi nihil sit:
Lætabor ante metam.

Παίξω, γελάσω, χορεύσω.
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θέλω καλῶς ἀείδειν·
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον ὦ παῖ.

Iocabor, atque pulchro
Saltabo cum Lyæo.

In seipsum. E.AN.

Mihi bibendo uinum
AErumna dormit omnis.
Ad me quid attinet labor?
Quid cura quídue luctus?
Mors me manet, nolim licet.
Vitæ iuuat quid error?
Ergo merum bibamus,
Pulchri merum Lyæi.
Bibendo nanque uinum
AErumna dormit omnis.

De seipso. H.ST.

Vt me subit Lyæus,
Tunc cura dormit omnis,
Crœsúmque sperno præ me:
Dulcis repentè nostro
Erumpit ore cantus.
Hedera comásque cingens,
Proculco mente cuncta
Ad arma currat alter,
Ad pocula ipse curram.
Puer ocyus scyphum da.

Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
Ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
Ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς.
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε.
Γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ροδίης κοίρανε τέχνης,
Ἀπεοῦσαν ὡς ἂν εἴπω
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς

Nam præstat ebrium me
Quàm mortuum iacere.

De Baccho. E.AN.

Bacchus puer Tonantis,
Liber pater Lyæus,
Dum pectus it sub imum,
Dulci rigans liquore,
Saltare perdocet me,
Nec uulis ebrioso
Mea est mihi uoluptas.
Cum carmine atque plausu
Delectat alma Cyprus:
Post illa salto rursus.

DE sua amica. H.ST.

Agedum periteæ pictor,
Pinge ô peritæ pictor
Rhodiæ magister artis,
Absentem ut edocebo,
Depingito mi amicam.
Depinge molliculos
Primum nigrósque crines:
Si fert & ipsa cera,
Vnguenta pinge olentes.
Nigróque sub capillo,

Υπὸ πορφύραισι χαίταις
Ελεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε·
Εχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λεληθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Απὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
Αμα γλαυκὸν ὡς Αθήνης,
Αμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
Ρόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
Υποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ολίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.

Genis abusque primis
Frontem fac illi eburnam.
Supercili nigrantes
Discrimina nec arcus,
Confundito nec illos:
Sed iunge sic ut anceps
Diuortium relinquas,
Quale esse cernis ipsi.
At ignis instar, eius
Sit fulgurans ocellus:
Et glaucus, ut Mineruæ,
Et pætus, ut Cytheres.
Nasum genásque pinge,
Lacti rosas remiscens.
Pithûs sit at labellum,
Quod osculum lacessat.
Intráque molle mentum,
Per colla læuia omnes
Sint gratiæ uolantes.
Ad ultimum nitente
Illa induatur ostro.
Pateat tamen mihi pars
Cutis pusilla totum
Qua corpus arguatur.

Απέχε· βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
Τὸν ἑταῖρον ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι,
Πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
Ἄφες ὡς θέλωσι κεῖσθαι,
Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρῦς
Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης.
Ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ροδίνην δ' ὁποῖα μῆλον
Χνοΐην ποίει παρειήν.
Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδοῦς

Quid plura? eam ecce cerno.
Loquêre credo cera.

De Bathyllo. H.ST.

Meos Bathyllum amores,
Vt te docebo pinge.
Nitidas comas fac illi,
Intus quidem nigrantes,
At aureas supernè.
Dehinc inordinatos
Recolligens capillos,
Permitte lege nulla
Cincinnulos uagari.
Teneram pilúsque frontem
Supercili coronet
Magè cærulus dracone.
Oculus niger sit & trux,
Mixtus tamen sereno:
A Marte quod sit, illud:
At hoc quod à Cythere.
Vt hinc timore & hinc spe
Suspensa mens uacillet.
Roseum sit útque pomum
Lanuginosa mala.
Pudibundi & inseratur

Δυύασαι βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις.
Απαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
Εχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔστω.
Τὸ δ' Αδώνιδος παρῆλθον,
Ελεφάντινος τράχηλος.
Μεταμάζιον δὲ ποίει
Διδύμας τε χεῖρας Ερμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίου δὲ νηδύν.
Απαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Αφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Οτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δυύασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσον εἴπῃς.
Τὸν Απόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.

Quantum potest ruboris.
Verùm haud scio labellis
Quæ detur apta forma.
Sint banda, plena Suadæ:
Vt mixta sit loquaci
Taciturnitate cera.
Sit latus ipse uultus.
Eburna præteribam
Adonide a colla.
Habeat deinde pectus
Manúsque Mercuri ambas:
Femúrque quale Pollux
Ventrémque ceu Lyæi.
Femúrque molle supra,
Femur quod excit ignes.
Volo simplicem esse pubem,
Iam cogitantem amores.
Sed ars tua est maligna
Dare quæ uetat uidenda
Potiora terga multo.
Quid opus pedes ut addã?
Pretij quod exiges fer.
Sed Apollinem mihi istum
Refingito in Bathyllum.

Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με τοὺς θεούς σοι
Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
Θέλω θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε
Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,

Sin ueneris Samum olim
Fac Apollinem ex Bathyllo.

De Amore. E.AN.

Musæ florea uincla
Capto nuper Amori
Iniecere coronas,
Vinctum dántque Decori.
Nunc autem Cytherea
Quærens munera præfert
Queis absoluat Amorem.
Sed quamuis redimatur,
Hærebit tamen illic,
Iam seruire suetus.

De seipso. H.ST.

Sine haustibus Lyæum
Sine hauriam profundis
Furere hunc uolo furorem.
Furebat olim Orestes,
Furebat Alcmæónque,
Vterque matricîda.
At nemine ipse cæso,
Leui mero sed hausto
Furere hunc uolo furorem.
Olim Hercules furebat,

Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον.
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω θέλω μανῆναι.

Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίστασαι κατειπεῖν,
Εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
Τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιστήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θές,
Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων.
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.

Quassans & Iphiteum
Arcum, & trucem pharetrã.
Olim furebat Aiax,
Ensem Hectoris coruscans,
Septemplicémque parmam.
At poculum ipse gestans
Et has comis corollas,
Non spiculum nec ensem,
Furere hunc uolo furorem.

In suos amores. E. AN.

Tu si referre quicquid
In omnibus uiretis
Vbique frondis extat,
Aut persequi recensens
Maris uales arenas,
Solus uelim meorum
Logista sis amorum.
Primùm quidem ex Athenis
Viginti habes amores:
His quindecim sed adde.
Deinde pone amorum
Agmen Corinthiorum.
Achaiæ est Corinthus,
Formosæ ubi puellæ.

Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης Ῥόδου τε,
Δισχιλίους ἔρωτας.
Τί φῂς; ἀεὶ κηρωθείς;
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
Τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
Ἐτησίη μολοῦσα
Θέρει πλέκεις καλιήν,
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
Ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
Ὁ δ' ὠὸν ἐστὶν ἀκμήν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.

Iam Lesbios referto
Nobis, Ionas usque.
Et Cariam Rhodúmque:
Bis mille sunt amores.
Tantúmne, ais amasti?
Nondum Syros amores,
Nondum tenes Canobi,
Cretæue cuius urbes
Furens habet Cupido.
Quid uis tibi referri
Omnes supra Gadiras
Et Bactrios & Indos
Cordis mei calores?

Ad hirundinem. H.ST.

Hirundo tu quidem annis
Is singulis redísque:
Tu æstate nidulata,
Bruma soles latere,
Nilum peténsue Memphim:
Amor sed usque nostro
In corde nidulatur.
Pullus fit unus, ales:
Hic conditur sub ouo.
Hic semiclusus extat.

Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ' ὅτι σοὶ πάρεστιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὅρα κἀν στεφάνοισιν
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος οὗτος ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.

Hiantiúmque iugis
Pipitus est amorum.
Alúntque pipiones
Maiusculi minores:
Hi rursus educati
Gignunt nouos & ipsi.
Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta amorũ est,
Vt iam tot una lingua
Non possit explicare.

De puella. H. ST.

Ne conspicata canos
Me fugeris puella.
Nec quòd tibi color sit
Rosæ prior colore,
Spernas meos amores.
En aspice in corollis,
Rosis decenter alba
Vt lilia impli centur.

De Europa. H. ST.

Hunc ô puella taurum
Iouem puto esse quendam.
Nam uectat ecce dorso
Sidoniam puellam,

Περᾷ δὲ πόντον ὑγρόν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσούτων
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πόμα Λυαίου,
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ στέφουσι κάρην.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.*
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·*
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος

Vastúmque tranat æquor,
Et findit ungula undas.
At nullus usquiam grex,
Abactus unde taurus
Tranet nisi ille, pontum.

De uoluptuosè uiuendo. E. A.

Quid rhetorum doces me
Scita & necessitates?
Orationibus quid
Opus mihi tot istis,
Quibus nihil iuuamur?
Potare me doceto
Mollis merum Lyæi.
Quin aurea doce me
Ridere cum Cythere.
Cani caput coronant:
Aquam puer dato iam,
Profunditóque uinum:
Mentem mihi sopito.
Nam mortuum teges me
Breui mora. sepultus
Nil concupiscat unquam.

De uere. H. ST.

Viden' ut ineunte uere

Χάριτες ῥόδα βρύουσι.
Ιδὲ πῶς κῦμα θαλάσσης
Απαλύνεται γαλήνῃ.
Ιδὲ πῶς νῆσσα κολυμβᾷ,
Ιδὲ πῶς γέρανος ὁδεύει.
Αφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει,
Βρομίου στέφεται νᾶμα·
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

Εἰς ἑαυτόν.

Εγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω,
Κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
Ο νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
Ο μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέστω καὶ μαχέσθω.
Εμοὶ κύπελλον ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Εγκεράσας, φόρησον.
Εγὼ γέρων μὲν εἰμι,

Charites rosis abundant?
Viden' ut iam æquoris unda
Posuit suum furorem?
Viden' ut iam nat anas, &
Remeare ut incipiat grus?
Purè ut refulgeat sol?
Nebulæ fugentur Atræ?
Hominum nitent labores:
Tellus parturit herbas:
Termes oliuæ exerit se:
Bromij redimitur humor:
Fronde sub omni folióque
Fructus floret opimus.

In seipsum. H. ST.

Ego iam senex quidem sum,
Iuuenes tamen bibendo
Supero, choró sque ducens:
Baculi loco gero utrem:
Ferulæ nec ullus usus.
Cupiásne dimicare?
Veniásque, dimicésque.
Mihi melle dulciorem
Puer affer huc lyæum.
Ego iam senex quidem sum,

Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμούμενος χορεύσω.

Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτονται μέριμναι
Πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνοις ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδει τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,

Silenum at inter omnes
Imitabor in choreis.

In *seipsum.* E. AN.

Vbi suaue poto uinum,
Animo repentè læto
Celebro nouem Camœnas.
Vbi suaue poto uinum,
Subitò molesta cura &
Operosa consili uis
Rapidas eunt in auras.
Vbi suaue poto uinum,
Subitò iocos resoluens
Roseas me agit per auras
Hilarē ebriūmque Bacchus.
Vbi suaue poto uinum,
Simul indui coronam
Manibus meis paratam,
Varióque flore textam,
Placidam celebro uitam.
Vbi suaue poto uinum,
Liquido madens odore,
Lepidam & tenens puellam,
Venerem cano iocosam.
Vbi suaue poto uinum,

Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος.
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὤλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὤλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἁ δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν
Ἔρως ὅσους σὺ βάλλεις

Animum ut meum explicaui
Cyathi in modum repandi,
Thiaso frequente lætor.
Vbi suaue poto uinum,
Proprium hoc meum est lucellum,
Et id auferens abibo.
Siquidem mori stat omnes.

De Amore. H.ST.

Inter rosas Cupido
Apiculam iacentem
Non uidit, éstque punctus,
Manûmque sauciatus,
Mox eiulare cœpit.
Et cursitans uolánsque
Ad candidam Cytheren,
Heu, óccidi, óccidi, inquit,
Vitámque, mater, efflo.
En me minuta serpens
Pennata uulnerauit,
Apem uocant coloni.
Tunc illa, Apis si acumen
Tantum facit dolorem,
Quantum dolere credis
Quos tu feris Cupido?

Ἐς συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς·
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
Ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες,
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐστι σοι κέρδος
Ὀδυρωμένῳ μερίμναις;
Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,

In conuiuium. E. AN.

Hilari merum bibentes
Bromium patrem canamus.
Bromius chori repertor:
Bromium iuuant canentes,
Bromium iuuant iocantes.
Bromius Cupidinis par.
Bromio calet Cythere,
Temulentia & per ipsum
Genita est, Charísq; pulchra,
Per eum dolor sopitur,
Per eum quiescit angor.
Vbi poculum quietum
Pueri ferunt uenusti,
Fugit usque cura mixta
Rapidis Noti procellis.
Oneremur ergo uino,
Cura & leuemur omni.
Tibi quid dolore prodest
Et confici querelis?
Quis enim futura nouit?
Sua cuique uita caeca est,
Iuuat uudum Lyaeo
Agitare me choreas,

Μεμυεισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας,
Φιλέω δ' ὅταν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κοῦφα·
Στυγέω μάχας παροίνους
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας.

Iuuat & fragrantem oliuo
Decente cum puella
Hilarè uacare ludo.
Quod adest molestiarum
Sibi qui uolent habento,
Hilari merum bibentes
Bromium patrem canamus.

Ad seipsum. E. AN.

Cupio quidem iocosi
Bromij choros requirens:
Amo uerò cum iuuenis
Fidibus canens bibénsque:
Hyacinthinis corollis
Caput implicatus, ut cum
Teneris iocer puellis,
Amo maximè inter omnes.
Nihil inuidere possum,
Neque nosse contigit mî
Liuorem adhuc malignum,
Leuiora tela linguæ
Fugio timens procacis.
Fugio execrórque semper
Epulis citata festis
Genialibúsque bella.

Νεοθηλαῖσιν ἅμα κούραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,

Vbi maximè choreas
Vernante cum puella
Cithara sonante plaudo.
Iuuat otium & quies me.

De cicada. H. S T.

O ter quatérque felix
Cicada quæ supremis
In arborum uiretis,
Roris parum ut bibisti,
Cantare dulce gaudes,
Reginam agens potentem.
Quodcunque conspicaris,
Tuũ est, quod arua gignunt,
Quod sylua cunque profert.
Te amplectitur colonus,
Quòd eius in labores
Iniuriosa non sis:
Colunt cicada te omnes,
Diuina quòd puteris
AEstatis immurientis.
Te diligunt Camœnæ,
Te diligitque Phœbus,
Vocémque dat canoram.
Te non senecta car pit,

Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε·
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
Ἐδίωκε, καὶ κίχανεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθαίνειν μὲν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,

Festiua, terræ alumna,
Cantus amica, & omnis
Mali & doloris expers.
Vlla nec aucta carne,
Nec aucta sanguine ullo:
Ipsis abes parum à dijs.

De suo somnio. H.ST.

Videbar in quiete
Huc cursitare & illuc,
Humeros amictus alis
Amor, sed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me persequens prehendit.
Sibi somniũ quid hoc uult?
Mihi quidem uidetur,
Me plurimos amores
Fugisse iam implicatum
Hærere in hoc sed uno.

In Cupidinis sagittas. H.ST.

Veneris maritus olim
Ad Lemnias caminos
Amoribus sagittas
Dum cudit ære sumpto,
Hamósque melle dulci

Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
Ὁ δ᾽ Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ᾽ Ἄρης ποτ᾽ ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ηὐτέλιζ᾽ Ἔρωτος.
Ὁ δ᾽ Ἔρως, τόδ᾽ ἐστὶν, εἶπε,
Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ᾽ Ἄρης ἀναστενάξας,
Βαρὺ, φησὶν, ἆρον αὐτό.
Ὁ δ᾽ Ἔρως, ἔχ᾽ αὐτὸ, φησί.

Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα,
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·

Dum temperat Cythere,
Miscétque fel Cupido:
Mars prælio reuertens
Quatiebat horridā hastam,
Tela eleuans Amoris.
At Amor, Graue istud inquit:
Fac, si libet, periclum.
Mars accipit sagittam,
Venúsque risit: ille
Vehementer ingemiscens,
Grauis, inquit, aufer illam.
Tibi serua, ait Cupido.

In Amorem.

Et non amare, durum est,
Et est amare durum:
Durissima omnium res
Amare, nec potiri.
In amore negliguntur
Imagines auorum:
Mores iacent & artes.
Solum intuentur aurum.
Pereat malè expetendi
Qui primus author auri.
Hinc cura nulla fratris,
Spernūtur hinc parētes:

Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

Ἄλλο ᾠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μὲν ἐστι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Ἄλλο.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
Φονίης ἄνευθε χορδῆς·
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι νόμους κεράσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω.
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων
Τὸ παροίνιον βοήσω.

Ἄλλο.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε μούσης·

Hinc & cruenta bella.
Quod maximum malorum est,
Quicunque amamus omnes
Per hoc perimus unum.

Aliud odarium. H.ST.

Iuuenis senisque festas
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Iuuenis sed usque mente est.

Aliud. E.AN.

Age, da lyram mi Homeri,
Vbi chorda abest cruenta.
Age da scyphos sacrarum
(Volo temperare) legum:
Vt humum ebrius lacessam,
Pede uerberans soluto:
Citharáque concinente,
Rabie furens modesta
Temulenta uerba fundam.

Aliud. E. AN.

Age pictor optime, audi
Lyricæ modos Camœnæ.

Φιλοπαίγμονές δὲ Βάκχας
Επεροπνόοις ἐν αὐλοῖς·
Γράφε τὰς πόλεις παρερχομένους
Ιλαρὰς τε καὶ γλώσσας·
Ο δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
Γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

Εἰς Διόνυσον.

Ο τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορβυτὴν
Τελέων θεὸς κατῆλθε·
Απαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
Πότον ἄπονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
Πεπεδημένον ὀπώραις
Επὶ κλημάτων φυλάττειν.
Ιν᾽ ὅταν τέμωσι βότρυον,
Ανοσοι μένωσι πάντες,
Ανοσοι δέμας θηητὸν,
Ανοσοι γλυκύν τε θυμὸν,

Berecynthiásque uento
Minimè suo sonantes.
Age tibias iocosis
Penitus relinque Bacchis.
Age pinge ciuitates
Hilaras, nec absque risu.
Modò uerò æra possit,
Etiam suas amantum
Mihi pinge sanctiones.

In Bacchum. E. AN.

Iuuenem in scyphis ualentē
Minimè in scyphis pauētem,
Lepidum in scyphis choreutē
Faciens Deus reuenit,
Homini meros amores,
Hilarum ferens temetum,
Genitrice uite natum
Acinis in ebriosis
Cohibens adhuc reuinctum
Vt ubi sit uua secta,
Vigeamus absque morbo,
Vigeamus usque membra
Vigeamus usque mentem:
Redeunte donec anno

Ετέρου φανέντος ἄλλου.

Εἰς δίσκον ἔχοντα Αφροδίτην.

Αρα τις τόρευσε πόντον,
Αρα τις μανεῖσα τέχνα
Ανέχευε κῦμα δίσκῳ
Επὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
Αρα τις ὕπερθε λευκὰν
Απαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
Μακάρων φύσιος ἀρχάν;
Ο δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Αλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
Απαλοχρόοις γαλήνας,
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
Ρόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ροδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Απαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.

Re deat nouus Lyæus.

De disco habente Venerē. H.ST.

Mare sensit ergo cælum,
Aliquo artis & furore
Coalescit unda disco,
Pelagi super profunda.
Alicuius ad deos mens
Penetrauit ergo, sculpens
Teneràmque candidámque
Venerem, deûm parentem.
Oculis sed ille nostris
Sine ueste dat uidendam:
Tegit unda nilque prorsus
Nisi quod nefas uideri
Vagabunda iámque littus
Superextat alga tanquam
Maris in serenitate,
Dea nuda sic pererrat.
Super & natare quum uult,
Trahit ante corpus undā:
Secat inde fluctus ingens
Roseus deæ quod unum
Supereminet papillis
Tenerosubéstque collo.

Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῦνται
Ἐπὶ δελφῖσι χορεύταις
Δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες·
Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τε σῶμα παίζει,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.

Εἰς οἶνον.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες

Medio deinde sulco,
Quasi lilium implicatum
Violis renidet illa
Placidum maris per æquor.
Choreis frequénsque delphin
Ibi marmor est fatigans,
Humeris uehens amorem
Pariter Cupidinémque,
Quatientem utrunque risu
Iuuenile cor doloso.
Salit ipse piscium grex
Ibi cærulas per undas,
Paphiæque lusitando
Lateri natantis hæret.

De uino. E. AN.

Calathis nigros racemos
Iuuenes uiri refectos
Humero super ualente
Lepidæ & ferunt puellæ,
Sed ubi in lacum dederunt
Referunt pedem puellæ,
Maribus premuntur uuæ.
Pedibus merum resoluunt
Bromium uiri canentes:

Επιληνίοισιν ὕμνοις,
Ερατὸν πίθοις ὁρῶντες
Νέον ἐς ζέοντα βάκχον.
Ονόταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Γολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ο δὲ παρθένον λοχήσας
Ερατὸς νέος ἐλυσθεὶς
Απαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερὰν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ο δ᾽ Ερως ἄωρα θέλγων
Προδότην γάμων γενέσθαι.
Ο δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

Lacus & repletur hymnis.
Iuuat hos uidere dulcem
Doliis nouum Lyæum,
Vbi feruet ille, apertis.
Simul hunc senes biberunt,
Tremulus choros celebrant
Pedibus, uibrántque canos.
Speculatus at puellam
Iuuenis decens uenustam,
Petit abditus sub umbra
Tenerum in latus iacentem,
Grauitérque consopitam.
Ibi eam Cupido mulcens,
Suadet facem malignus
Violare nuptialem.
Iuuenem tamen repellit
Mulier, nec audit illum.
At ubi nihil ualere
Sua sentit ille uerba,
Subigit pati misellam.
Siquidem ebrius Lyæus
Petulante cum iuuenta
Ita ludit insolenter.

Εἰ ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
Μέλπομαι ῥόδον τέρεινον.
Σὺ ἑταῖρε αὔξει μέλπειν. *
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
Προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος.
Σοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν, *
Θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου φύοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
Ῥοδοπήχεις δὲ Νύμφαι,
Ῥοδόχροις δὲ κ' Ἀφροδίτα.

De rosa. H.ST.

Cum uere patre florum
Socianda laus rosarum.
Rosa, flos odórque diuûm:
Hominum rosa est uoluptas.
Decus illa gratiarum
Florente amoris hora.
Rosa suauium Diones,
Rosa, opus labórque uatum,
Et amica planta Musis.
Est grata colligenti,
Licet antè spina pungat
Mordacibus rubetis.
Est grata eam fouenti
Manu subinde molli.
Eadem decens coronis,
Et expetita mensis,
Solennibúsque Bacchi.
Rosis quid absque fiat?
Aurora nónne fertur
Rosea manu decora?
Roseísque nónne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Rosicolor ipsa Cypris

Vocitata nónne doctis?
Quid plura? nónne multis
Medicina certa morbis?
Defendit hæc sepultos,
Hæc tempori resistit:
Huius senecta suauem
Seruat iuuentæ odorem.
Sed quæ rosis origo?
Quum cærulis ab undis
Sale rosidam Cytheren
Spuma edidit profundi,
Iouisque quum Mineruæ
E uertice exiliuit
Armata scuto & hasta:
Tunc nobilis rosarum
Stirps edita est beato
Terræ sinu, uenustus
Miræque fœtus artis.
Superúmque turba diuûm,
Rosa ut esset, irrigantes
Nectar suum, è rubeto
Insigne procrearunt
Germen patris Lyæi.

De seipso. H.ST.

Iuuenum frequens ut agmen
Tueor, repuberasco.
Ego tum, licet senex sim,
Alacer uolo ad choreas.
Iuuenesce quæso meum,
Fer & huc rosas: corollis
Caput impliæm libenter.
Procul at procul senectus.
Iuuenes apud, iocosis
Iuuenabor in choreis.
Properè mihi Lyæi
Ades afferens liquorem.
Validum senémque cerne
Lepidéque conciocantem
Lepidéque combibentem,
Lepidéque confurentem.

De amatoribus odarium. H.ST.

Equi solent inustum,
Coxis habere signum,
Parthíque de tiaris
Plerunque noscitantur:
At intuente amantes

Ιδὼν ὄπισθέ μ᾽ ἰθύς.
Εχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΤΩΝ ΕΞΗΣ ΜΕΛΩΝ

τὰ μὲν ἐστιν Ανακρέοντος, τὰ δ᾽ οὔ· καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὕρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγάγομεν. ἐκείνων δὲ μόνων τὸ ὄνομα αὐτοῦ περιγέγραπται, ἃ σαφῶς οἴδαμεν αὐτοῦ ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυρίων μαθόντες.

Εἰς χρυσόν.

Ο δραπέτας μ᾽ ὁ χρυσὸς
Οταν φύγῃ με κραιπνοῖς

Mox noscitantur à me.
Nam nescio quod omnes
Signum solent minatum
Inustum habere cordi.

SEQVENTIVM CAR *minum alia sunt Anacreontis, alia nequaquã: & nonnulla in nostris exemplaribus cum cæteris inuenimus, reliqua autẽ undique collegimus. Sed illis duntaxat nomen eius præfixũ est, quæ eius esse nobis constat, ut qui ex iis quæ ueteres authores citant testimoniis, id compertum habuerimus.*

Quæ sequũtur, soluta oratione & ad verbũ vtcunque interpretari, in iis deprauata mutilatáq; loca nos coegerunt.

De *auro.*

Fugitiuum aurum
Quum fugit me uelocibus

Διδύμοις τι ταρσοῖς,
(Ἀεὶ δ' ἀεί με φεύγει)
Οὔ μιν διώκω. τίς γὰρ
Μισῶν θέλει τι θηρᾶν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
Τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
Φέρειν ἔδωκα λύπας,
Λύρην δ' ἑλών, ἀείδω
Ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσεῖπεν ὁ δραπέτας.
Φέρων μέθαν δ' οἱ φροντίδων,
Ἑλών μιν ὡς μεθ' ἡμῶν *
Λύρης γένωμαι λαρόν. *
Ἄπις' ἄπιςε χρυσέ,
Ἐς' αὖ δόλοις με θέλγεις.
Πλέον χρυσοῦ νέμει.
Πόθοις κέκλυθι ἀδεῖς.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ

Ventósque æquantibus plantis,
(Semper autem semper me fugit)
Non id persequor. quis enim
Odio prosequens aliquid uult ue-
nari [illud?]
Ego uerò statim summotus
A fugitiuo auro
Meæ quidem mentis uentis
Ferendos trado mœrores:
Lyram autem sumens, cano
Amatorias cantilenas.
Rursum autem ubi me animus
Contemnere docuerit,
Compellauit fugitiuum.

* * *

Infidum infidum aurum,
Quandiu dolis me demulcebis,
Plus est fides [lyræ] quàm aurum.
Amores audi iucundos. * *

In Apollinem.

Ciebo barbitum.
Certamẽ quidẽ propositum nõ est,
Sed commentatio adest omnis

Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ελεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλος κροαίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ατε τις κύκνος Καΰστρου
Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
Ανέμου σύναυλον ἠχήν.
Σὺ δὲ μοῦσα συγχόρευε.
Ιερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
Ανεμώλιον τὸν οἶστρον·
Σαόφρων γάρ ἐστι κούρη.
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν.
Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπηχεῖ.
Ο δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
Κρατέειν κόρην νομίζων,
Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
Εδόκει τελεῖν Κυθήρην.
Αγε θυμὲ, πῆ μέμηνας,
Μανίην μανεὶς ἀείσῃ;
Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,

Qui sapientiæ sortitus est florem.
Eburneo autem plectro
Argutum carmen strepens
Phrygiis numeris sonabo,
Velut aliquis cygnus Caystri
Candidis alis modulans
Sonantem unà cum uento uocem.
Tu autem Musa simul choreas du
cito.
Est enim [res] sacra Phœbo
Cithara, laurus, & tripus.
Eloquor autem amorem Phœbi,
Vanum ardorem.
Casta enim est puella.
Effugit quidem aculeum,
Naturalem autem mutauit formã.
Arbórque pulchrè florens resonat.
At Phœbus, ibat Phœbus,
Potiri se puella putans:
At uiride folium carpens
Putabat se agitare uenerem,
Age anime, quorsũ furore captus es,
Furore furens optimo?
Telum fer uires admouens

Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
Ἄφες, ὡς θεοὺς ἐνίκα.
Τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ
Τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
Φιάλην πρόπινε παισὶν,
Φιάλην λόγων ἐραννήν,
Ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὸν φυγόντες ἄστρον.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ
Ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.
Λύρην δ' ἀλίπαστον ἐν *
Φιλαμάτων τε κεδνῶν,
Πόθων κύπελλα κρίνῃ.
Ὅταν θέλῃς δὲ φεύγῃς.
Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰς
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξένοισι δ' ἄγχι μουσῶν
Δολίοις ἀπίστοις αὐδαίεις.
Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῳ
Μούσαις φρεσὶν ἀποίκοις
Ἀχανδέας ὀρείνοις,
Αἴγλαν τε λαμπρώοις.

Scopo ut tacite discedas.
Arcum autem Veneris
Relinque, quo deos superabas.
Anacreontem imitare
Celeberrimum lyricum.
Phialam propina pueris,
Phialam sermonum amabilem,
E nectaris potu
Recreatione sumpta,
Igneo astro exutato.
Tu enim dolo, tu inuidia
Amorem posuisti hominibus.

* * *

Εἰς τὸ ἔαρ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν
Ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
Ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
Ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
Κλῆμα τὸ Βακχεῖον ἰδεῖν,
Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Ἁπαλὴν παῖδα κατίσχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

Ἀνακρέοντος.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
Κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν·
Χαρίεσσα δ' οὐκ ἔτ' ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς
Βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
Θαμά, τάρταρον δεδοικώς.
Αΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
Μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμὶν ὦ παῖ

De Vere.

Quàm pulchrum est ambulare
Vbi prata luxuriant,
Vbi tenuem iucundissimam
Exhalat Zephyrus auram,
Palmitem Bacchicum intueri,
Et pampinos subire,
Teneram & puellam tenere,
Quæ tota spiret uenerem.

Anacreontis.

Cana nobis iam
Tempora, capútque album.
Venustáque non amplius pubes
Adest, senésque sunt dentes.
Et dulcis non amplius multum
Vitæ tempus relictum est.
Propterea ingemisco
Frequenter, tartarũ reformidans.
Orci enim est horrendus
Specus, & grauis in ipsum
Descensus. nam patet
Ei qui descendit nullus ascensus.

Eiusdem.

Agedum affer nobis puer

Κελέβην ὅπως ἄμυστιν
Προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιῶς ἀν
Ἀναδηῦτε βασσαρήσω.

Καὶ μετ' ὀλίγα.

Ἄγε δηὖτε, μηκέτ' οὕτω
Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐρῶτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα μίτραισι
Πολυανθέμοις ἀείδειν.
Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Τοῦ αὐτοῦ.

Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἥκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃσι, θρασυκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐσκαθορᾷς πόλιν

Celeben, ut amysthn
Pro, inem. decem quidem infunde
Aquæ, quinque autem uini
Cyathos, ut insolescentem
* *

Et paulo pòst,
Agite date, ne amplius ita
Strepitu & fremitu
Scythicam potationem inter uina
Exerceamus. sed pulchros
Potantes inter hymnos.

Eiusdem.
Amorem enim tenerum
Celebro, abundantem redimiculis
Varios habẽtibus flores decantãs.
Ille & deorum domınator,
Ille mortales etiam domat.

Eiusdem.
Supplico tibi ceruorũ iaculatrix
Flaua filia Iouis, agrestium
Domina Diana ferarum,
Veni nunc ad Lethæi
Gurgites, trepidantium corde
Virorum aspice ciuitatem

Χαίρουσ'. οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολίτας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πῶλε Θρηικίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων, στρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδ' ἅμα
τῶνδε.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων, δίζημαί σε,
Σὺ δ' οὐκ ἀΐεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

Gaudens. non enim inmites
Alis ciues.

Eiusdem.

Equulea Threicia, cur me
Limis oculis intuens
Crudeliter fugis, putásque
Nihil nouisse scitum?
Scias, bellè tibi
Frænum imponere possim,
Habenásque tenens, uersare queā
Circum metas curriculi.
At nunc prata depasceris,
Et agiliter exiliens ludis.
Habilem enim equestris rei peritū
Non habes sessorem.

Eiusdem.

Mori mihi contingat: nō enim alia
Liberatio ab ærumnis fuerit ullo
pacto istis. Lego ὕδαμά.

Eiusdem.

O puer puellariter intués quæro
te:
At tu non audis, nesciens te animi
mei esse aurigam,

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐγὼ τ' ἂν οὔτ' Ἀμαλθείης βουλοίμην κέρας,
Οὔτ' ἔτεα πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηΐων ἕστηκε,
Νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται,
Ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσι.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυκρότῃ σὺν γαστροδώρῃ καταχύδην πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φίλη γάρ εἶ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

Eiusdem.

Ego nec Amaltheæ optem cornu,
Neque annos quinquaginta & cẽtum Tartessi regnare.

Eiusdem.

Mensis Posideon adest,
Nubésque aqua grauantur,
Horridæque tempestates perstrepunt.

Eiusdem.

Amicus es enim hospitibus: sine autem me sitientem bibere.

Eiusdem.

Ego autem habens scyphum Erxioni album gestanti galeæ conum plenum propinabam.

Eiusdem.

Pulchricomæ filiæ Iouis saltauerunt agiliter.

Τοῦ αὐτοῦ.

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
Τοὺς μὲν, ῥοδίνους, τὸν δὲ, ναυκρατίτην.

Τοῦ αὐτοῦ ἐν δευτέρῳ τῶν μελῶν.

Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες ἐπιδὴ στεφανοῦται τῇ λύγῳ, καὶ βύζα πίνει μελιηδέα.

Τοῦ αὐτοῦ.

Συείγγων κοιλότερα στήθεα χρισάμενος μύρῳ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ηρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ψάλλω δ' εἴκοσι χορδαῖσι μαγάδιν ἔχων, ὦ Λεύκασπι σὺ δ' ἡβᾷς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς

Eiuſdem.

Coronas autem tres unuſquiſque
uir habebat,
Alias quidem, roſeas, unam autem
Naucratiten

Eiuſdem lib. 2 Carm.

Megiſtes benignus decem [ela-
pſi ſunt] menſes ex quo coronatur
uitice, & uinum bibit quod melleã
ſuauitatem habet.

Eiuſdem.

Fiſtulis magis caua pectora obli-
nens unguento.

Eiuſdem.

Pranſus ſum minutam [partẽ] ex
etrio defringens,
Vinique ebibi cadum.

Eiuſdem.

Pſallo autem uiginti chordis ma
gadim tenens ô Leucaſpi: tu autem
pubertate frueris.

Eiuſdem.

Veluti hinnuleum recẽns natum,
Lactentem, qui in ſylua derelictus

ἀπὸ μνήμης ἐποιήθη.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐκ ποταμοῦ 'πανέρχομαι
Πάντα φέρουσα λαμπρά.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον κάλυμμα τ' ἐσφηκωμένα καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῆσι βοὸς νεόπλυτον εἴλημα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλοισιν καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων, κίβδηλον εὑρίσκων βίον, πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμι-

à matre cornigera expauefact⁹ est.

Eiusdem.

Lacrymosámque amauit hastã.

Eiusdem.

*Subuolo in Olympum alis ueloci-
bus.*

Eiusdem.

*Ex fluuio reuertor
Omnia ferens splendida.*

Eiusdem.

*Magna autem me Amor contudit,
tanquam faber,
Securi, hybernóque lauit in tor-
rente.*

Eiusdem.

Antè quidem habebat instar os-
traci vãde tegumentum, idq; val-
de angustiatum, et lignea calce-
amenta in pedibus, et nudum cir-
ca latera bovis recens lotum inte-
gumentum ut vilem clypeum,
pistoribus et mechis convivens
pravus Artemon: malam vitam
comparans, dum sæpe in ligno (fur-
ca) cervicem imposuit, et sæpe in
rota, sæpe etiam in tergo cori-
aceo flagello fodicatus

χθεὶς, κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος· νῦν δ' ἐπιβαίνει σατίνα τε χρύσεα φορέων καὶ θέρματα παῖς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ γυναιξὶν αὔτως.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὦ ἄναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως, καὶ νύμφαι κυανώπιδες, πορφυρέη τε Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεται δὲ ὑψηλὰς ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ' εὐχωλῆς ἐπακούειν, Κλεοβούλῳ δ' ἀγαθὸς γένου σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δὲ ἔρωτα ὦ δ' οὐ νῦν σε δέχεσθαι. *

Τοῦ αὐτοῦ.

Σφαίρῃ δ' αὖτε με πορφυρῇ βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως νήνι ποικιλοσαμβάλῳ συμπαίζειν προκαλεῖται. ἡ δ', ἐστὶ γὰρ ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται, πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει.

comam barbamq evulsus: at nunc incedit vehiculo, et aurea gestat æstiva indumenta filius Cycæ, et umbellam eburneam fert eodem modo cum fœminis.
Sic Græcum istud lego et transfero Abr. Milig.

Eiusdem.

Ex interpretatione Lilii Gr. Gyraldi.

O domitor rerum & dux Amor,
Quicum Nymphæ cærulææ
Et purpurea ludit Venus,
En genua supplex amplector tua,
Tu propitius teneras exaudi preces,
Faue Cleobulo, suscipe amorem meum.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἀνακρέοντος ἐπιγράμματά τινα.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σῆμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

ΑΛΛΟ.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

ΑΛΛΟ.

Καί σε Κλεηνορίδη πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
Θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χιμερίῃ.

EIVSDEM ANAcreontis epigrammata aliquot.

Quintum epigramma Βυκόλῳ τῷν ἀγ. interpretatus est Ausonius, reliqua Henricus Stephanus.

Cõditus hoc tumulo est præstans Timocritus armis.
Haud parcit Mauors fortibus at timidis.

ALIVD.

Fortem pro Abdera bellis Agathona peremptum
Conclamans tota urbs planxit in igne rogi.
Nanque parem nullum iuuenem Mars sanguine gaudens
In duræ occidit turbine militiæ.

ALIVD.

Vita, Cleenoride, patriæ te liquit amore,
Terret dum hyberni nulla procella noti.

Ὡρη γάρ σε πέδησεν αὐέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
Κύματ' ἐφ' ἵμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

ΑΛΛΟ.

Η τὸν θύρσον ἔχουσ', Ελικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτὴν,
Ξανθίππη· Γλαύκη δ' ἡ σχεδὸν ἐρχομένη·
Εξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέροισι
Κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

ΑΛΛΟ εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

Αλλο εἰς τὸ αὐτὸ.

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρως
Χαλκωθὲν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

Nam te hora implicuit nullo sponsore cauenda:
Fluctibus & florens mersa inuenta tua est.

ALIVD.

Quæ thyrsum gerit, est Helico-*nias: ad latus eius,*
X*anthippe:* Glauce *est proxima quæ sequitur.*
Monte pedem referunt: Baccho *portantur ab illis*
Vuæ iunctæ hederis, hœdus & annuculus.

ALIVD, *De bucula* Myronis.

Pasce greges procul hinc, ne quæso bubulæ Myronis
AEs *ueluti spirans cum bubus exagites.*

ALIVD *de eadem.*

Bucula non fusa est, sed in æs indurvit annus,
Quam manibus falsò uendicat ipse Myron.

ΑΛΛΟ.

Οὐ φίλος ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
Ἀλλ᾽ ὅστις μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

Τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ ἐλεγείαις.

Οὐδέ τι τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδδιάστως.

ALIVD.

Non placet ille mihi, plena inter pocula quisquis
Dissidia & Martis bella cruenta refert:
Sed qui Musarum Paphiæque illustria dona
Commiscet, lepidis deditus estque iocis.

Scolia autem quæ alii Alcæo tribuerunt, alii Sapphûs esse voluerunt, nonnulli & Anacreonti adscripsere, inter versuum Alcæi collectanea inuenies. Verisimile est autem ea esse diuersorum.

SEQVVNTVR ALIquot Anacreontis odæ ex Eliæ Andreæ interpretatione, quas suprà ab Henrico Stephano interpretatas habuisti.

Suprà, pag. 113, Cantem libens, &c.

CAntare nunc Attidas
Nunc expeteßo Cadmum:
Testudo verò neruis
Solum refert Amorem.
Mutanda fila nuper
Curo, lyrámque totam:
Et Herculis labores
Mox ordior: sed illa
Sonans refert Amores.
Magni valete posthac
Heroes ergo nobis:
Nam barbiti iocosæ
Solos canunt Amores.

Suprà, pag. 115, Tauro ferire, &c.

Cornu duplex iuuencis
Natura, & vngulas dat
Firmas equis, pedésque
Lepusculis fugaces,
Leonibúsque dentes
Vasto truces hiatu:
Vim piscibus natandi,
Volucribus volandi,
Audaciam viris: nec
Iam fœminis valebat.
Quid his dat ergo? Formam,
Pro parmulis & illam

Dat, omnibúsque telis.
Sic vincit ergo ferrum
Puella, vincit ignem.

Ibidem, Nuper silente nocte, &c.

Media silente nocte,
Vbi prona vertitur iam
Helice ad manum Bootæ,
Domitum & labore duro
Hominum genus quiescit:
Puer appetit, meásque
Pepulit fores Cupido.
Ego verò mox, quis, inquam,
Mihi nunc fores lacessit?
Mea visa dissipabis.
Aperi, inquit ille, noli
(Quia sum puer) timere.
Madefio totus imbre,
Vagus erro nocte opaca.
Ita quum foret loquutus,
Miserescimus, parata
Aperimus & lucerna.
Puerum quidem ferentem
Video pharetram & arcum,
Video ferentem & alas.
Statuo repentè ad ignem.
Ibi verò quum sederet,
Manibus manus fouebam
Pueri, quoad tepescant.
Madidis comis & imbrem
Gelidum leuè exprimebam.
Mora nulla, quum teperet,
Vitiatur hic mihi arcus,
Libet, inquit, experiri:
Madet imbre nanque neruus.
Citus ergo tendit, hepar
Mihi figit & quasi œstrum.

Resilítque cum cachinno.
Simul inquit, hospes euge,
Animo bono esto mecum.
Mihi nanque saluus arcus,
Tibi verò cor dolebit.

Suprà, pag. 119, Teneris supérq. &c.

Super hac virente loto
Recubans, supérque myrto
Tenera, bibam lubenter.
Agedum Cupido vestem
Humeros supra reuinctus,
Mihi poculum ministret.
Cita nanque currit ætas,
Rota ceu voluta currus.
Iacebimúsque puluis
Leuis, ossibus solutis.
Lapidi quid addis vnguen?
Quid humi rosas profundis?
Liquido velim capillos
Potius frices odore
Mihi, dum fruiscor æuo:
Roseam pares coronam,
Simul & voces amicam.
Siquidem, Cupido, nobis
Libet, antequam choreas
Acherusias petamus,
Ita dissipare curas.

Suprà, pag. 121, Rosã amorib. &c.

Rosam amoribus dicatam,
Age misceamus ipsam
Semeleio bibentes.
Foliis rosa decoris
Caput vndique impediti,
Age mollè rideamus.
Rosa singularis ô flos,
Rosa prima cura veris,

Rosa vel deûm voluptas.
Rosca puer Cytheres
Caput implicat corolla,
Charitum vt choros frequentet.
Age verò me corolla,
Fidibus canam sonoris
Adytis tuis Lyæe.
Lepidáque cum puella
Roseis nitens corollis,
Pedibus solum laceſſam.

Suprà, ibid. Roseis comas co. &c.

Roseis quidem coronis
Caput vndique impediti,
Hilarescimus bibentes.
Speciosa verò thyrsos
Strepitantibus flagellis
Hederæ ferens sonantes,
Pede prompta delicato
Choreas puella plaudit,
Cithara canente dulci.
Puer at coma decorus
Fidibus, canore blando,
Liquidam suauè spirans
Sociat subinde vocem.
Amor aureo capillo,
Etiam decens Lyæus,
Etiam decens Cythere,
Senibus quidem expetitum
Properant videre Comum.

Suprà, pag. 123. Hyacinthino bac.

Sequar vt citato euntem
Pede se iubet Cupido,
Hyacinthináque virga
Rigidus premit morantem.
Rapidas sequor per vndas
Nemora inter atque valles.

Miserum at momordit hydrus.
Mihi verò cor sub ipsas
Saliebat vsque nares:
Subitò & miser perissem:
Sed amor tum vtraque molli
Quatiens caput mihi ala,
Cruciaris, inquit, amens,
Quia non vales amare.

Suprà, pag. 115, Amabilis colũba.

Amabilis columba
Dic, vnde quæso prodis?
Dic, aerem serenum
Penna secans volucri,
Spiras tot vnde tandem
Et irrigas odores?
Quis est? rei quid autem?
Anacreon herus me
Emisit ad Bathyllum.
Nunc cuncta possidentem
Vnum, omniúmque regem.
Nuper breui Cythere
Me mancipauit hymno:
Iam verò Anacreonti
Ego hactenus ministro,
Quosdámque codicillos
En ipsius fero nunc:
Ob ídque liberam me
Dicit breui futuram.
Verùm licet manu me
Mittat senex, ego illi
Seruire semper opto.
Quid attinet volare
Vel montibus vel agris,
Et arbori insidere
Agreste nescio quid,
Siquid modò, esitantem?

Nunc verò pane vescor.
Quem de manu reuello
Rapax Anacreontis.
Quod verò potat ille
Merum, mihi dat vltró.
At ipsa pota salto,
Herúmque Anacreontem
Alis obumbro passis.
Quiesco verò nocte
Super lyra recumbens.
Iam rem tenes: abito.
Cornice reddidisti
Me iam loquaciorem.

Suprà, pag. 131, Dicunt mihi puel.

His vocibus procaces
Me fœminæ lacessunt,
Anacreon senex es,
Speclo intuere sumpto,
Nullæ vt tibi comæ sint,
Vt læuis insuper frons.
At nescio supersint,
An fluxerint capilli:
Sed id scio, decere
Ludos amœniores
Eo magis senem quo
Fatum magis propinquat.

Suprà, ibid. Quibus loquax, &c.

Quid vis tibi scelesta
Quid vis, hirundo fiat?
An vis capi volucres
Alas tibi vt recidam?
An linguam, vt ille Tereus,
Mauis metam nocentem?
Cur manè somnianti
Ista loquacitate
Mihi eripis puellam?

Suprà, pag. 133, Libet libet iam.
Libens libens amabo.
Amare Amor iubebat,
Sed ipse mente captus
Parere negligebam.
Hic ergo sumit arcum,
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens.
At ipse verò tectus
Lorica, vt olim Achilles,
Hastáque parmuláque,
Audax repugno amori.
Ferox petit: recedo.
Exhausta vbi pharetra,
Ringit: dein seipsum
Immittit vt sagittam.
Mihíque soluit artus.
Et intimum subit cor,
Nil parmula tegente.
Nam cur foris petamur,
Quum prælium sit intus?
Suprà, pag. 135, Nil curo, &c.
Nil Sardium potentem
Curo Gygen, nec vllo
Amore tangor auri,
Nec æmulor tyrannis.
Perfusa curo barba
Nardo vt mihi nitescat.
Curo vt rosæ rubentes
Caput mihi coronent.
Id curo iam quod instat.
Cui nota crastina est lux?
Ergo bibas oportet,
Libans voces Lyæum,
Ludásque per serenum:
Ne fortè si occuparit

Morbus, neget bibendum.

Suprà, pag. 137, Thebana bel. &c.

Thebana dicis arma,
Troiana cantat ille:
Meas at ipse clades.
Me non eques, pedésve,
Non perdidere naues:
Quoddam nouum sed agmen
Ab acribus petens me
Et fascinans ocellis.

Suprà pag. 139. Torno mihi, &c.

Argenteum toreuma
Vulcane quæso nobis
Polito, non Gradiui
Quidem furentis arma:
(Quid curo præliari?)
Sed poculum peramplum,
Quantum potes profundum.
Cælata verò in illo
Nec plaustra sint, nec astra,
Nec Orion aquosus.
(Quid Pleiades moramur?
Quid astra item Bootæ?)
Fac vin am virentem,
Cum mitibus racemis.
Fac aureos prementes
Pulchrum simul Lyæum,
Cupidinem, Bathyllum.

Suprà, pag. 141. Fœcunda terra.

Terræ bibunt feraces,
Plantæ bibunt & illas.
Auras Thetis marina,
Et auras Thetin sol:
Bibítque luna solem.
Quid inter patis ergo
Me, dum bibo, sodales?

Suprà, pag. 143, Nioben ſtetiſſe.

Et Tantali ſilex ſtat
Propter Phrygum fluenta,
Pandioníſque nata
Volucris eſt hirundo.
Speculum forem ſed ipſe,
Quod ſemper intueris:
Veſtis forem decora,
Vt ſemper induas me.
O ſi latex perennis
Fiam, lauémque totam.
Te lux mea, vt linam, ſim
Nardus libens odora.
Sim faſcia & papillis,
Collo vnio decenti.
Plantíſque mollicellus
Sim calceus tenellis,
Vt ambulans teras me.

Suprà, pag. 145, Si prorogare vitã.

Si prorogare vitam
Mortalibus valeret,
Seruare nitar aurum:
Sumpto appetens vt auro
Me Parca præteriret.
Sin nemini liceri
Vitam licebit vnquam,
Quare laboro fruſtra,
Præoccupóque luctus?
Nam ſi mori neceſſe eſt,
Quid me iuuabit aurum?
Optamus ergo poſthac
Dulci madere vino
Cum commodis amicis,
Toróque molliore
Pulchram tenere Cyprin.

Suprà, pag. 149, Vt me ſubit, &c.

Simul ſubit Lyæus
Curæ graues quieſcunt,
Lætúſque canto, Crœſi
Ceu poſſidens talenta,
Et cuncta mente calco,
Iacens humi decorus
Nigris caput corymbis.
Armare, at ipſe poto.
Affer ſcyphum puer, da.
Nam præſtat ebrium me
Quam mortuum iacere.

Suprà, pag. 151, Agedum perite pi.

Age vero ſumme pictor
Roſeæ magiſter artis.
Agedum, meam puellam
Licet abiit illa pinge.
Ego te modum docebo.
Facito comam nigrantem,
Tenuíque crine mollem.
Syriúmque ſpiret illa,
Si cera poſſit, vnguen.
Nigricante ſub capillo,
Age frons abuſque primis
Niteat genis eburna.
Duplicem ſupercili arcum
Caue miſceas ſecéſve:
Coeant, ſed id latenter,
Veluti vides in illa.
Pilus hinc & hinc nigreſcat.
Facito igneos ocellos,
Vt habet Minerua, glaucos:
Venus alma, mollicellos.
Tyrio roſæ colore,
Niueóque lacte mixto,
Fieri genas oportet.

Facito labella Suadæ,
Quibus osculum lacessat:
Tenerum deinde mentum
Dominæ, & polita ceruix
Charites habeto circùm
Nitidas simul volantes.
Superest vt induatur
Tyria stola, pusillum
Cutis vt tamen patescat,
Reliquósque prodat artus.
Satis est: videre namque
Videor mihi. Euge, forsan
Etiam loquêre cera.

Suprà, pag. 155, Meos Bathyllum.

Mihi pinge sic Bathyllum
Veluti docebo pictor:
Facito comas decentes:
Color intus vt niger sit,
Rutilante parte summa.
Cincinnum inordinatis
Face liberum capillis,
Vt amant sinens iacere:
Supercili corona
Nigrior dracone frontem
Volo cingat hinc & inde,
Tenerámque roscidámque.
Oculum nigrum trucémque
Facito, & tamen serenum:
Habet illud à Gradiuo,
Habet istud à Cythere.
Dubia vt citetur hinc spes,
Pauidúsque terror illinc.
Gena verò more mali
Rosea induatur ipsi,
Tenui nouáque pube.
Et eam, vt potes, pudoris

Proprius rubor coloret.
Labra nescio vt tibi sint
Faciunda. sunto verò
Tenera, atque plena Suadæ.
Simul ipsa porrò cera
Taceat, simul loquatur.
At amplus esto vultus.
Sed eburna præteribam
Adonidísque colla.
Age Mercuri manus da,
Mediúmque pectus illi:
Pugilis femur Laconis,
Semeleiíque ventrem.
Mediam deinde pubem
Veneris rudem explica, iam
Venerem sed appetentem.
Tua at parum benigna ars,
Speciosiora quæ sunt
Vetat exhibere terga.
Quid opus pedes docere?
Pretium dabo quod optes.
Age Apollinem mihi istum
Aboleto, fac Bathyllum.
Fuerísque si profectus
Etiam Samum, fac ipso
Mihi Apollinem ex Bathyllo.

Suprà, pag. 159, Sine haustibus.

Merum merum Lyæi
Prolixius propina,
Furam furam libenter.
Furebat olim Orestes,
Alcmæon & furebat,
Vterque matre cæsa:
Qui nemi nem necaui,
Sed optimum Lyæi
Vinum bibi rubellum.

Furam furam lubenter.
Porrò Hercules furebat,
Quassans grauem pharetram,
Arcus & Iphitæos.
Nec non furebat Aiax,
Cum parmula vibrans &
Grauem Hectoris machæram.
Ego scyphum capacem
Habens, & hanc coronam
Arcu sine & machæra,
Furam furam libenter.

Suprà, pag. 163, Hirũdo tu quidẽ.

Dilecta tu quotannis
Quidem venis hirundo,
Struísque vere nidum.
Bruma sed is, latebras
Nilum petén sve Memphim.
At verò sæuus ille
Amor meo perennis
In corde nidulatur.
Hic pinnulas Cupido
Agit nouas, hic ouo
In ipso adhuc fouetur.
Iam seminatus ille est.
Proinde conqueruntur
Pulli & strepunt hiantes.
Atque interim minores
Fœtus alunt adulti:
Qui rursus educati
Gignunt nouos amores,
Nobis quid ergo fiet?
Clamore persequi tot
Cupidines nequimus.

Suprà, pag. 165, Ne cõspicata ea.

Ne me fuge, ô puella,
Canos videns capillos.

Ne vero quòd tuo flos
Aeui renidet ore,
Fastidias amantem.
Vide vel in coronis
Album rosæ implicatum
Vt lilium decens sit.

Suprà pag. 165, Hunc, ô puella, &c.

Hic, ô puer, iuuencus,
Mihi quidem vt videtur,
Est Iuppiter supremus:
Nam fœminam insidentem
Sidoniam vehítque
Tergo, secátque latum
Mare vngulis. nec vllus
Taurus gregem relinquat,
Tranaueritque pontum,
Ni Iuppiter sit ipse.

Suprà, pag. 167, Viden' vt ineunte.

Vide vt repente ver:
Charites rosis abundent.
Vide vt noti quiescant,
Placido & mari stet vnda.
Vide vt natent anates,
Redeant grues peregré.
Radiis Apollo puris
Nitet atque lustrat orbem,
Pepulítque nubium vmbras.
Hominum nitent labores,
Sola frugibus grauescunt,
Oliua parturit iam.
Bromii merum coronant.
Foliis vbique fœtus
Nitidis micátque ramis.

Suprà, pag. 169, Ego iam senex.

Ego senex quidem sum,
Sed plus bibo iuuencis.

Siquando verò salto,
Vtrem iuuat vibrare,
Fastidióque thyrsum.
Pugnare siquis optet,
Fas esto, præliator.
Cedo scyphum puer mi,
Et melle temperatum
Ac dulce funde vinum.
Ego senex quidem sum,
Saltabo verò vt olim
Silenus in popello.

Suprà, pag. 173, Inter rosas Cup.

Apem rosæ Cupido
Non cernit insidentem:
Incautus at feritur.
Manúque sauciata
Tenellus eiulauit.
Proinde quum decoram
Volasset ad Cytheren,
Heus óccidi, óccidi, inquit,
Mater, relinquo vitam:
Nam me pusillus anguis
Alas habens, momordit,
Apem vocant coloni.
At si (inquit illa) fili,
Apis perurit ictus,
Quantum putas laborent
Quos tu feris sagittis?

Supr. pag. 179, O ter quatérque.

Nimis es, cicada, fœlix,
Quòd arboris supremum,
Saturata rore pauco,
Vbi insides cacumen,
Dominæ in modum potentis
Modulare dulce carmen.
Tua nanque cuncta lætis

Ea quæ vides in agris,
Quicquid ferunt & horæ.
Amor es boni coloni,
Quia nil soles nocere.
Veneranda verò vates
Aestatis appetentis.
Volitas amata musis,
Volitas amata Phœbo:
Tibi qui dedit suauem
Liquidámque habere vocem.
Neque te senecta carpit,
Sapiens humóque nata,
Studióque læta cantus.
Minimè patens dolori,
Sine sanguine, ô cicada,
Similis ferè deis es.

Suprà, pag. 181. Videbar in quiete.

Mihi currere in quiete
Nuper videbar alas
Humeris gerens volucres,
Sed enim Cupido, plumbo
Pedibus licet grauatis,
Me prendit assecutus.
Sibi somnium quid hoc vult?
Ego sic quidem putaui,
Multis amoribus qui
Miser implicatus vror,
Aliis quidem resoluar,
Sed in hoc manebo vinctus.

Ibidem, Veneris maritus, &c.

Veneris maritus olim,
In Lemniis caminis
Ex ære fabricabat
Amoribus sagittas:
Venus ipsa verò melle
Bona cuspides linebat.

Sed eas Cupido felle
Puer eius imbuebat.
Ibi cum impetu Gradiuus
Validam vibrabat haſtam,
Et Amoris eleuabat
Leuiora tela ridens.
Grauis hæc tamen videtur,
Amor inquit, experire.
Iacit: excipítque Mauors,
Venus & ſub ipſa ridet.
Ibi Mars ſtatim ingemiſcens,
Grauis, inquit, aufer illam.
Tibi ſerua, ait Cupido.

Suprà, pag. 183, Et non amare du.

Graue non amare prorſus,
Graue rurſus eſt amare,
Graue ter quatérve amare,
Nec amoribus potiri.
Minimi genus putatur:
Sapiens iacet, probúſque:
Pretium intuentur vnum.
Pereat ſed ille primus
Pretium impius qui amauit.
Iubet abnegare fratres
Pretium, iubet parentes:
Ciet & cruenta bella.
Quod acerbius, perimus
Miſeri per hoc amantes.

Suprà, pag. 185, Iuuenis ſeníſque.

Amo ſenem venuſtum, &
Iuuenculum choreuten.
Verùm ſenex choreas
Plaudens, ſenis capillos,
Mentem gerit iuuenci.

Suprà, pag. 189, Mare ſenſit ergo.

Imitatur ergo pontum

Manus exprimítque cælo.
Furor artis ergo disco
Breuiore miscet vndam,
Maris in patente dorso
Igitur repertus est qui
Niueam Cyprin supernè
Tenerámque cælet ipsam
(Nimis in deos superbus)
Generis deûm parentem
Ita fingit iste nudam,
Vt aquis tegantur vna
Ea quæ nefas videri.
Placidis vagatur vndis,
Velutíque muscus albens
Nitet in mari sereno.
Ita fluctibus renidens
Mediis Venus natando
Trahit atque pellit vndam.
Roseas suprà papillas,
Ferè adusque molle collum,
Secat vnda vasta Cyprin.
Medio sed illa sulco,
Hyacintho vt implicatum
Bene lilium rubente,
Placido mari relucet.
Ibi cærulúsque Delphin
Agitat frequens choreas,
Sedet ipsiúsque dorso
Amor & Cupido, ridens
Hominum dolos vterque
Ibi piscium recuruus
Salientium chorúsque,
Paphiéque ludit alma,
Neque non natando ridet.

Suprà, pag. 195, Cum vere patre.

Variæ ferax coronæ

Cano ver rosámque vernam
Bone tu adiuua sodalis,
Rosa spiritus deorum,
Hominum rosa estvoluptas.
Vbi floridi tepescunt
Viridante vere amores,
Decus addit illa nymphis.
Rosa suauium Cytheres,
Rosa cura opúsque vatum, &
Decet ipsa planta musas.
Etiam asperis rosetis,
Licet irrito labore,
Iuuat admouere palmas.
Iuuat & subinde Amorum,
Vbi legeris, suauem
Manibus fouere florem.
Genialibúsque mensis,
Trietericísque Bacchi,
Rosa quæritur decora.
Sine flore quid fit illo?
Roseis relucet Eos
Digitis, color Cytheres
Roseus: nitent lacertis
Roseis vbique Nymphæ.
Medicatur hic & ægris,
Neque mortuos relinquit.
Violénsque vincit æuum.
Senium rosæ venustum
Retinet iuuentæ odorem.
Age proferamus ortum.
Vbi spumeis ab vndis,
Genitalibúsque quondam
Venus editur profundi,
Iupitérque bellicosam
Cerebro parit Mineruam:
Sola tunc rosæ superbum

Etiam edidere germen.
Nouus inclytúsque fœtus.
Chorus hîc deûm beatus,
Rosa fiat vt venusta,
Vbi nectare imbuisset,
Ita nobilem excitauit,
Rigido exeriens rubeto
Fruticem tuum Lyæe.

Suprà, pag. 199, Iuuenũ frequens.

Iuuenes ego alloquebar
Pedetentim: at illa venit,
Vbi vidit alloquentem.
Ego tunc ego in choream
Propero senex volucris.
Ego iam, mane Cybelle,
Age da mihi coronam.
Procul esto nunc senectus:
Genium volo choreis
Celebrare cum iuuencis,
Iuuenis repentè tactus.
Aliquis mihi liquorem
Properato ferre dulcem
Grauida Lyæi ab vua,
Videat senis vigorem:
Loqui adhuc quidem valentis,
Bibere & probè scientis,
Furere & simul venustè.

Ibidem, Equi solent,

Equi solent inustum
Coxis habere signum,
Notescit & tiara
Parthus sua notatus:
Statim sed ipse quenuis
Nosco videns amantem.
In corde nanque signum
Quoddam gerit pusillum.

BACCHYLIDIS VIta, ex Lilii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarum historia.

Nunc iam igitur vobis de vltimo inter lyricos Bacchylide agam. Fuit autem, vt Strabo ait, fratris Simonidis filius, ex Iulide Cææ insulę ciuitate: ex qua etiam Simonides, vt paulo antè diximus. Facit me dubium Lutatius grammaticus, ita in septimo Thebaidos Statiane scribēs, Alcmena, inquit, ciuitas est Bœotiæ, in qua regnauit Herculis filius. hinc Bacchylides Gręcus poeta fuit, quem imitatus est Horati⁹. Quid nūc super hoc statuam, non habeo, quando hic ipse grammaticus mendosissimus legitur. Octogesima verò prima, vt apud Eusebium notatum est, Olympiade floruit. Milonē patrē habuit, vt Pindari expositores tradunt: id quod & Grǽco carmine cōprobatum inueni. quo fit vt illos falli putem qui corrupta Suidæ exēplaria secuti, Medonē Bacchylidis patrem dixere. Milon quippe patrem habuit Bacchylidis nomine, qui inter athletas haud ignobilis fuit, de cuius (id est aui) nomine poeta nūcupatus. Scribit Plutarchus in libello De exilio, in Pelopōneso carmina composuisse. Celebrat verò Bacchylidis hymnos qui apopemptici dicūtur, Menander Gręcus rhetor. Sunt autē apopēptici hymni, ab aliquib⁹ apodemptici vocati, qui dei cuiuspiam peregrinationem continent:

de quibus primo dialogo plura vobis retuli. Extat, *quod sciā,* Bacchylidis *carmē inter Græca epigrāmata, antiqua venere insignitū.* Scribit Porphyrion *quòd* Bacchylidē *imitatus est* Horatius *cùm alicubi, tū præcipuè in ea ode cuius hoc est initiū,* Pastor quum traheret per freta nauibus. *qua poeta* Nereum *Proteum vaticinantē inducit, at verò* Bacchylides Cassandram. Iulianum Cæsarē *scriptum reliquit.* Ammianus Marcellinus *adeo* Bacchylidis *carminibus delectatum, vt & viuēdi præcepta ab eo desumpserit: vt illud de castitate. Quū enim apud hunc poetā legisset, vt egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.** Scribunt Pindari *interpretes in* Pythiis, Bacchylidis *poemata apud* Hieronem Pindaricis *esse prælata.* Porro *tres* AElianus Bacchylidis *nomine fuisse memoriæ prodidit: primum, hunc ipsum lyricū, alterum* Athenienſem, *tertium* Arcadium.

ΒΑΚΧΥΛΙ-δου μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ, ἐν τῷ περὶ εἰρήνης λόγῳ, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ τοῦ Νουμᾶ βίῳ. Ἐκ τοῦ Βακχυλίδου παιάνων.

Τίκτει δὲ θνατοῖσιν εἰρήνα μεγάλα
Πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα·
Δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρία, τῶν δ' ἀπείχων τε μήλων·
Γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισιν πόρπαξιν αἰθᾶν ἀράχναν
Ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτά,
Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὼς δάμναται·
χαλκέων·

BACCHYLIdis carmina.

APVD STOBAEVM IN tractatu de pace, & apud Plutarchũ in uita Numæ. Ex Bacchylidis Pæanibus.

Parit autem mortalibus Pax [dea] magna
Diuitias, & carminum flores ex mellitis linguis [prodeuntium]
Arísque super affabrefactis, dijs incenduntur
Fulua flamma femora boum, lanigerarúmque ouium.
Gymnasijque iuuenes & tibias & comessationes curæ habent.
At in reuinctis ferro clypeis nigrorum aranearum
Telæ sunt: hastásque cuspidatas
Et enses ancipites ærugo consumit:
ærearúmque

Οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος
Ἀπὸ βλεφάρων ἀμὸς, ὃς θάλπει κέαρ.
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

ΠΑΡΑ τοῦ αὐτοῦ Στοβαίῳ, ἐν τῷ Ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Ἐκ τῶν Βακχυλίδου Προσῳδίων.

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδὸς,
Θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται διατελεῖν βίον.
Οἷς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενὶ, τὸ δὲ
Παρόμαρ τε νύκτα μελλόντων χάριν
Ἄπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον.

Non amplius tubarũ clangor, neque ſubripitur mellitus ſomnus
A palpebris, noſtrum qui fouet cor.
Sed amabilibus conuiuiis onuſti ſunt uici,
Amatoriique hymni reſplendent.

APVD *eundem* Stobæũ, *in tractatu,* Quòd *fortiter ferendæ ſint quæ accidunt.* Ex Bacchylidis Proſodiis.

Vnus terminus, una mortalibus eſt felicitatis uia,
Animum ſi quis habens doloris expertem, poſſit tranſigere uitam.
Cui uerò infinita obuerſãtur mẽti,
Totúmque diem & noctem de futuris
Angitur cor, inutilem ſuſtinet laborem.

Sic interpretando lego ᾧ pro οἷς, & τὸ δὲ πᾶν ἦμάρ τε καὶ νύκτα, item δάπτεται.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ εὐδαιμονίας λόγῳ. Ἐκ τῶν Βακχυλίδου ἐπινικίων.

Ὄλβιος ᾧ τινι θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν,
Σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχᾳ ἀφνεὸν βιοτὰν διάγειν.
Οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντ' εὐδαίμων ἔφυ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἀδικίας καὶ φιλαργυρείας λόγῳ, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπινικίων.

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπω βιᾶται.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἀληθείας λόγῳ. Ἐκ τῶν τοῦ Βακχυλίδου ὑπορχημάτων.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατής τ' ἐλέγχει ἀλάθεια.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ πένθους, ἐκ τῶν τοῦ Βακχυλίδου ὕμνων.

Αἲ αἲ τέκος, ἀμέτεροι μεῖζον ἢ πενθεῖν

Apud eundem, in tract. De felicitate. Ex Bacchylidis epinicais.

Beatus cui Deus portionem bonorum dedit,
Cúmque fortuna optabili uitam opulentam transigere.
Neque enim quisquam hominum per omnia beatus est.

Apud eundem, in tract. de iniustitia & auaritia. Ex iisdem epinicais.

Vt autem semel dicam, menti hominis etiam prudenti lucrū uim affert.

Apud eundem, in tractatu De ueritate. Ex Bacchylidis hyporchematibus.

Lydius enim lapis index est auri, hominum autem uirtutem sapiétia & omnipotens ueritas arguit.

Apud eundem, in tractatu De luctu Ex Bacchylidis hymnis.

Heu heu fili nostrum maius luctu

Ἐφαίη κακὸν ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. β.

Γλυκεῖ' ἀνάγκη σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμὸν Κύπριδος, ἐλπὶς δ' αἰθύσσει φρένας ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις, ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας· αὐτὸς μὲν πόλεων κρήδεμνον λύει, πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ· χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι, πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον πλοῦτον, ὥς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ Δειπνοσοφ. βιβ. δ.

Ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδὸν,
(Τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον) ὧδέ τ' ἔφασκ',
Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐό-
χθους
Ἐσέρχονται δίκαιοι φῶτες.

Emersit malum, ineffabilibus æquale.

APVD ATHENAEVM, Dipnosoph. lib. II.

Dulcis necessitas Veneris erumpens ex poculis fouet animum, & spes concutit mentem quum immisceatur Bacchicis *donis, hominibúsque altissimè proiicit curas. Ipse [animus] urbium mœnia expugnat, omniúmque hominum se monarcham fore putat: quinetiam auro & ebore renidens ædes, & tritico onustæ naues splendidas ab* AEgypto *deuehūt diuitias amplissimas, ut bibentis cor imaginatur.*

Apud eundem, Dipnos. lib. III.

Stetit autem super saxeo limine, (Illi uerò epulum parabant) sicque dixit.

Sponte sua ad bonorum conuiuia opulenta
Accedunt iusti uiri.

Ὁ αὐτὸς Δειπνοσοφ. βιβλ. ια, Μνημονεύει δὲ (φησὶ) τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξένια.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός, οὔτε πορφύρεοι τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής, μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, Δειπνοσοφ. βιβλ. ιε, ἐκ τῶν Βακχυλίδου ἐρωτικῶν.

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖς δὲ τοῖσι νεανίαις, λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡΧῼ, ἐν τῷ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν.

Φάσωμεν πισὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

Idem Dipnosoph. libr. XI, Mentionem (inquit) Bœoticorũ scyphorum facit hîc Bacchylides compellans Dioscuros, & eos ad hospitium inuitans.

Non adsunt boum corpora, neque aurum, neque purpurei tapetes: sed animus beneuolus, musáque dulcis & Bœoticis in scyphis uinum suaue.

Apud eundem Dipnosoph. lib. 15, ex Bacchylidis amatoriis.

Quum aptè inflectendo cubitum, iacit his adolescentibus, candidum extendens brachium.

APVD PLVTARCHVM in libello De modo audiendorũ à iuuene poematum.

Dicamus uirtutem habere fidam gloriam: at opes uersantur etiam apud ignauos homines.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΤΩ Αλικαρνασεῖ, ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, καὶ παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφ. βιβλ. ιδʹ.

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

ΚΛΗΜΗΣ Ο ΑΛΕΞΑΝδρεὺς Στρωματίων λόγῳ εʹ, Ἀκούσωμεν οὖν πάλιν (φησί) Βακχυλίδου τοῦ μελοποιοῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος,

Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεὶ καὶ λίαν νούσων εἰσὶ, καὶ ἀναίτιοι, οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. λογ. εʹ.

Παῦροισι δὲ θνητῶν τὸν ἅπαντα χρόνον τῷ δαίμονι δῶκε περιάσσον-

APVD DIONYSIVM HALICARNASSEŪ, in libro De structura uerborum: & apud Athenæum, Dipnos. lib. XIIII.

Non est sessionis hoc opus, neque dilationis: sed oportet ad Itoniæ aurea ægide insignis templum affabrefactum profectos festiuum aliquid proferre.

CLEMENS ALEXANDRINUS Strom. libr. V. Audiamus igitur rursum (inquit) Bacchylidem de deo dicentem,

Illi quidem non domantur morbis fœdis: culpáque uacant, nullo modo hominibus similes.

In hac interpretatione lego ἀεικελίων pro ἀεὶ καὶ λίαν. Sed & vox ἀναίτιοι mihi suspecta est.

Apud eundem. Strom. lib. VI.

Paucis autem mortalium concessum est à numine ut bene rem ge-

τας, ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύαις.

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Πίνδαρον προλεγομένοις.

Συνέβη δὲ Ἱέρωνα τὸν Γέλωνος ἀδελφὸν νικήσαντα καὶ τὴν ΟΗ ὀλυμπιάδα, ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου, Φερένικός ἐστι. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Βακχυλίδης, γράφων οὕτως,

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα.

Ἐκ τῶν εἰς τὸν αὐτὸν Πίνδαρον σχολίων.

Πρόθυρον πόντου καὶ θύραν εἰώθασι καλεῖν τὴν Κόρινθον, διὰ τὸ ἀρχὴν ἢ τέλος εἶναι τῆς Πελοποννήσου τὸν Ἰσθμόν· πρόθυρον δὲ τοῖς εἰς Πελοπόννησον ἐρχομένοις. Βακχυλίδης,

rentes, maturè ad cana tempora induantem senectutē perueniāt, priusquā incidāt in calamitates.

IN PROLEGOMENIS in Pindarum.

Accidit autem ut Hieron Gelonis frater, quum uicisset etiā 78 Olympiadē, in hac diem suum obiret. Nomen autem uictoris equi est Pherenicus. Meminit uerò eius Bacchylides, scribens ita,

Flauipilum quidem Pherenicum iuxta Alpheum latifluum, equum procellas cursu æquantem, uictoria potitum.

Ex scholijs in eundem Pindarum.

Πρόθυρον igitur [id est uestibulū] & θύραν [id est ianuam] solent appellare Corinthū, quòd initiū aut extremitas Pelopōnesi sit Isthmus: uestibulum autem in Peloponnesum proficiscentibus. Bacchylides,

Ω Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩνιον τὸν Ῥόδιον σχολίων.

Ἑκάτα δᾳδοφόρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙστίωνι.

Ω Περίκλειτε δ' ἄλλ' ἀγνοεῖν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Η καλὸς Θεόκριτος οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

O diuinitus ædificatæ portæ insulæ splendidæ Pelopis.

EX SCHOLIIS IN A- pollonium Rhodium.

Hecate tædiferæ Noctis magnum habentis sinum filia.

APVD HEPHAE- stionem.

O Periclete cætera autem ignoraturum te non spero.

Apud eundem.

Sanè pulcher Theocritus non solus hominum uidet.

Apud eundem.

Tu autem in sola tunica ad amicam mulierem fugis.

SIMONIDIS VITA ex Lilii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poetarũ hiſt.

Fuit verò Simonides poſt Steſichorũ: id quod & Athenæus oſtendere nititur, quum quis primus πίγματα dixerit inquirit. ibi enim Simonidis verſus quoſdã affert, in quibus de Steſichoro fit mẽtio. Ab Euſebius eadem ſimul ætate vixiſſe ſcribit. alij poſt Ibycum: quod obſeruauimus apud eos qui in Apollonium cõmentaria collegere. Suidas Simonidẽ ait LVI Olympiade floruiſſe: alij LXII ſcripſere, & perueniſſe vſque ad LXXVIII. Fuerit vtcunque, illud certè à multis eſt traditũ, nouem lyricos poetas ſi non eadem ætate fuiſſe, non multo certè tempore inter ſe diſtãtes. Fuit ergo Simonides Leoprepis filius, vt Herodotus ſcribit: vt alii, Theoprepis. vtrũque eſt apud Suidam, nec ſemel, legere. Fuiſſe verò dicitur aſpectu fœdo & deformi (id quod illi obiecit Themiſtocles) patria Iulites, ab vrbe Ceæ inſulæ. cognominatus item Melicertes à cantus ſuauitate. Literas verò lõgas & duplices reperiſſe à Græcis quibuſdam dicitur. at noſter Plinius has tãtum quatuor ait inueniſſe, η, ω, ζ, ψ. Dorica in ſcribẽdis verſibus vſus eſt lingua. Cambyſæ & Darij regnum, & Xerxis nauale prælium deſcripſit. cuius rei apud Suidam & in cõmentarijs in Apolloniũ mẽtionem nõnunquam factam videmus. Item præliũ illud quod ad Artemiſium promõtorium cõmiſſum eſt, verſu elego cõpoſuit: quod verò ad

Salaminem factum est, lyrico carmine executus est. Scripsit & threnos, hoc est nenias, vel lacrymas. Horati⁹, Ceæ retractes munera næniæ. Et *Catullus* Mœstius lacrymis Simonideis. *quanquã propter affectum & reticẽtiã locus hic Catulli parum lucidè à grãmaticis explanatur. Cõposuit item laudes, hoc est encomia, & epigrammata: quorum adhuc pleraque legũtur, vt illud in* Megisteum *vatem Acarnanem ex* Melãpodis *genere, cuius &* Herodotus *meminit. interitum enim* Megisteus Leonide *& sociorum suique ipsius prædixit: quare constructo ei ab Amphictyonibus tumulo,* Simonides *ob mutuam hominis familiaritatem carmen composuit.*

Statim pòst,

Scripsit & pæanas & tragœdias. His addit & Strabo *Deliacorum dithyrambũ, quẽ* Memnon *inscripsit. addit &* Herodotus *laudes in* Eualcidem Eretriorum *ducẽ:* Griphis *quoque & id genus poematis delectatus. Duo utique eiusmodi extant epigrammata, quæ in medium affert* Chamæleon, *alterum quidẽ de hirco & delphine, alterũ de asello qui per lusum* Epeus *dict⁹ est. quæ nisi ab eo ipso explicarẽtur, minus profecto intelligerentur. Inter longæuos uero connumeratur: nonagesimũ enim annũ excessisse scribit in* Microbiis *Lucianus,* Suidas *nonagesimũ nonũ.* Eusebius *in Simonidis ætate inconstans esse videtur. Proditũ est à* Valerio Maximo *octagesimo illũ anno (vel potius nonagesimo legendũ) carmina docuisse, & in eorũ certamen descendisse magna etiã cum voluptate: idque se*

nouisse scribit Valerius ex ipsius Simonidis poematis. Senex etiã Simonides interrogatus quãdiu vixisset, Parũ, inquit, at annos multos. Autor Stobæus. Dijs certè Simonidem gratum fuisse, ex ijs quæ Cicero & Valerius tradũt colligimus. Quũ enim naufragum quẽdam in littore proiectum vidisset, & miseratione motus eũ humasset, moneri se per somnum visus est, ne crastino nauem conscenderet. Postridie igitur haud nauem conscẽdit: cæteri spreto hominis cõsilio quũ soluissẽt, eo spectãte, naufragio periere. quare lætus Simonides quòd somno vitam seruasset, tanti beneficij memoriam elegãtissimo carmine æternitati consecrauit. Nõ minus mirũ uidetur id quod ab iisdẽ simul & Fabio traditur. Quũ enim Cranone (quod Thessaliæ oppidum est) apud Scopã amicũ & diuitem cœnaret, carmẽnque cantasset quo Scopam quidẽ ipsum laudarat, sed, ita ut fit, in Castorum laudes diuerterat, tum Scopas iratus dixit Simonidi, Eius dimidiũ quod dare pactus fueram, à Tyndaridis petas. Fabius inter autores magnã esse dissensionem ostendit: nam non Scopam quidam, sed Glaucũ Carystiũ, alij Leocratẽ dicũt, alij Agatharchum. ipsúmq; cœnaculũ non Scopæ, sed Pharsali cuiusdam. quã rem & Simonides ipse quodam suorum carminũ loco monstrauit. Igitur postquam ille negauerat præmium, nuntiatum est duos ad ianuã iuuenes adstitisse qui Simonidem uocarẽt: ad quos quũ exiuisset, repentè tricliniũ corruisse, conuiuásque omnes & ministros ruina elisisse: iuuenes qui ad ostium adstiterãt, nusquam amplius uisos. quare

Tyndaridas illos fuisse creditum est. quod licet fabulosum Fabius putet, tūc primùm tamen idē ipse & alii complures scriptores memoriæ artem existimāt Simonidem excogitasse, in collisorum videlicet discernendis cadaueribus. excelluit enim memoria Simonides: quam quidam comparasse arbitrantur quibusdam epotis medicamentis: quod Ammianus Marcellinus scribit.

Statim pòst,

Simonidem etiam quidam volunt, primum induxisse breuem loquendi modum, quem ex re Græci μικρολογίαν nuncupāt. Versatus verò est Simonides diu in Sicilia, quod ex Xenophontis dialogo De tyrānide planè compertum est. Sed & Theocritus poeta idem innuit in Charitum poemate, & eius ibi interpretes.

Paulo pòst,

Ob auaritiā à Pindaro etiam & Callimacho taxatur Simonides: id quod & Pindari commentatores obseruāt. Hinc & in auaros & sordidos simul & callidos adagionē factū legimus, cuius Aristophanes & Suidas meminere, Σιμωνίδου μέλη, hoc est, Simonidis carmina seu cātica, varia scilicet & malæ artis. is enim primus in poeticā, astutiā & quæstū induxit. quin & ipse κίμβιξ à Chamæleone ea de causa vocatur, qua dictione Græci pecuniæ auidū significāt. Idē & apud Athenæū legitur.

Paulo pòst,

Interrogatū verò ab Hierone Simonidem scribit Cicero quid aut qualis esset Deus, diē vnā postulasse ad deliberandū, postridie autem biduum, atque sic pariter dein-

ceps duplicasse numerum: quamobrem miratus Hieron, quaesiuit quid ita faceret. tum Simonidem respondisse, quo id diutius consideraret, eo sibi rem videri obscuriorem. Simonidem ipsum praeterea, cum Pausania Lacedaemonio aliquando in conuiuio quum esset, ab eo rogatum legimus ut graue aliquid & sapientia refertum diceret: tum Simonidem risisse, Memento inquit, quod homo es, hoc est, μέμνησο ἄνθρωπος ὤν.

Paulo pòst,

Tantę insuper auctoritatis habitus est, ut à summis viris celebretur. Nam & Xenophon, Attica illa Musa, libellũ de tyrannide, Simonide & Hierone interlocutoribus fecit. Plato in Protagora, &c.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ περὶ τῆς τοῦ Σιμωνίδου μελῶν γνώμη.

Σιμωνίδου δὲ παρατήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθέσεως τὴν ἀκρίβειαν· πρὸς τούτοις (καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρου) τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνος παθητικῶς.

QVINTILIANI DE *Simonidis carminibus elogium.*

Simonides, tenuis alioqui sermone proprio & iucunditate quadam commendari potest. praecipua tamen eius in commouenda miseratione uirtus: ut quidam in hac eum parte omnibus eiusdem operis authoribus praeferant.

DIONYSII HALICARNASSEI *de iisdem sententia.*

Simonidis autem obserua delectum uerborum, & accuratam orationis structurā. Hoc praeterea *(qua in re praestantior etiam Pindaro comperitur) quòd commiserationem moueat non magnificè, ut ille, sed cum affectibus.*

Sic interpretando, lego μὴ μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ παθητικῶς.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ

μέλη.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ἉΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη τὰς ἑαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας, [παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ διὰ τούτων,]

ΟΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσα δὲ λίμνα δείματι ἔρειπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς ἀμφί τε Πέρσεϊ βάλλε φίλαν χέρα, εἶπέν τε, ὦ τέκνον, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ τε δνόφῳ· σὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε τεᾶν κόμαν βαθεῖαν παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλόν. εἰ δέ τοι δεινὸν τό-

SIMONIDIS carmina.

DIONYSIVS HALICARnasseus in libro De structura uerborum, Est (inquit) Danaë, dum per mare fertur, suas deplorans calamitates [apud Simonidem, his uerbis.]

QVum in arca affabrefacta uentus fremeret spirans, commotáque palus prae horrore concideret, madidis genis, Perseo admouit charam manum, dixítque, O fili quantis angustiis premor: tu uerò lacteo pectore dormis in tristi domo, & clauis ferreis compacta, [&] noctu lucida, atráque caligine. Tu porrò siccam supra tuã caesariem praetereuntem fluctum non curas, nec uenti sonos, purpurea in tunicula conditam habens faciem pulchram. At si á te periculum

δεινὸν ἦν, καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας. κέλομαι, εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν. ματαιοβουλία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο, ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος εὔχομαι τεκνόφι δίκας μοί.

ΠΑΡΑ ΚΛΗΜΕΝΤΙ ΤΩ
Ἀλεξανδρεῖ, Στρωμ. βιβλ. γ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ,
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι,
Τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τὸ τέταρτον, συνηβᾶν μετὰ τῶν
φίλων.

graue esse indicaretur, ut certè graue est, saltē meis uerbis minutā supponeres auriculā. Iubeo, dormi infans, dormiat & mare, dormiat & immensum malū. Cæterū [hoc] inane quoddā consilium fuisse reperiatur, Iupiter pater, per te, siquidē (quod audacter dictum sit) opto filij opera, pœnas mihi [dari.]

APVD CLEMENTEM
Alexandrinum, Strom. lib. III.

Bene ualere præstantissimum est uiro mortali,
Secundum autem, pulchrum indole esse,
Tertium uerò, diuitem esse nō dolosè,
Quartum, pubertate frui unà cum amicis.

Hæc carmina citat etiam Plato in Gorgia, citat & Athenæus lib. 15, in ea parte libri quæ in vulgatis codicibus

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. βιβ. δ.

Ἔστι τις λόγος τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις, νῦν δέ μιν θοὰν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν. οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος. ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔνδοθεν μόλῃ, ἵκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ
Δειπνοσοφ. βιβλ. δ.

Ὡς δουρὶ πάντας νικᾷς νέους,
Δινάεντα βαλὼν ἄναυρον ὕπερ
Πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ.

desideratur. vterque autem scolium ea vult esse, sed neuter authoris nomen profert.

Apud eundē, Strom. lib. IIII.

*Est quaedam fama uirtutem habitare in rupibus difficilem ascensum habentibus, nunc uerò illam * uelocem locum castum obire. Nec uerò omnium mortalium oculis aspectabilis [est.] cui non sudor animum mordēs deintus uenerit, non peruenire possit ad summitatem fortitudinis.*

APVD ATHENAEVM.

Dipnosoph. lib. IIII.

Vt hasta omnes superauerit iuuenes,
Vorticosū iaculatus ultra torrētē,
Racemis abundante ab Iolco.

Sic interpretando lego νίκασε νέους pro νικᾷς ἐνιούς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ια.

Δίδωσι δ' εὖτέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φίλαν θυγατέρων ταὶ ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται Πελειάδες οὐράνιαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιβ.

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ θνατῶν βίος ποθεινὸς, ἢ ποία τυραννίς; τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ. βιβλ. ιγ.

Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩνιον τὸν Ῥόδιον σχολίων.

Σχέτλιε παῖ δολόμηδες, Ἀφροδίτα τὸν Ἄρει δολομαχάνῳ τέκεν.

Apud eundem, lib. XI.

★ quando Mercurius certaminum praeses Maiae pulcherrimae filius, peperit autem Atlas septem uiolaceum capillitium habentium sororum praestantissimam forma, quae uocãtur Pleiades caelestes.

Apud eundem lib. XII.

Quae enim absque uoluptate uita mortalium optabilis, aut quod regnum? absque hac, ne uita quidem deorum concupiscenda debeat.

Apud eundem, Dipnosoph. lib. XIII.

Purpureo ex ore uocem emittens uirgo.

EX SCHOLIIS IN Apollonium Rhodium.

Saeuiste puer mali cogitator, quẽ Venus Mercurio fraudum machinatori peperit.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΥΡΙΠΙ-δην σχολίων.

Τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάζεται.

Ἐκ τῶν αὐτῶν.

Ὅτι Μήδεια ἐβασίλευσε Κορίνθου Σιμωνίδης ἱστορεῖ, λέγων οὕτω,

Οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δ' Κολχίδος συνάστεος, Θεράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΣΟΦΟ-κλέα σχολίων.

Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ἔτ' ἄρρεκτον ἔσται.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ, ἐν τῷ περὶ τοῦ βίου λόγῳ, ὅτι βραχὺς καὶ ἄτ. καὶ τὰ ἑξῆς.

Οὐδὲ γὰρ οἱ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
Θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένοντο υἷες
Ἡμίθεοι, ἄπονον οὐδὲ ἄφθιτον
Οὐδ' ἀκίνδυνον βίον ἐς γῆρας ἐξί-

EX SCHOLIIS IN Euripidem.

Opinio ueritati quoq; uim affert.

Ex ijsdem.

Medeam regnum Corinthi obtinuisse Simonides narrat, his uerbis, Neque Corinthum neque Magnesiam habitabat, sed easdẽ quas & uxor Colchis urbes incolens, Thrano & Lechæo regnabat.

EX SCHOLIIS IN Sophoclem.

Quod enim factum est, nõ amplius infectum erit.

APVD STOBAEVM IN tractatu de uitæ breuitate & uil. &c.

Neque enim ij qui superiori seculo extiterunt,
Et deorũ dominatorũ nati sũt filij,
Semidei, laborum experte & exitij,
Periculisque carente uita ad sene-

κοντο τελέσαντες.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Ὅτι ἀβέβαιος ἡ τῶν ἀνθρώπων εὐπραξία, ἐκ τῶν Σιμωνίδου θρήνων.

Ἄνθρωπος ἐὼν μήποτε φήσῃς ὅ, τι γίνεται,
Μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσσον χρόνον ἔσσεται.
Ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μύας
Οὕτως ἁ μετάστασις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῇ συγκρίσει ζωῆς καὶ θανάτου.

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφθεὶς δὲ
Ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡχῳ, ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλώνιον παραμυθητικῷ.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μελεδόνες, αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ· ὁ δ' ἄφυκτος

ætatem peruenerunt trāſacta.

Apud eundem, in tractatu De inſtabilitate felicitatis humanæ, ex Simonidis Threnis.

Homo exiſtens ne unquam dixeris quid futurum ſit:
Neque hominem intuitus, quandiu permanſurus ſit.
Celer enim ne muſcæ quidem alas expandentis
Eſt adeo mutatio.

Apud eundem in Comparatione uitæ & mortis.

Vitæ enim tēpus eſt breue: at abſconditus
Sub terra iacet mortalis in æternum.

APVD PLVTARCHVM in Conſolatoria oratione ad Apollonium.

Hominum exiguæ uires, & irritæ cogitationes & in uita breui labor ſuper laborem. Immutabilis au

ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος. κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἵ τ' ἀγαθοὶ, ὅστις τε κακός.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι.

Τὸ, τι πολὺ δήπουθεν ἢ μικρὸν, οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα. τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη, στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ Πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου.

Ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λακύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ.

Ὥσπερ γὰρ ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν, ξανθὸν

tem pariter imminet mors. illius enim æqualem portionem sortiuntur & probi & improbi.

Apud eundem, ibidem.

Nam longitudo aut breuitas [tẽporis] nihil differre uidentur, ad infinitum seculũ respicientibus. Si quidem mille atque adeo decies mille anni, secundum Simonidem, punctum sunt quoddam quod circũscribi non potest, uel potius pars quædam breuissima puncti.

Apud eundem, in lib. De modo dignoscendi adulatoris ab amico.

Quemadmodum Simonides equorum nutritionem ait non comitari lecythum, sed arua frumentifera.

Apud eundem, in lib. De cognoscendo cuique suo circa uirtutem profectu.

Vt enim apem inter flores uersari dicat, Simonides, flauum

μένι μηδομένων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο, καὶ ἐν τῷ τοῦ Τιμολέοντος βίῳ.

Πάσαισι κορυδαλλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Συμποσ. η.

Νηνεμία γὰρ, ἡ χῶδες, καὶ γαλήνη. καὶ τοὐναντίον, ὡς Σιμωνίδης φησίν.

Οὐδὲ γὰρ ἐνοσίφυλλος ἀήτα τότε ὦρτο ἀνέμων, ἅτις κατεκώλυε σκιδναμένα μελιαδέα γῆρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Θησέως βίῳ.

Ο δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκόν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ φοινίκεον ἱστίον, ὑγρῷ πεφυρμένον πρινὸς ἄνθει ἐριθάλλου· καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. ἐκυβέρνα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρσυάδης Φέρεκλος, ὥς φησι Σιμωνίδης.

mel rimantem.

Apud eundem, in lib. De capien-*da ex inimicis utilitate, & in* Timoleontis *uita.*

Omnibus galeritis necesse est cristam ingenitam esse, secundum Simonidem.

Apud eundem, Sympos. VIII.

Nam dum silent uenti, serenúmque est cælum, sonus clarê auditur, & contrà, sicut Simonides *ait.* Neque *enim foliorum agitator flatus uentorum tunc excitatus erat, qui dũ dispergeretur, impediebat quominus mellita uox applicaretur auribus mortalium.*

Apud eundem in Thesei *uita.*

At Simonides *non album uelum fuisse dicit ab* AEgeo *traditum, sed puniceum molli permixtum*
flore egregiê frondentis: & hoc salutis eorũ posuisse signum. Gubernatorem autem nauis erat Amarsydas Phereclus, *ut ait* Simonides.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ,

ἐν τῷ Περὶ τοῦ παραφθέγματος.

Κἀπεί σε ἀνήρ τις Σιμωνίδου ἀμείψεται, Ὤνθρωπε κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἁ μοῦσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ' ἐπέρχεται πάντα θεριζομένη.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Μή με καταπαύετ', ἐπείπερ ἤρξατο πρωνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΑΤΩΝΙ

ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ.

Λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀληθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου

APVD ARISTIDEM, IN oratione De intempestiuo dicto.

Deinde tibi uir aliquis Simonideus respõdebit, O homo iaces, uiuens adhuc, magis quàm illi qui sunt sub terra.

Apud eundem, ibidem.

Musa enim non per inopiam degustat quod adest tãtùm, sed omnia metens.

Apud eundem, ibidem.

Ne me desistere iubeatis, quoniam incœpit iucundissimorum carminum pulchrè sonora multichorda tibia.

APVD PLATONEM IN Protagora, Ex interpretatione Marsilii Ficini.

Dicit enim alicubi Simonides ad Scopam Creõtis Thessalici filium, difficile esse uirum uerè bonũ fieri, manibus pedibúsque & mente

πιτυγμένοι.

Καὶ μετὰ ταῦτα εὐθὺς,

Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προϊόντος τοῦ ᾄσματος λέγει που, οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον, χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι.

Καὶ μετά τινα,

Ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακὸν, μέγα τεκμήριόν ἐστιν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα. λέγει γὰρ ὅτι θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο τὸ γέρας.

Καὶ μετά τινα,

Ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξέλθωμεν, καὶ τὴν βούλησιν, ὅτι παντὸς μᾶλλον ἔλεγχός ἐστι τοῦ Πιττακείου ῥήματος διὰ παντὸς τοῦ ᾄσματος. λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελθὼν ὡσανεὶ λέγοι λόγον, ὅτι γενέσθαι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν, χαλεπὸν ἀληθέως, οἷόν τε μέντοι ἐπί γε χρόνον τινα· γενόμενον δὲ διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἕξει, καὶ εἶναι ἄνδρα ἀγαθὸν, ὡς σὺ λέγεις ὦ Πιττακὲ, ἀδύ-

non adamussim quadratis.

Et *statim pòst,*

In iisdem carminibus postea dicit, Pittaci (sapientis licet uiri) sententiam absonam sibi uideri, quæ inquit, difficile est bonum manere.

Et *aliquanto pòst,*

Quòd enim Simonides difficile non malũ intelligi uelit, argumento sunt quæ sequuntur. subiungit enim quòd solus deus hoc munere frui dignus est.

Et *aliquanto pòst,*

Quare summatim poetæ huius formam consiliúmque exponendũ. Intendit autem prorsus in omnibus his uersibus Pittaci dictum refellere. Ait enim paulo pòst fermè in hunc modum, quod effici uirum bonum difficile uerè, est tamen tempus quoddam ubi possibile est: factum uerò bonũ, eo in habitu perseuerare esséque bonũ, ut tu quidem Pittace contendis, impossibile

νατον, καὶ οὐκ ἀνθρώπιον, ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ.

Καὶ μετά τινα,

Ταῦτά τι οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ᾄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῖ. φησὶ γάρ, Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν εἰς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω πανάμωμον ἄνθρωπον, Εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. ἔπειθ' ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω, φησίν. οὕτω σφόδρα καὶ δι' ὅλου τοῦ ᾄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι· πάντας δ' ἐπαινοῖμι καὶ φιλέω, ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

Καὶ ὀλίγον ὕστερον,

Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει, ὅτι ἐγώ, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ τοῦτό σε ψέ-

est, neque humanum, sed solus hoc Deus munere fungitur. hominem uerò ita bonum manere ne rursus labatur, impossibile est, quē sors inopina abripiat.

Et *aliquanto pòst,*

Hæc itaque omnia aduersus Pittacū *sunt dicta: quod & sequētia clariùs declarāt.* Hac *de causa (inquit) nunquam ego quod fieri nequit, frustra quærens, sine reprehensione perpetuò uicturum bonum, eorū qui fructibus terræ uescūtur, quē quā sperē.* Deinde *uobis quæ cōperta mihi sunt, prædico: & cætera quæ sequūtur.* Adeo *uehemēter totóque carmine* Pittaci *dictū infestat. unūquēque uerò laudo amóque, spōtè qui turpe nil patrat: necessitati uerò neque dij quidem ipsi pugnant.*

Et paulo pòst,

Hæc igitur ad Pittacum *dicit,* E*go quidē, ô* Pittace, *nō te ob id car-*

γω ὅτι εἰμὶ φιλόψογος· ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ, μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος. εἰδώς γε ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ. οὐ μὴν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γὰρ εἰμὶ φιλόμωμος. τῶν γὰρ ἠλιθίων ἀπείρων γενέθλα· ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος. πάντα τοι καλὰ, τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙ, ἐν τῷ τέλει τῆς ε περὶ ζώων ἱστορίας.

Η δὲ Ἀλκυὼν τίκτει περὶ τὰς τροπὰς χειμερινάς. διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γίνωνται αἱ τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τῶν τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς. καθὰ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν, Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, λαθάνεμόν τε μιν ὥραν

po quòd natura detrahere gaudeã: qui satisfacit & ille quisquis malus non est, nimiúmque ignauus. Sciẽs quidem iuuabit ciuitatem iustam uir sanus. Neque tamen ipse detraham, neque enim detractione gaudeo. Stultorum nanque est infinita gens: ut siquis eos uituperare pergat, necessariò defatigetur. honesta porro sunt omnia quibus turpia non sunt mixta.

APVD ARISTOTELEM
De hist. anim. lib. V.
Gaza sic interpretatur.

Alcyon autem circa brumam parere solita est. quamobrem quoties bruma serena existit, dies Alcyonei appellãtur, septem ante brumam, & septem à bruma, ut Simonides quoque suo carmine tradidit, Vt quum per mensem hybernũ Iupiter bis septem molitur dies temporis, clementiam hanc temporis,

καλέουσιν ἐπιχθόνιοι ἱερὸν παιδοτρόφον ποικίλας Ἀλκυόνος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Ῥητορ. γ.

Καὶ ὁ Σιμωνίδης, ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν· ἐπεὶ δ' ἱκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε,

Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤῼ εἰς τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως βίον, βιβλίῳ α.

Τό τοι μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔρρωτο, καὶ ὕμνος αὐτῷ τις εἰς τὴν Μνημοσύνην ᾔδετο, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαι φησίν, αὐτὸν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον παρὰ τῆς Μνημοσύνης εἶναι.

nutricem sacram uariæ & pictæ Alcyonis mortales dixere.

Apud eundem, Rhetor. lib. III,

Simonides item, dum is qui uictoriã adeptus erat mulabus, exiguam ei mercedem offerret, recusabat carmẽ scribere, tanquã grauaretur de mulabus uersus cõponere. at postquam sufficiẽtem præbuit, composuit,

Saluete procellipedũ filiæ equorũ.

APVD PHILOSTRAtum, De *uita* Apollonij Tyanei *lib.* I.

Memoriam, quum centesimum annum attigisset, firmiorem habebat quàm Simonides, & hymnus ab eo de Mnemosyne canebatur, in quo omnia dicit tempore marcescere: ipsum uerò tempus senij expers & immortale per Memoriã esse.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ
ἴαμβοι.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,
ἐν τῷ ψόγῳ τῶν γυναικῶν.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
Τὰ πρῶτα. τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
Τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βερβόρῳ πεφυρμένα
Ακοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί,
Αὐτὴ δ' ἄλουτος ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
Εν κοπρίῃσιν εἱμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα πάντων ἴδριν. οὐδέ μιν κακῶν
Λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστι πολλάκις κακὸν,
Τὸ δ' ἐσθλόν. ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτοργὸν αὐτο-

SIMONIDIS iambi.

APVD STOBAEVM IN *tractatu De uituperio mulierum.*

Georgio Buchanano Scoto interprete.

Primùm seorsum à fœmina mentē Deus
Creauit: illam ex hispida setis sue,
Cui cuncta cœno fœda sordido, domi
Humi supellex turpiter prouoluitur.
Illota & ipsa ueste turpis, squalida
Pinguescit alto desidens in stercore.
Aliā è scelesta uulpe formauit Deus,
Quæ cuncta nouit, nec boni quicquam aut mali
Ignorat. hoc in genere, plurimum boni
Inest, malique plurimū: ac sæpe temere
Modò huc, modò illuc flectit ira mobilis.
Alia parentē moribus refert canem,

μήτερα, [λείπ.
Ἠ πάντ᾽ ἀκοῦσαι, πάντα δ᾽ εἰδέναι θέλει
Πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
Λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν᾽ ἀνθρώπων ὁρᾷ.
Παύσειε δ᾽ ἄν μιν οὔτ᾽ ἀπειλήσας ἀνήρ,
Οὐδ᾽ εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
Ὀδόντας, οὐδ᾽ ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
Οὐδ᾽ εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχῃ·
Ἀλλ᾽ ἐμπέδως ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην ὀλύμπιοι
Ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν. οὔτε γὰρ κακόν,
Οὔτ᾽ ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή.
Ἔργων δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
Χ᾽ ὤταν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
Ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ᾽ ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσίν γ᾽ ἤδη νόει.
Τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
Ἐπαινέσει μὲν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.
Ἡ δ᾽ οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖς

Maledica, cũcta audire, cũcta cernere
Intenta, & acri cuncta figens lumine,
Passim errat: & si neminẽ cõspexerit,
Oblatrat. hanc uir nec minis cõpescere
Queat, nec ira turgidus si excusserit
Ei silice dentes, nec suaui blandiens
Sermone, nec si sedeat inter hospites:
Sed pertinaci iurgio incassum furit.
Hãc fabricarũt terream dii inutile
Onus marito, nec boni quicquam aut mali
Quæ norit: unum id docta tãtũm, gnauiter
Comesse: & algens bruma quum induxit niues
Horrẽs, sedile propi⁹ ad focũ admouet.
Nunc animum ad illam uerte quæ nata est mari.
Modò læta totum gaudet ac videt diẽ,
Vt hospes illam laudet intuens domi,
Nullámque iuret fœminã usquã gẽtiũ
Bonis honestísque hac priore moribus.
Aliâs nec ulli facilis aspici, neque

ἰδεῖν,
Οὔτ' ἄσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
Απλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
Αμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμία
Εχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται·
Ωσπερ θάλασσα, πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
Εστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα
Θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
Ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
Οργὴν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου,
Η σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῇσιν μόγις
Ερεξε γοῦν ἅπαντα καὶ πονήσατο
Αρεστά. τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
Προνὺξ προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
Ομῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
Ελθόντ' ἑταῖρον ὁντινοῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
Κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐφίμερον
Πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ' ἐράσμιον·

Patiens adiri propius, indomitũ furit,
Ceu fœta catulis accubãs teneris canis,
Insuauis, aspra, tristis, ex æquo hostib⁹
Eadem atque amicis: instar instabilis freti,
Quod nunc per æstum leniter stratum iacet
Fluctu quieto, & gaudiũ nautis parit;
Plerunque uasto sæuiens cũ murmure
Attollit undas. illius plane refert
Quæ nata ponto fœmina est imaginẽ,
Ingenio, & ira, ceu fretum, mutabili.
E cinere & asina exercit a molestiis
Effícta, tandem ui x coacta ui & minis
In officio erit. desidens in angulo
Noctem diémque se cibis ingurgitat,
Focúmque sese propter etiã ingurgitat.
Ad ueneris autẽ furta amicũ quẽlibet
Aduentitantem suscipit promiscuê.
Mustella genuit aliud infœlix genus
Miserúmq; formæ nulla cui sit gratia,
Nil suaue, nulla illecebra, nil amabile,
Inane amoris atque mansuetudinis,

Εὐνῆς δ' ἀδηνὴς ἐστὶν ἀφροδισίης,
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ
διδοῖ.
Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας
κακὰ,
Ἄθυστα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐ-
γείνατο,
Ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει,
Κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
Ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι.
Οὔτε πρὸς ἰπνὸν ἀσβόλην ἀλευμένη
Ἵζοιτ'. ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
Δὶς, ἄλλοτε τρεῖς, καὶ μύροις ἀλείφεται.
Ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
Καλὸν μὲν οὖν θέαμα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
Ἢν μή τις ἢ τύραννος ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ δια-
κριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.

Et coniugalis negligens tori, uiro
Præsente, acerbo nauseat fastidio:
Furtísque multis noxia est uiciniæ,
Necdum immolatis uescitur etiã sacris.
Aliam equa molli genuit exultans iuba.
Fugitans laboris & operum hæc seruilium est:
Nec admouebit aut molæ manum, aut cribrum
Tollet, domo nec efferet sordes, neque
Furno assidebit, uerita ne fuligine
Contaminetur. se coacta coniugi
Simulat amicam: bis quotidie, interim
Ter abluit se, & spargit unguentis, comam
Dēsam per hūmeros fusa, flore uerticē
Vmbrata, pulchrũ cæteris spectaculũ,
Miserum marito: ni tyrannus quispiã
Sit rēxue, gaudēs apparatu huiusmodi.
Hæc è parente simia est: qua Iuppiter
Non tribuit homini pestilentius malũ.

Αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνὴ
Εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέ-
λως.
Ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις.
Ἄπυγος, αὐτόκωλος. αὖ τάλας ἀνὴρ
Ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
Δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
Ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
Οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦτ' ὁρᾷ,
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
Ὅκως τι χ' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης, τήν τις εὐτυ-
χεῖ λαβών.
Κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει.
Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται
βίος.
Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
Τεκοῦσα καλὸν κ' οὐνομάκλυτον γένος.
Κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίνεται
Πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομε χάρις.
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
Ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας

Huic singularis oris est deformitas:
Gradiēs per urbē risui est passim ōnib⁹
Ceruice circū uix caput flectit breui,
Depygis, arens osseis crurum artubus.
O tale mōstrū quisquis amp exu louet,
Miserum maritum. callet instar simiæ
Mētésque morésque omniū: nec soluere
Risu ora curat, nec studet quicquā boni
Facere: sed unum id cogitat totū diem
Secúmque uersat, arte qua tandē scelus
Designet aliquod maximè nefarium.
Ex ape creatæ coniugis fœlix uir est,
Quæ sola nulli crimini est obnoxia,
Vitámque longā & floridā facit uiro,
Charóque chara consenescit coniugi,
Fœcūda pulchræ & splēdidæ propaginis
Intérque cunctas fœminas spectabilem
Decore circum gratia ambit unaque
Diuina: segnes nec frequentat circulos
Vbi de uenereis fabulantur fœminæ.
Tales mulieres Iuppiter longè optimas
Et singulari præditas prudentia
Præbet benignus & fauēs mortalibus.

Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ
Διὸς
Εστιν τὲ πάντα καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν
Γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
Εχοντι τῷ μάλιστα γίγνεται κακόν.
Οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
Απασαν ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται.
Οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Εχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεῶν.
Ανὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
Κατ' οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
Εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
Οκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
Ητις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
Κεχηνότος γὰρ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τὸν ὡς ἁμαρτάνει.
Τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
Γυναῖκα, τὴν δὲ θατέρου μωμήσεται.
Ισην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γινώσκομεν.

At reliqua genera callido Iouis dolo
Creata cuncta sunt, & apud homines manent.
Has nempe pestẽ Iuppiter grauissimã
Produxit, etiã ut ferre siquid cõmodi
Videãtur, ipsũ id sit marito incõmodũ.
Nec integrũ unquã trãsiget lætus diẽ
Qui cũ muliere degit unà: nec famem
Dirã à familia cõtubernalẽ, deúmque
Hostẽ repellet facilè. quũ uir maximẽ
Animo uidetur lætus, aut fato deûm,
Aut hominis ergô, tũ reperta criminis
Occasione comparat se prælio.
Nam sicubi ædes uxor ullas incolit,
Nũquã hospes hilarè poterit illic excipi
Quòd siqua frugi existimetur maximè,
Lõgè supra omnes illa dãnosissima est,
Nempe oscitante coniuge: at uicinia
Lætatur errore eius. & nuptã ad suam
Animum retorquens quisque laudat propriam,
Culpat alienam coniugem: cum cæteris
Nec esse parili sorte nos cognoscimus.

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον
πέδην,
Ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ περὶ τοῦ
βίου, ὅτι βραχὺς καὶ ἄ-
πλυς καὶ φρ.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
Πάντων ὅσ' ἐστὶ, καὶ τίθησ' ὅπῃ θέλει·
Νόος δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν οὐκ ἐφημέ-
ροις
Ἔστ', ἀλλ' ἐφημέριοι βροτοὶ δὴ ζώομεν,
Ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσῃ θεός.
Ἐλπὶς δὲ πάντας κάλλεσιν θείη τρέφει,
Ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
Πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλον.
Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν,
Πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
Φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' ἄρει δεδμη-
μένους

Nam maximum istud Iuppiter genuit malum,
Vinclûmque nodo strinxit insolubili
Vnde explicauit Pluto morte plurimos:
Mulieris ergô conserentes dexteras.

Apud eundem, in tractatu De *breuitate uitæ.* G.B.

Penes tonantem est exitus rerũ Iouem,
Fili, arbitratu cuncta qui gerit su[illegible].
At mens hominibus nulla momentaneis
Est, in diémque uiuitur mortalibus,
Prout quidq; numẽ singulis finiuerit.
Diuina blandis interim spes somniis
Fouet uniuersos uana uoluentes. diem
Expectat iste crastinum, ille plurimas
Messes: nec ullus non sibi mortalium
Promittit hilarêmque & opulentum proximum
Annum. sed alium tristis ante terminũ
Mors occupauit: morbus aliũ lugubris
Extinguit: alios Martio in certamine

Πέμπει μελαίνης αἴδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ᾽ ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύ-
μενοι
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς,
Θνήσκουσιν, εὖτ᾽ ἂν μὴ δυνήσωνται
ζώειν.
Οἱ δ᾽ ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
Κ᾽ αὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ᾽ οὐδὲν, ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφρασοι δύαι,
Καὶ πήματ᾽ ἐστίν. εἰ δ᾽ ἐμοὶ πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ᾽ ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τοῖς παρη-
γορικοῖς.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοί-
μεθα,
Εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ Ὅτι ἀβέ-
βαιος ἡ τῶν ἀνθρώπων
εὐπραξία.

Γάμπαν δ᾽ ἄμωμος οὔτις οὔτ᾽ ἀκή-
ριος.

Domitos nigrantes Pluto mittit ad do
mos:
Aliis procellis æstuantis æquoris
Iactãs supremũ claudit unda spiritũ,
Quos uita curis tristis exercet malis.
Hi lacrymosa ad fata reste nexili
Solis relinquunt sponte lumen. sic mali
Immune nihil est, mille sed mortalibus
Parcæ minantur, ac inexplicabilis
Dolor & calamitas. si mihi tribuãt fidẽ,
Se nullus ultrò cruciet indulgẽs malis,
Animum tenaci nec dolore exerceat.

Apud eundem in Consola-
toriis. G.B.

De luce cassis cor memoriam nõ supra
Vnum tenebit, si cor habeamus, diem.

Apud eundem, De incertitudine
felicitatis humanæ. G.B.

Nec ullus expers criminis nec mortis
est.

ΠΑΡΑ ΚΛΗΜΕΝΤΙ ΤΩ

Αλεξανδρεῖ, Στρωμ. ς.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΓΑΛΗΝΩ ΕΙΣ

τὸ ς τῶν Ἐπιδ. ὑπομν. β, καὶ εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων ὑπομν. α.

Οὔπω τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
Ἀνὴρ λέοντ' ἔδησεν, οὐδὲ πάρδαλιν,
Μοῦνος σενυγρῇ συντυχὼν ἐν ἀτραπῷ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΟΤΕ-

λει ῥητορ. α, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ τοῦ Δίωνος βίῳ.

Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. ι.

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα βυγός.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπν. ιδ.

—πολλὰ μὲν δὴ
Προεκπονῆ Τηλέμβροτι χάφων,

APVD CLEMENTEM ALE-
xandrinum, Strom. lib. 6. G. B.

Muliere nulla res uiro præstantior
Bona euenire, nil mala peius potest.

APVD GALENVM in lib. 6. E-
pid. cōm. 2. & in lib. De artic. cōm. 1.
Henrico Stephano interprete.

Haud ullus unquā saltuosis montibus
Adeo leonem exhorruit, uel pardalin,
Cui solus arcta in semita fit obuiam.

APVD ARISTOTELEM
Rhetor. 1. & apud Plutarchum
in uita Dionis. H. ST.

Corinthiis succenset Ilium nihil.

APVD ATHENAEVM
Dipnosoph. lib. 10. H. ST.

Sextarium dat nemo ne fæcis quidem.

Apud eundem. Dipnos. lib. 14. H. ST.

-multum quidem
Præclaboras scriptitans Telembrote,

Ενταῦθα μέντοι πρὸς ἐξ Αχαΐας.
Τρομίλιος θαυμαςὸς ὃν κατήγαγον.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ
ἑξάμετρα καὶ πεντάμετρα ἔπη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος.

Μνήμῃ δ' οὔ τινα φημὶ Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν,
Ογδωκονταέτει, παιδὶ Λεωπρέπεος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΙ.

Η μέγ' Αθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Αρισ-
γείτων Ιππαρχον κτεῖνε καὶ Αρμόδιος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ισθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ολύμπια

Cæseus at hic est ex Achaia tamen
Tromilius mirandus adductus mihi.

SIMONIDIS *hexametri & pentametri versus.*

APVD ARISTIDEM, IN *oratione De intẽpestiuo dicto.*

Interprete Henr.Stephano.

Aio Leoprepidæ nõ esse Simonidi, adepto
Octoginta annos, mente parem memori.

APVD HEPHAEstionem. H.ST.

Clarum Cecropidis tum fulsit lumen, Aristo-
gitõ quũ Hipparchũ Harmodiúsque necant. Apud eundem.

Isthmia, bis Nemea, & bis Olym-

ἐστεφανώθην,
Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ.
Ἀριστοδάμας Θρασὺς Ἀλεῖος πάλα.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,
ἐν τῷ περὶ τοῦ βίου, ὅτι βραχύς.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ,
Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχει πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.

pia magna coronor,
Corpore non lato uicta, sed arte mihi,
Aristodamas ego palæstrites bonus.

APVD STOBAEVM IN *tractatu de uitæ breuitate.*

Interprete Georgio Buchanano Scoto.

Rebus in humanis nulla est constantia certa,
Veridicus uates Chius ut ore canit,
Non minus est folijs hominum genus fluxa caducis.
Pauci ubi cæperũt aurib⁹ ista, suis
Pectoribus fixere. animis nanque indita quondam
Spes teneris blandè credula corda fouet.
Et dum læta uiret iucundo flore iuuenta,
Percursant animos irrita multa leues.

Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασέμεν, οὐδὲ θανεῖσθαι·
Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ τ' ἴσασιν
Ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
Θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
Ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΘΟΥΚΥΔΙ-δῃ, ἱστορ. βιβλ. ϛ.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
Ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίαν.

Nec senium mortémue pauet: neque corpore sano
Prouida uenturi cura doloris adest.
O malè stultorum mens credula, qui breuis æui
Tempora non norint quàm fugitiua uolent.
At tu præmonitus nigræ ad confinia mortis
Lætus age, & genio gratificare tuo.

APVD THVCYDIDEM, Hist. lib. VI,
Laurentio Valla interprete.

Propugnatoris Graiis qui præfuit Hippiæ,
Hac in humo proles conditur Archediæ.
Quæ patre, germanisq;, uiro, gnatisque tyrannis,
In nullum tamẽ est facta superba nefas.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΟΛΥΔΕΥ-
κει, Ονομαστικοῦ βιβλ. ε,

Ης αὖ καὶ φθιμένας λαινοστάτῳ ἐνὶ
τύμβῳ
Ισκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγχωσ-
σα Λυκάς.
Ταὶ δ' ἀρεταὶ οἶδεν μέγα Πήλιον,
ἅτ' ἀείδηλος

Idem H.Steph.interprete.

Hippiæ apud Graios columen uirtutis adepti
Archedicæ ſoboles hac tegitur ſub humo.
Cui uir erat princeps, princeps pater, & ſua proles,
Et fratres: nunquam eſt facta proterua tamen.

Hoc epigramma Lampſaci Archedices ſepulchro ſuperpoſitum refert Thucydides, eius authorem non nominans. ſed Ariſtoteles tertiũ verſum ſub nomine Simonidis proferens, omnem dubitationem tollit.

APVD POLLVCEM O-*nomaſtici lib.* V. H..ST

Nempe aſtare feræ ſupra tua buſta tre muſcunt
(Noui ego) uenandi nobilis arte Lycas.
At quàm tu fortis, ſcit Pelion, Oſſaque nouit,

Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ᾽ οἰονόμοι σκοπιαί.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. γ.

Καλλίςρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησὶν ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύματος ὥρᾳ, καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δ᾽ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα,

Τῇ ῥά ποτ᾽ οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
Ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
Ἀνδρῶν δ᾽ ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐκάμφθη
Ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη·
Ἔν τις ἐμοί γ᾽ αὐτῆς χείτω μέρος. οὐ γὰρ ἔοικε
Θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ

Atque Cithæronis gramine læta iuga.

In principio epigrammatis pro ἧς αὐ lego ἧ σεῦ.

APVD ATHENAEVM.

Dipnosoph. lib. III.

Callistratus Miscellaneorum libro septimo tradit, Simonidem apud quosdam æstate feruentissima, quum pincernæ potui aliorum niuem admiscerent, eius autem potui minimè, ex tēpore compositum hoc epigramma pronuntiasse,

Quam Boreas circum latus olim texit Olympi,
E Thraca cursu cōcitus alipede,
Quæ nudos anxit: sed uita relanguit illi
Pierio simulac est amicta solo:
Eius partem aliquis fundat mihi. nanque sodali
Haudquaquam potū ferre de-

προπόσιν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ.
βιβλ. ιγ.

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλαίων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητᾶν
Ἔστασεν εὔχεσθαι Κύπριδι δαιμονία.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Πέρσαις Ἑλλαίων ἀκρόπολιν προδόμεν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι, καὶ ἐν τῷ δ´ τῆς ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμάτων.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ. φίλτρα δὲ βάλλω
Οὐκέτ' οἰστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπν. βιβλ. ιδ.

Περὶ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν

ræ calidum.

Apud eundem, Dipnosoph. lib. XIII. H. ST.

His data cura fuit fundendi uota precésque
Cypridi, pro Graiis, ciuibus & ualidis.
Nanque sagittiferis Persis uenerãda Cythere
Arcem Græcorum prodere non statuit.

Apud eundem, eodem libro: & Anthologiæ Græc. epigr. lib. IIII. H. ST.

Quem patiebatur me sic expressit Amorem
Praxiteles proprij cordis ab archetypo:
Méque mei pretiũ Phrynæ dedit. ergo sagittæ
Illicia haud iaciunt nunc, sed imago mea.

Apud eundẽ, Dipnos. lib. XIIII.

Quod autem ad lepores atti-

τοῦ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἱέρωνι Σιμωνίδης, οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγωοῦ, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἱέρωνος, ἀπεσχεδίασεν,

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, Δειπνοσοφ. βιβ. ι, γρῖφος Σιμωνίδου.

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
Πλησίον ἠρείσαντο καρήατα. παῖδα δὲ Νυκτὸς
Δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
Βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, αὐτόθι.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον,
Τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

net, Chamæleon narrat in libro quem de Simonide scripsit, cœnantem Simonidem apud Hieronem, quum ei non appositus esset super mensam lepus, sicut & cæteris, sed postea impertiretur Hieron, illum ex tempore compositum hunc uersum pronuntiauisse,

Quantumuis latus nondũ peruenerat ad me.

Apud eundem, Dipnos. lib. X, griphus Simonidis.

* *pater hædi & miser piscis*
Propè firmarunt capita. filium autem Noctis
Postquam exceperunt palpebris, Dionysi regis
Interfectorem boum nolunt alere ministrum.

Apud eundem, ibidem.

Aio eum qui non uult reportare cicadæ præmium,
Panopeiadæ Epeo præbiturum magnum prandium.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,

ἐν τῷ περὶ θανάτου.

Τοῦτό κεν εἰς αἴδαν κενεὰ διανήχεται
ἀχώ,
Σιγὰ δ' ἀνεκύεσσι, τὸ δὲ σκότος ὄσσε
κατέρρει.
Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται λαασπῆδα
χάρυβδιν.
Αἱ μεγάλαι δ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.
Ο δ' αὖ θάνατος ἔφικε καὶ τὸν
φυγόμαχον.

APVD STOBAEVM IN
tractatu De morte.

Ad inferos uana transnatat uox,
Silentiúmque apud mortuos, &
tenebræ in oculos defluunt.

* * *

Hæc ita deprauata confuſáque leguntur apud Stobæum. nam αἱ μιγ. &c. & aliud eſt genus verſus, & aliò ſpectat, & alius eſt, ni fallor, autoris. Hic autem verſus qui vnà cum cæteris tribuitur Simonidi, ὁ δ' αὖ θάνατος ἐφῖκε καὶ τὸν φυγόμαχον, cuiuſcũque ſit, ab Horatio pulcherrimè expreſſus è verbo ad verbvm, 3. Carm. ode 2, hoc carmine, Mors & fugacem perſequitur virum.

ALCMANIS VITA, ex Lilii Greg. Gyraldi dialogo IX, De poet. hist.

PRimus inter lyricos poetas erat Alcman, qui eodem quo Pittacus tēpore, (vt scribit Eusebius) XLIII scilicet Olympiade claruit: alij, XXVIII: quo tēpore Ardius, qui & ab aliquibus Ardys dictus est, apud Lydos regnabat. Plerique verò Alcmana Laconem fecerunt. id quod & Statius poeta innuit, quum cecinit,

-& tetricis Alcman cantatus Amyclis.

quod tamē manifestè negat in historia Velleius Paterculus. Suidas ex vrbe Messana (in eo licet perperam legatur Messoa) fuisse ait. sunt tamen qui alterum existimant. Crates verò ex Sardis Lydiæ vrbe. quod & Antipater quodam carmine testatum reliquit, & Leonidas in ipsius Alcmanis epitaphio. Legitur & in libello De exilio Plutarchi, carmē quo idē innuitur. Patrē Alcmā habuit Damāta, vel (ut alij) Titarū. Vētri ac gulæ operā dedisse legimus: unde & inter gulones & uoraces ac multi cibi homines cōnumeratur à Græcis, uel ipso eodem teste, qui se πολυϐράμαστον nūcupat. Idem & Athenæus in decimo, & AElianus, quo loco addephagos (hoc est uoraces) cōmemorat, inter quos Pityrea Phryga, Cleonymū, Pisandrū, Charippum, Mithridatē regem, Timocreontem Rhodium, (de quo suo loco) Erysichthona Myrmidoniū, qui ἴδε καίθων est cognominatus. atq; ideo haud qu..q. mi-

rum si supra modū amatorius & rebus Veneres vacasse perhibetur: nā & ipsum eroticorum carminū ἡγεμόνα quidā putanere. Extant apud Athenæum eius ipsius carmina, quibus illum facilè colligimus impatienter Megalostratam poetriam adamasse. De familiaribus ac domesticis libros sex scripsit, melicos uersus, & quas colymbosas ipse nūcupauit. Primus īsuper modulamina induxit, quæ sine hexametris versibus cōcinuntur. Lingua vsus est Dorica, qua & Lacedæmonii vtebātur. AElianus scribit Alcmana seruū fuisse Agesidis, sed ab eo libertate donatum, ob illius vitutes & ingenii elegantiā. & perinde à Græcis dulcis, hoc est γλυκὺς, cognominatur. Periit verò pediculari morbo, hoc est phthiriasi. Ab hoc carmē Alcmaicō, quod & Alcmanicon, interdū à nostris perperā Alemanicon, appellatū, cuius & Hephæstion meminit, vt alios omittā. Sunt & qui alterū Alcmana fuisse asserāt ex urbe Messanæ, & ipsum lyricū. Alcmā, teste Plutarcho, Fortunā Prouidentiæ filiā, sororémque Eunomiæ & Pithus dicere solebat. & adhuc de Almane sat dictum.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ μέλη.

ΓΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. γ, ἐκ τοῦ ιε Ἀλκμᾶνος,

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι, μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι, λίνω τε σασάμω τε, κἢν πελίχναις πέδαισι.

Γαρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἐπ δὲ κάνθαρος ἐντηρεῖ κυδωνίοις μήλοισιν ἐς τὰ πτθία.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπν. βιβ. θ.

Λῦσε δ' ἄπρακτα νεάνιδες, ὥστ' ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἀλιπόρφυρος ἔαρος ὄρνις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ια.

Καὶ πόκα τοι δώσω τρίποδος κύτος, *ᾧ καὶ Νιλέα βινήρης, ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπειρος, τάχα δὲ πλέος ἔπνεο, οἷον ὁ παμ-

ALCMANIS carmina.

APVD ATHENAEVM, Dipnosoph. lib. III. ex XV Alcmanis.

Lecti quidem septem, & totidē mensæ, maconidū panum refertæ, linóque & sesamo, *

Apud eundē Dipnos. lib. IX.

Reliquerunt autem infecta adolescentulæ, ut gallinæ accipitre superuolante.

Apud eundem, ibidem.

Purpurea ueris auis.

φάγος Ἀλκμὰν ἠράσθη χαίρειν παῖδα ταῖς ἔπαις. οὔτι γὰρ οὐ τετυγμένον ἔσθει, ἀλλὰ τὰ κοινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος ζατεύει.

Καὶ μετ' ὀλίγα,

Ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς θέρος καὶ
* χειμάλω παρ' αἴτειταν καὶ τέταρτον
* τὸ κρόκας, ἀλλ' εἰ μὴ ἔσθει ἂν δ' ἄδαν
οὐκ ἔστι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ια.

Γολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων ὅκα θεοῖς ἅδῃ πολύφωνος ἑορτὰ χρύ-
* σεον ἄγγος ἔχουσα μέγαν σκύφον, οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχοισι, χερσίλεον
* τεὸν ἐπαλαθῆσα τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργύφεόν τι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιγ.

Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

Καὶ μετ' ὀλίγα,

Τοῦθ' ἀδειᾶν μουσᾶν ἔδειξε δῶρον μακαίρα παρθένω ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Apud eundem, ibidem,
Sæpe autem in cacuminibus mon tiũ, ubi dijs canit multiuoca solẽ nitas, aureum uas habens, magnũ scyphum, ut pastores uiri habent,
* *

Apud eundem, lib. XIII.
Amor autem me, uoluntate Cypri dis, dulcis distillãs cor exhilarat.
Et paulo pòst,
Hoc iucundarum musarum ostendit donum beatæ uirgini flaua Megalostrata.

Y i.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιδ.

Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, χί-
δρον τε λευκὸν, κηρίναν τ' ὀπώραν

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙ-
στίωνι.

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς
Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
Ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἑκατὸν μὲν Διὸς υἱὸν,
Τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Fεριασόν· ἀλλὰ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκιος.
Ἰνὼ σάλας ὁ μέδεισαν ἀπομάσδων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἁγναὶ χάριτες
Κρόνῳ.

Αὐτόθι.

Καταθνάσκει Κυθέρει' ἁβρὸς Ἄδω-
νις· τί κε θεῖμεν;
Κατύπτεσθε κόραι καὶ καταρύκεσθε
χιτῶνας.

APVD HEPHAE-
stionem.

Musa age Calliope filia Iouis,
Auspicare amabilia carmina, & amorem
Hymno uenustúmque inde chorũ.

An sequẽtia sint Alcmanis, ex Hephæstione certò cognosci non potest.

Apud eundem.

Sinu te exceperunt pulchræ Gratiæ.

Ibidem.

Moritur ô Cytherea uenustus Adonis: quid faciamus?
Plãgite puellæ & lacerate tunicas.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΠΙΝΔΑ-
ρον σχολίων.

Κάστωρ τε πώλων ταχέων δμητῆρες ἱππόται σοφοὶ καὶ Πολυδεύκης κυδνός.

Εκ τῶν αὐτῶν.

Αλκαῖος δὲ καὶ Αλκμαὶ λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Αλκμαὶ,

Οπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτρὸς ἧσθ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ
εἰς Ομηρον σχολίων.

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον
περιῤῥύταν.

Εκ τῶν αὐτῶν.

Τὸ δὲ Δώπαρι εἶδος ἄειστε, ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τῷ Αλκμᾶνι μίξαντι ἀμφότερα εἰπεῖν,

Δύσπαρις καὶ αἰνόπαρις κακὸν Ελλάδι βωτιανείρα.

EX SCHOLIIS IN Pindarum.

Castor & Pollux inclytus equorum uelocium domitores, equites periti.

EX EVSTATHII SCHOlijs in Homerum.

Cyprum amabilem relinquens, & Paphum circumfluam.

Ex ijsdem.

At hoc [dictum Homeri] Δύσπαρι εἶδος ἄριστε, *occasionem dedit Alcmani dicēdi, miscendo utrunque,* Δύσπαρις καὶ αἰνόπαρις, *exitium Græciæ uirorum altrici.*

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τρικλινίου εἰς Σοφοκλέα σχολίων.

Ῥιπαῖς ἔνθεον ὄρος, ὕλας νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡχῳ Συμποσιακῶν βιβλ. γ.

Ὡς που καὶ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς αἰνιττόμενος τὴν δρόσον, ἀέρος θυγατέρα καὶ σελήνης, οἷα, φησὶ, Διὸς θυγάτηρ μέγα τρέφει καὶ Σελαίας.

APVD PLVTARCHVM
Symposiac. lib. III.

Vt alicubi Alcman quoque lyricus obscurè significans roré, Aeris filiam & Lunæ [uocat] Qualia [inquit] Iouis filia nutrit & Lunæ.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ
μέλη.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΝΥΣΙΩ ΤΩ Αλικαρναστεῖ ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

ΔΕῦτ' ἐν χορὸν ὀλύμπιοι, ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν θεοὶ, πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν τῇ ἱεραῖς Ἀθάναις οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν· ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τᾶν ἐαριδρέπτων λοιβᾶν· Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ ἴδετε, πορευθέντες ἀοιδᾶς δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν, ὃν Βρόμιον, ὃν Εριβόαν βροτοὶ καλέομεν, γόνον ὑπάτων τε πατέρων μέλπομεν γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. ἐν Αργέᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει φοίνικος ἔρνος, ὁπότ'

PINDARI carmina.

APVD DIONYSIVM HA *licarnasseum in libro* De *structura uerborum.*

A*Deste ad chorum cælestes, & inclytam immittite gratiam* Dij *frequentem qui urbis umbilicum thure perfusum in sacris* Athe*nis teritis, elegánsque loco aprico situm forum: uiolis reuinctarũ accipite coronarum uere decerptarum libationem: & à* Ioue *me cum* A*glaia* Gratia *inuisite, accedentes carminibus iterum ad hedera redimitum* Deum, *quem* Bromium, *quem* Grãdistrepum [*nos*] *mortales uocamus, prolémque summorũ parentum canimus mulierúmque* Semelen. In Argiua Nemea *uatem non latet palmæ germen, quando*

οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου, εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα· τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον, ἐρατὰ ἴων φόβα, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυνται. ὑμνεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς, ὑμνεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τοῖς περὶ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀκτὶς ἀελίου τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεῶ μᾶτερ ὀμμάτων, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν πτανὸν ἀνδράσι, καὶ σοφίας ὁδὸν ἐπισκώπτειν ἄστροπον ἐσσαμένα ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος. ἀλλά σε πρὸς Διὸς ἵππος θοὰς ἱκετεύω ἀπήμονα ἐς ὄλβον τινὰ τράποιο Θήβαις. ὦ πότνια πάγκοινον τέρας πολέμου, δὶς ἅμα φέρεις τινὸς ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην, ἢ πόντου κενεῶσιν ἀνὰ πέδον, ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος, ὕδατι ζακότῳ ἱερὸν, ἢ γαῖαν κατακλύσασα, θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχῆς γένος ὀλοφυ- * * *

recluso Horarum thalamo odora, tum persenserint uer plantæ nectareæ: tunc germinant, tunc per immortalē terrā amabilis uiolarū crinis & rosæ comis miscentur. Celebrate uoce carminum cum tibiis, celebrate Semelen crines auro nodantem, ô chori.

Παρὰ δὲ τῷ Ἀθηναίῳ οὕτως,
Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τε ἀοιδὰ καὶ
τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΡΑΒΩΝΙ
γεωγρ. βιβλ. ι, ἐκ τοῦ αὐτοῦ διθυ-
ράμβου οὗ ἡ ἀρχὴ, Πρὶν μὲν εἷρ
πε σχ.

Σοὶ μὲν κατάρχειν μᾶτερ πάρα
Μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων ἐν δὲ κ'
ἀχλάδων
Κρόταλ', αἰθομένα τε δαῒς ὑπὸ ξαν-
θαῖσι πεύκαις.

Ὑπορχήματος τοῦ Πινδάρου ἀρχὴ
παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφά-
νους καὶ τῷ τοῦ Πινδάρου.

Ξυνὲς ὅ,τι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώ-
νυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΡΩΤΙΑΝΩ
ἐκ τῶν τοῦ αὐτοῦ ὑπορχημάτων.

Ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι. πολ
λὰ δ' ἕλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὤ-

Hyporchematis Pindarici principium apud enarratorē Aristophanis & enarratorem Pindari.

Attende ad id quod dico | ô Hiero | cui diuina ieg:à nomen dederūt, pater conditor AEtnæ.

APVD EROTIANVM EX *eiusdem hyporchematibus.*

** mixta in sanguine. multa autem uulnera inflixit in humerum*

μον βαχὸ ρόπαλον. τέλος δὲ ἀείρας πρὸς στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς αἰὼν δὲ δι' ὀσίων ἐῤῥαίσθη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΑΤΩΝΙ,

ἐν τῷ Γοργίᾳ.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ ἄγει βιαίως τὸ δικαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Πολιτ. α.

Ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηροτρόφος ξυναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ Πολιτ. β, καὶ παρὰ τῷ Κικέρωνι ἐν τῇ πρὸς Αττικὸν ἐπιστολαῖς.

Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβὰς, καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ, *δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

aspera claua.tandem autem extollens discerpsit ualidas costas, medulláque ossium dissipata fuit.

APVD PLATONEM IN Gorgia.

Lex, omnium regina, mortaliũ & immortalium: hæc agit ius uiolenter potentissima manu.

Apud eundem, De repub. lib. I.

Quicunque iustè sanctéque uitam transegerit, dulcis cor illi fouens altrix senectutis comitatur spes, quæ potissimũ mortalium uersatilem mentem gubernat.

Apud eundem, De repub. lib. 2. & apud Ciceronem & epist. ad Atticum.

*Vtrum iustitiæ murũ altum an obliquæ fraudis conscendens, & meipsum ita muniens, uitam trãsigam, * in ambiguo mihi mens ad dicendam ueritatem.*

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡΧῼ, ἐν τῷ παραμυθητικῷ πρὸς Ἀπολλώνιον, περὶ τῶν ἀσεβῶν τῶν ἐν ᾅδου,

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω, φοινικορόδίαι τε λειμῶνες εἰσὶ προάστιον αὐτῶν, καὶ λιβάνῳ σκιερὸν καὶ χρυσοκάρποισι βέβριθε· καὶ τοὶ μὲν ἱππείοις γυμνασίοις, τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγξι τέρπονται. παρὰ δὲ σφίσιν εὐανθὴς ἅπας τέθηλεν ὄλβος, ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται αἰεὶ, θύματα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ λυσίπονον τελευτάν. καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον. τὸ γάρ ἐστι μόνον ἐκ θεῶν, εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὑδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις δείκνυσι τερπνῶν ἐφερ-

APVD PLVT. *in Conſ. ad Apol.* De *piis qui ſunt apud inferos.* Stephano Nigro interprete.

Quibus utique, dum nocturnũ hîc eſt tempus, ſolis iubar ſplẽdet, roſariiſque puniceis conſita prata ipſorum ſunt ſuburbium thuriferis arboribus adumbratum, aureiſque fructibus onuſtũ: atque equeſtrib⁹ gymnaſiis hi, alij teſſeris, nõnulli tibiis oblectantur. Apud ipſos *autem omnis florum pullulat opulentia, optabiliúmque odor amabilem per locum diffunditur perpetuò, varias imponentium ignu longe ſplẽdẽti primitias in deorũ aris.*

Beata *autem omnes* Parca *labores ſoluens finit: & omnium quidem corpus præpotentem ſequitur mortem, ſuperſtes autem manet adhuc vitæ ſimulacrum. hoc enim ſolum eſt à diis, dormit autem membris agentibus.* Verùm *dormientibus multis inſomniis iucun-*

πυσαι δὲ χαλεπῶν κρίσιν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Σοφοὶ δὲ τὸ Μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Εἰ καλῶς εἴρηται τὸ λάθε βιώσας.

Καίτοι τῆς γε δόξης καὶ τοῦ εἶναι φασὶν ἀσεβῶν χῶρον, τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι, καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν αἰθηρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀνα πέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τινες ἄκλαυστοι καὶ λεῖοι διαῤῥέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσι ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων παραπέμποντες αὐτοὺς καὶ ζωόντες. ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ

dorum adſerpens & difficilium indicat indicium.

Apud eundem, Ibidem.

Sapientes autem hoc dictum Nequid *nimis, laudarunt mirum in modum.*

Apud eundem, in tract. An rectè dictum ſit λάθε βιώσας.

Eraſmo Roterod. interprete.

Et tamen aiūt gloriæ eſſentiæque locum ſedem eſſe piorum, quibus ſplendet ſolis uigor, deinde noctem infernè in pratis roſeo colore purpurantibus, quibus intōſa uernant omnia, & procerarum arborum floribus amœnus conueſtitur campus, tum amnes quidam fletus ignari ac leneseum perfluunt: ipſi tranſigunt iucundè tempus colloquiis & cōmemoratione rerū præteritarum ac præſentiū accerſentes ſeſe mutuò, & inter ſe conſuetudinem uitæ agitantes. Porrò tertia uia, eorum eſt qui impiè uixerūt

παραγενόμενον ὁδός ἐστιν, εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφεραῖς νυκτὸς ποταμοί, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ καὶ λήθῃ τοὺς κολαζομένους.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν αἰτίαις φυσικαῖς, καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, Δειπνοσοφ. ιβ.

Ὦ τέκνον, ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἑκὼν, ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, καὶ ἐν τῷ Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα.

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, καὶ ἐν

& iniustè, animas in obscurum locum & barathrum quoddam praecipitans, unde immensas eructant tenebras languida noctis obscurae flumina, quae recipiũt & ignoratione atque oblivione tegunt eos qui puniuntur.

Apud eũdem in causis naturalibus: & apud Athenaeum, Dipnosoph. lib. 12.

O fili, marinae beluae petrosae corpori maximè mẽtem adaptans, in omnibus ciuitatibus uersare: assentiens autem ei quod praesens est, alids aliud habe propositum.

Apud eundẽ, in tractatu, An seni sit administranda respublica: & in tractatu, Vtra animantia sint prudentiora.

Quum proponũtur certamina, tergiuersatio uirtutem in profundas deijcit tenebras.

Apud eundem, in lib. Vtra animantia sint prudentiora

τῶν Συμποσιακῶν ζ.

Τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ
Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος.

Διόνυσος πολυγαθὴς, ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ
ἀδελφότητος.

Ἀλάλα πολέμου θυγάτηρ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας, καὶ ἐν τῷ περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ὑφ᾽ ἅρμασιν ἵππος, ἐν δ᾽ ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ᾽ ἰθύνει τάχιστα δελφίς· κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα δεῖ τλάθυμον ἐξευρεῖν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ
φυγῆς.

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν, ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαίων. ἐμοὶ δ᾽ ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἁ δρῦς, πενθέων δ᾽ οὐκ ἔλαχον, οὐδὲ στασίων.

item Sympos. 6.

Hunc [delphinem] in tranquilli maris profundo permouit tibiarũ amabilis modulatio.

Apud eundem, De Iside & Osiride.

Bacchus abundans lætitia, purum decus autumnalium fructuum.

Apud eundem, De fraternitate.

Tumultuatio uociferatrix, filia belli.

Apud eundẽ, De tranquillitate: item De morali uirtute.

Ad currus equus, in aratro autem bos: circa nauem autem uelocissimo impetu fertur delphin: at illum qui apro cædem molitur, oportet canẽ inuenire animosum.

Apud eundem, De exilio.

*Leuem cupressum ama, & pascua Cretæ missa facito. Mihi autem exigua terræ portio data est, *sed luctibus non sum obnoxius, neque seditionibus.*

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,

ἐν τῷ περὶ ἀληθείας λόγῳ.

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς ὤνασσ' ἀλάθεια,
Μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἡσυχίας λόγῳ.

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς
Ἐρευνησάτω μεγαλάνορος ἁσυχίας
Ἱερὸν φάος, στάσιν ἀπὸ πραπίδος
Ἐπίκοτον ἀνέμων, πενίας δότειραν,
Ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ εὐδαιμονίας λόγῳ.

Εὐδαίμονι δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβιος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ λόγῳ περὶ τοῦ δεῖν τὰς μὲν εὐτυχίας προφαίνειν, τὰς δὲ ἀτυχίας κρύπτειν.

Ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν
Τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν·
Τοῦτό γέ τοι ἐρέω· καλῶν μὲν οὖν

APVD STOBAEVM IN tractatu De ueritate.

Principium magnæ uirtutis, ô regina Veritas,
Ne impingere facias meũ pactum ad asperum mendacium.

Apud eundem, in tractatu De tranquillitate.

Rẽpublicam postquam aliquis ciuium in quieto statu posuerit,
Inuestiget magnificæ tranquillitatis
Sacrũ lumen, seditionem à pectore
Arcens, paupertatis datricem,
Inimicam educatoribus liberorum.

Apud eundem in tractatu De felicitate.

Diues profugus non est beatus.

Apud eundem in tractatu De prospera fortuna patefaciẽda, aduersa autem occultanda.

Alienis ne ostendas
Qua nos premamur ærumna.
Hoc certè tibi dicam: bonarum quò

Μοῖσάν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ
Παντὶ λαῷ δείκνυσθαι·
Εἰ δέ τις ἀνθρώποις θεόσδοτος ἀθληκηκότα *
Προστύχῃ, ταύταν σκότει
Κρύπτειν ἔοικεν.

Pro ἀθληκηκότα fortaſſe legẽdum ἀθλίοις κακότης.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ

ἐν τῷ περὶ παραφθέγματος.

Ὀπιθεν δὲ κεῖμαι θρασεῖαν ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

Αὐτόθι.

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς, οἷα τειχίζωμεν ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων.

Αὐτόθι.

Οὗτος καὶ πολύκλειτόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν καὶ κατ᾽ ἀνθρώπων ἀγυιάς.

Αὐτόθι.

Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε χρυσέα

dem rerum
Sortem & iucundarum in mediũ
oportet
Toti populo proferre:
At si quod hominibus diuinitus im
missum infortunium
Contigerit, id tenebris
Occultare decet.

APVD ARISTIDEM IN
oratione De inepto dicto.

A tergo autem audacium uulpium
iacœo fuluus leo.

Ibidem.

Compactum est aureum fundamentum sacris carminibus, sicut ædificamus iam uarium ornatum uocalem uerborum.

Ibidem.

Hic Thebam quamuis percelebrem, tamen adhuc magis exornabit per deorum & hominum uicos.

Ibidem.

Apud Olympium Iouem te au-

κλυτόμαντι Πυθοῖ ἄσομαι, Χάριτές τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ. ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. ια.

* ὁ δ᾽ ἅμαν δ᾽ ἐπεὶ φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου, ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τράπεζαν ὤθεον, αὐτόματοι δ᾽ ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ω Θρασύβουλ᾽ ἐρατᾶν ὄχημ᾽ ἀοιδᾶν τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον, ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισί τε γλυκερὸν καὶ Διονύσοιο καρπῷ, καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναίαισι κέντρον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιβ.

Μηδὲ ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ. πολύ τοι φέριστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιγ,

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι, καὶ κατὰ καιρόν. μὴ πρεσβυ-

rea uaticiniis inclyta Pytho decan tabo, cum Charitibus & Venere. in sacrosanctum locum accipe me, celebrem Pieridum prophetam.

APVD ATHENAEVM, Dipnosoph. lib. XI.

Virorum domitricem postquam Centauri cognouerunt uim suauis uini, properè album lac manibus è mensis expulerunt, & ultrò ex cornibus argentatis bibentes uagabantur.

In hac interpretatiòne repono ἀνδροδάμαντ' in locum horum ὁ δάμαν δ': lego itē τραπεζᾶν, in genit. plur.

Apud eundem, lib. XII.

Neque extinguas uoluptatem in uita. lōgè præstantissima res est homini iucundum æuum.

Apud eundem, lib. XIII.

Contingat & amare & amori gratificari, idque tempestiué. Ne

πέραν ἀριθμοῦ δίωκε θυμὲ πρᾶξιν.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, αὐτόθι.

Χρῆν μὲ κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι θυμὲ σὺν ἡλικίᾳ. τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαρίζοισας δρακεὶς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί· πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμαθεὶς ἑλικοβλεφάρου, ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων. ἀλλ' ἐγὼ δ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὡς δαχθεὶς ἑλεν ἱρᾶν μελισσᾶν τήκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν. ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τ' ἔναιε καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου. *

actionem aliquam persequaris, anime maturiorem numero [tuorum annorum.]

Apud eundem, ibidem.

Oportebat me tempestiuè, anime mi, fructus amorum decerpere, dum aderat ætas. Sed tamen qui ex Theoxeni facie coruscantes radios intuitus, amore non æstuat, ex adamante aut ferro fabricatum habet nigrum cor frigida flamma: & à Venere spretus nigris superciliis [decora] aut circa pecunias labores suscipit uiolentos, aut omnem uiã perambulat, audaciam muliebrẽ colens. At ego liquefio ut cera apũ, quando conspicio puerorum iuuenilimembrem pubertatem. Apud Tenedum uerò & Pitho habitabat & Gratia, * / *

Apud eundẽ Athenæum in alio eiusdẽ libri loco, qui hunc præcedit, legitur ὄσσων id est oculorũ) pro προσώπων, hoc est fa

ciei. item ψυχὰν, id est animũ, pro καρδίαν, id est cor. Sed apud Plutarchum legitur καρδίαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ, Πινδάρου σκόλιον.

Ω Κύπρι δέσποινα τεὸν δεῦτε ἐς ἄλσος, φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατον γυιὸν Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

Ηρξατο δ' οὕτως τοῦ τέλους,

Πολύξεναι νεανίδες ἀμφίπολοι πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ δέ τε τὰς χλωρᾶς Λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν πολλάκις ματέρας ἐρώτων οὐρανίαν ἱπτάμεναι νοήματι πρὸς τὰν Ἀφροδίταν ὑμῖν ἄνωθεν ἀπαγορείας ἔπορεν ὦ παῖδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι, σὺν δὲ ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.

Ἀρξάμενος οὕτως, ἑξῆς φησιν, Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξοντι ὁμοῦ δεσπόται, τοιόνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιδ.

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

Ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ.

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ᾽ ὁ Λέσβιος εὗρε πρῶτος ἐν δείπνοισι Λύδιον ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, πάλιν ἐν τῷ α΄.

Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν· Σκυρίας δ᾽ ἐς ἄμελξιν αἶγες ἐξοχώταται· ὅπλα δ᾽ ἀπ᾽ Ἄργεος, ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου, Σικελίας δ᾽ ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

παραγινόμενον ὁδός ἐστιν, εἰς ἔρεβός τε καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφεραῖς νυκτὸς ποταμοὶ, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ καὶ λήθῃ τοὺς κολαζομένους.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν αἰτίαις φυσικαῖς, καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, Δειπνοσοφ. ιβ.

Ὦ τέκνον, ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, τῷ παρεόντι δ᾽ ἐπαινήσαις ἑκὼν, ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖα φρόνει.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον, καὶ ἐν τῷ Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα.

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρεταῖς ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, καὶ ἐν

& iniustè, animas in obscurum locum & barathrum quoddam praecipitans, unde immensas eructant tenebras languida noctis obscurae flumina, quae recipiũt & ignoratione atque oblimone tegunt eos qui puniuntur.

Apud eũdem in causis naturalibus: & apud Athenaeum, Dipnosoph. lib. 12.

O fili, marinae beluae petrosae corpori maximè mẽtem adaptans, in omnibus ciuitatibus uersare: assentiens autem ei quod praesens est, alias aliud habe propositum.

Apud eundẽ, in tractatu, An seni sit administranda respublica: & in tractatu, Vtra animantia sint prudentiora.

Quum proponũtur certamina, tergiuersatio uirtutem in profundas deijcit tenebras.

Apud eundem, in lib. Vtra animantia sint prudentiora

τῶν Συμποσιακῶν ζ.

Τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος.

Διόνυσος πολυγαθὴς, ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἀδελφότητος.

Ἀλάλα πολέμου θυγάτηρ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας, καὶ ἐν τῷ περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ὑφ' ἅρμασιν ἵππος, ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύνει τάχιστα δελφίς· κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα δεῖ τλάθυμον ἐξευρεῖν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ φυγῆς.

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν, ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδάων. ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἁ δρῦς, πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον, οὐδὲ στασίων.

item Sympos. 6.

Hunc [delphinem] in tranquilli maris profundo permouit tibiarũ amabilis modulatio.

Apud eundem, De Iside & Osiride.

Bacchus abundans lætitia, purum decus autumnalium fructuum.

Apud eundem, De fraternitate.

Tumultuatio uociferatrix, filia belli.

Apud eundẽ, De tranquillitate: item De morali uirtute.

Ad currus equus, in aratro autem bos: circa nauem autem uelocissimo impetu fertur delphin: at illum qui apro cædem molitur, oportet canẽ inuenire animosum.

Apud eundem, De exilio.

Leuem cupressum ama, & pascua Cretæ missa facito. Mihi autem exigua terræ portio data est, *sed luctibus non sum obnoxius, neque seditionibus.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,
ἐν τῷ περὶ ἀληθείας λόγῳ.

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς ὦνασσ' ἀλάθεια,
Μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ἡσυχίας λόγῳ.

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς
Ἐρευνησάτω μεγαλάνορος ἀσυχίας
Ἱερὸν φάος, στάσιν ἀπὸ πραπίδος
Ἐπίκοτον ἀνέμων, πενίας δότειραν,
Ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ εὐδαιμονίας λόγῳ.

Εὐδαίμων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβιος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ λόγῳ περὶ τοῦ δεῖν τὰς μὲν εὐτυχίας προφαίνειν, τὰς δὲ ἀτυχίας κρύπτειν.

Ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν
Τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν.
Τοῦτό γέ τοι ἐρέω· καλῶν μὲν οὖν

APVD STOBAEVM IN *tractatu* De *ueritate*.

Principium magnæ uirtutis, ô regina Veritas,
Ne impingere facias meũ pactum ad asperum mendacium.

Apud eundem, in tractatu De *tranquillitate.*

Rẽpublicam postquam aliquis ciuium in quieto statu posuerit,
Inuestiget magnificæ tranquillitatis
Sacrũ lumen, seditionem à pectore
Arcens, paupertatis datricem,
Inimicam educatoribus liberorum.

Apud eundem in tractatu De *felicitate.*

Diues profugus non est beatus.

Apud eundem in tractatu De *prospera fortuna patefaciẽda, aduersa autem occultanda.*

Alienis ne ostendas
Qua nos premamur ærumna.
Hoc certè tibi dicam: bonarum qui

dem rerum
Sortem & iucundarum in medi\u0303
oportet
Toti populo proferre:
At si quod hominibus diuinitus im
missum infortunium
Contigerit, id tenebris
Occultare decet.

APVD ARISTIDEM IN
oratione De inepto dicto.

A tergo autem audacium uulpium
iaceo fuluus leo.

Ibidem.

Compactum est aureum funda-
mentum sacris carminibus, sicut
ædificamus iam uarium ornatum
uocalem uerborum.

Ibidem.

Hic Thebam quamuis percele-
brem, tamen adhuc magis exorna-
bit per deorum & hominum uicos.

Ibidem.

Apud Olympium Iouem te au-

κλυτόμαντι Πυθοῖ ἄσομαι, Χάριτές τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ. ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. ια.

* ὁ δ᾽ ἄμαν δ᾽ ἐπεὶ φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου, ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τράπεζαν ὤθεον, αὐτόματοι δ᾽ ἐκ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ω Θρασύβουλ᾽ ἐρατᾶν ὄχημ᾽ ἀοιδᾶν τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον, ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισί τε γλυκερὸν καὶ Διονύσοιο καρπῷ, καὶ κυλίκεσσιν ἀθηναίαισι κέντρον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιβ.

Μηδὲ ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ. πολύ τοι φέριστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιγ,

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι, καὶ κατὰ καιρόν. μὴ πρεσβυ-

rea uaticiniis inclyta Pytho decan tabo, cum Charitibus & Venere. in ſacroſanctum locum accipe me, celebrem Pieridum prophetam.

APVD ATHENAEVM, Dipnoſoph. lib. XI.

Virorum domitricem poſtquam Centauri cognouerunt uim ſuauis uini, properè album lac manibus è menſis expulerunt, & ultrò ex cornibus argentatis bibentes uagabantur.

In hac interpretatione repono ἀνδροδάμαντ' in locum horum ὁδάμαν δ': lego itẽ τραπεζᾶν, in genit. plur.

Apud eundem, lib. XII.

Neque extinguas uoluptatem in uita. lõgè præſtantiſſima res eſt homini iucundum æuum.

Apud eundem, lib. XIII.

Contingat & amare & amori gratificari, idque tempeſtiuè. Ne

πέραν ἀριθμοῦ δίωκε θυμὲ πρᾶξιν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Χρῆν με κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι θυμὲ σὺν ἡλικίᾳ. τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαρίζοισας δρακεὶς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί· πρὸς δ᾽ Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου, ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων. ἀλλ᾽ ἐγὼ δ᾽ ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἑλενιρᾶν μελισσᾶν τήκομαι, εὖτ᾽ ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν. ἐν δ᾽ ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τ᾽ ἔναιε καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου. *

actionem aliquam persequaris, anime maturiorem numero [tuorum annorum.]

Apud eundem, ibidem.

Oportebat me tempestiuè, anime mi, fructus amorum decerpere, dum aderat ætas. Sed tamen qui ex Theoxeni faciæ coruscantes radios intuitus, amore non æstuat, ex adamante aut ferro fabricatum habet nigrum cor frigida flamma: & à Venere spretus nigris superciliis [decora] aut circa pecunias labores suscipit uiolentos, aut omnem uiã perambulat, audaciam muliebrẽ colens. At ego liquefio ut cera apũ, quando conspicio puerorum iuuenilimembrem pubertatem. Apud Tenedum uerò & Pitho habitabat & Gratia, * *

Apud eundẽ Athenæum in alio eiusdẽ libri loco, qui hunc præcedit, legitur ὄσσων id est oculorũ) pro προσώπων, hoc est fa

ciei. item ψυχὰν, id est animū, pro καρδίαν,id est cor.Sed apud Plutarchum legitur καρδίαν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ, Πινδάρου σκόλιον.

Ω Κύπρι δέσποινα τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος, φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατὸν γυίων Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

Ηρξατο δ' οὕτως τοῦ τέλους,

Πολύξεναι νεάνιδες ἀμφίπολοι πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ, δῇ τε τᾶς χεῖρας Λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν πολλάκις ματέρας ἐρώτων οὐρανίαν ἱπτάμεναι νοήματι, πρὸς τὰν Ἀφροδίταν ὑμῖν ἄνωθεν ἀπαγορείας ἔπορεν ὦ παῖδες ἐρατειναῖς ἐν αἷς μαλθακώρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι, σὺν δὲ ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν.

Αρξάμενος οὕτως, ἑξῆς φησιν,

Αλλὰ θαυμάζω τί με λέξοντι ὁμοῦ δεσπόται, τοιόνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιδ.

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

Ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ.

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρε πρῶτος ἐν δείπνοισι Λύδιον ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, πάλιν ἐν τῷ α΄.

Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν· Σκυρίας δ' ἐς ἄμελξιν αἶγες ἐξοχώταται· ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου, Σικελίας δ' ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

ΠΑΡΑ ΚΛΗΜΕΝΤΙ ΤΩ
Αλεξανδρεῖ, παιδαγ. βιβλ. γ.

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μάθημα Κύπριδος· ὁ δὲ οὐκ οἶδεν ἄθλιος ὅτι γηθεῖς παρ' αὐτῇ ὀλοῦνται καὶ ἐπὶ πέτρωρον ἄδου συνάπτᾳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. α, καὶ
παρὰ τῷ Θεοδωρήτῳ.

Ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον· ἔσθ' ὅτε πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

Αὐτόθι, καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ.

Ἡ προπαιδεία δὲ προσφήματι ἔοικεν καὶ βαγήματι. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ βαγάλιον, κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. δ.

Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι δόξαν εὑρίσκοισι, λάμπει δὲ χρόνῳ ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπυθέντα.

APVD CLEMENTEM Alexandrinum, Pædag. lib. 3.

Dulce est dum surripitur stadiũ Veneris: at miser non nouit quòd terra nati apud ipsam peribunt, & ad laqueum orci uadit.

Apud eundem, Strom. lib. 1. & apud Theodoritum.

*Licet enim audire Pindarum quoque scribentẽ, non apud omnes erumpere sermonem antiquum. *fidelissimus silentij uiis. stimulus autẽ pugnæ est sermo præualens.*

Ibidem, & apud Athenæum.

Præcedẽs autem institutio auctario obsonij & bellarijs simulis est. Sub finem autem cœnæ suauis est placentula, secundum Thebanum Pindarum.

Apud eundem, Strom. 4.

Iuuenum autẽ curæ quæ cũ laboribus uolutantur, gloriã adipiscuntur: splendẽnt que tandem opera in æthere illustrata.

Αὐτόθι, καὶ παρὰ τῷ Θεοδωρήτῳ.

Ψυχαὶ δ' ἀσεβῶν ὑπουράνιοι γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις, ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν· εὐσεβῶν δὲ ἐπουράνιοι νάουσαι, μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσ' ἐν ὕμνοις.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρωμ. ε,

Τί θεός; ὅτι τὸ πᾶν.

Καὶ πάλιν,

Θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς.

Καὶ πάλιν,

Τί ἔλπεαι σοφίας ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; τὰ θεῶν βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

Αὐτόθι, καὶ παρὰ τῷ Θεοδωρήτῳ,

Θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος; κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι καθαρὸν ἁμέρας σέλας.

Ibidem.

Animæ autem impiorum sub cælo per terram uolant in doloribus cruentis, sub iunculis ineuitabilibus malorũ: at piorum, super cælum habitantes, modulationibus hymnorũ beatum magnum decantant.

Apud eundem, Strom. 5,

Quid Deus? Nempe totum.

Et rursum.

Deus qui omnia efficit mortalibus.

Et rursum,

Quid speras sapientiæ aliquantum te hominem habiturum ultra [alium] hominem? Deorum decreta inuestigare menti mortali difficile. nam mortalis eũ mater peperit.

Ibidem, & apud Theodoritũ.

Deo autem possibile ex atra nocte lumen excitare labe carens, & nigrinubilis tenebris operire purũ diei iubar.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Στρ. ε.

Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα, δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως, Πρῶτα μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν χρυσέαισιν ἵπποισιν ὠκεανοῦ παρὰ πάγον μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν ἄγον Ολύμπου, λιπαρὰν κάθοδον, σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεναι· ἁ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀγαθὰ σωτῆρας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἀλλαχοῦ.

Ολβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοινὰ ὑπὸ χθόνα, οἶδεν μὲν βίου τελευτὰν, οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Αὐτὸς τι πέταται γᾶς ὑπένερ-

Apud eundem, Strom. lib. 5.

Pindarus autē apertè seruatorem etiam Iouē maritum inducit Themidis, regem seruatorem, iustū, his utens uerbis, Primùm quidē consilio ualentem Themin cælestem, aureis equabus ad Oceani rupem Parcæ ad augustam Olympi scalam duxerunt splendidum aditū, ut esset antiqua seruatoris coniux Illa autem aurea redimicula gestantes [&] præclarum fructum ferentes peperit bonas Horas,

In hac interpretatione pro ἀγαθὰ σωτῆρας lego ἀγαθὰς ὥρας. Sed & alia quædam hic deprauata sunt.

Apud eundem, alibi.

Beatus qui intuitus illa communia sub terra, nouit quidem uitæ finem, nouit uerò à Ioue datum imperium.

Apud eundem.

Ipséque uolat sub terra & su-

θεν, οὐρανοῦ τε ὕπερ, ἀστρονομῶν, καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνώμενος.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ μέλη, καὶ ἰαμβεῖα.

ΠΑΡΑ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗ ΤΩ Ποντικῷ.

Γλαῦκ' ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασι ταράσσεται πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὀρθὸν ἵσταται νέφος, σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΟΥΤΑΡΧῼ, ἐν τῷ Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν.

Κλῦθι ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι

per cælum, astronomiæ dans operam, & omnium omni ex parte naturam perscrutans.

ARCHILOchi carmina lyrica, & iambica.

APVD HERACLIDEM, *Ponticum.*

Interpr. Conr. Gesnero.

Aspice Glauce ut cæruleum mare
Fluctibus æstuat undosis,
Et nubes curua arboribus
Summis imminet, atque notat
Tempestatem: subitúsque metus
Ex improuiso ingruit.

APVD PLVTARCHVM *in lib.* De *modo audiend. à iuuene poem.*

Audi regnator Vulcane, & mú-

σύμμαχος γουνουμένῳ ἵλαος γενοῦ,
χαρίζευ δ' οἷάπερ χαρίζεαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας.

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
Οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
Θεῶν ἔργα· μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος.
Ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΔΙΩΝΙ ΤΩ Χρυσοστόμῳ, καὶ παρὰ τῷ Γαληνῷ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπληγμένον, οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον· ἀλλά μοι εἴη ῥαιβὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς, καὶ ἐπὶ νοήμασι δασύς.

hi auxiliarius supplicanti propitius sis, gratificarêq; in ijs in quibus gratificaris.

Apd eundem, in lib. De *tranquillitate animi.*

Non mihi Gygis auro abundantis
[opes] curæ sunt,
Neque unquam me inuasit æmulatio, neque inuideo
Deorum factis: magnûmque non desidero principatum.
Procul enim est ab oculis meis.

Hæc verba μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος, cũ ab aliis, tũ à scholiaste AEschyli adscribũtur Archilocho, (pag. 18. meæ editionis:) vnde & cæteraeius esse colligimus. Aristoteles præterea hæc prima verba οὔ μοι τὰ Γύγεω illi tribuit.

APVD DIONEM CHRY-
sostomum & apud Galenum.

Non amo procerum imperatorem, neque * *neque cincinnus superbum, neque abrasum: sed mihi sit*

Παρὰ δὲ τῷ Γαληνῷ γέγραπται οὕτως,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπτηγμένον, ἀλλ᾽ ὅς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσὶ, καρδίας πλέως.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ,
ἐν τῷ περὶ ὀργῆς λόγῳ.

Θυμὲ, θύμ᾽ ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε,
*Ἐνάδευ, δυσμενῶν δ᾽ ἀλέξευ προσβαλὼν
Ἐναντίον στέρνον, ἐν δοκοῖς ἐχθρῶν πλησίον,
Κατασταθεὶς ἀσφαλέως·
Καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
Μηδὲ νικηθεὶς, ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
Ἀλλὰ χαρτοῖσί τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν
Ἀσχάλλε μὴ λίην· γίγνωσκε δ᾽ οἷος
Ῥυσμὸς ἀνθρώποις ἔχει.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ περὶ ψόγου
Ἀφροδίτης λόγῳ.

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρ-

APVD STOBAEVM IN
tractatu De *ira.*

Anime, anime, qui perplexis lucti-
bus perturbaris,
* *& infortuniis resiste obijciens*
Aduersum pectus, inter hastas ini-
micorum comminus
Consistens tutò:
Et neque uincens, apertè gloriare,
Neque uictus domi reclinãs geme:
Sed gaudio dignis gaude, & ad-
uersis
Ne contristeris nimium: ac cogno-
sce qualis
Series rerum homines teneat.

Apud eundem, in tractatu De
uituperio Veneris.

Tãtus enim amoris ardor sub cor-

δύην ἐλυσθεὶς
Πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε,
Κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας.
Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ ἄψυχος, χαλεπῇσι
Θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Ὅτι ἀβέβαιος ἡ τῶν ἀνθρώπων εὐπραξία.

Τοῖς θεοῖς τίθει πάντα, πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
Ἄνδρας ὀρθοῦσι, μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί·
Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίνεται κακά.
Καὶ βίου χρήζων πλανᾶται, καὶ νόου παρήορος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ περὶ ἥπ. λόγῳ.

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,

de uolutus
Multam caliginem oculis offudit,
Suffuratus è pectore teneram mentem.
Miser incumbo in amorem exanimis, grauibus
Doloribus transfixus ossa, deorum uoluntate.

Apud eundem, in tract. De instabilitate felicitatis humanæ.

Omnia diis fer accepta, sæpe ex rebus aduersis
Homines erigentibus, in atra iacentes terra:
Sæpe etiam supplantantibus: qui & firmiter stantes
Supinos sternunt. deinde multa eueniunt mala.
Et uictus inops oberrat, & mente uictus.

Apud eundẽ in tract. De spe.

Ex rebus nulla est de qua desperandum sit, & quam fieri non posse iurandum sit.

Οὐδὲ θαυμάσιον. ἐπειδὴ Ζεὺς πα-
τὴρ ὀλυμπίων
Ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ᾽, ἀπο-
κρύψας φάος
Ἡλίου λάμποντος, λυγρὸν δ᾽ ἦλθ᾽ ἐπ᾽
ἀνθρώποις δέος.
Ἐκ δὲ τοῦ οὐκ ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα
γίγνεται
Ἀνδράσι. μηδεὶς ἔθ᾽ ὑμῶν εἰσορῶν
θαυμαζέτω
Μηδ᾽ ἵνα δελφῖσι θῆρες ἀνταμεί-
ψωνται νομὸν
Ἐνάλιον, καί σφι θαλάσσης ἠχέεντα
κύματα
Φίλτερ᾽ ἠπείρου γένηται· τοῖσι δ᾽ ἡδὺ
ἦν ὄρος.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ Ὅτι οὐ χρὴ
παροινεῖν εἰς τοὺς τετελευτη-
κότας λόγῳ.

Ζῶντας κολάζειν οὐ θανόντας εὐ-
σεβές.

Neque [ulla] admuratione digna. quandoquidem Iupiter pater cælitum
Ex meridie effecit noctem, abscondita luce
Sole splendente, tristisque inuasit homines metus.
Ex hoc autem, haud incredibilia ulla & desperanda sunt
Hominibus. nemo uestrū amplius intuens admiretur,
Neque si cū delphinibus feræ permutent pascua
Marina, & ipsis maris sonori fluctus
Gratiores sint terra continente, illis autem gratus sit mons.

Sic interpretando lego κὰ-πόελπτα pro κἀπέλπτα : itē μηδ' ἐὰν pro μηδ' ἵνα, præterea ἡδὺ ἦν ὄρος.

Apud eundē in tract. De non petulāter insultando mortuis.

Viuos punire nō mortuos piū est.

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν
ἐπ' ἀνδράσιν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Τοῖς μὲν τεθνεῶσιν ἔλεος ἐπιεικὴς
θεός,
Τοῖς ζῶσι δ' ἔπρον ἀνοσιώτατον,
φθόνος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙ-
στίωνι.

Ἐρέω πολὺ φίλτατ' ἑταίρων, τέρψεαι
δ' ἀκούων,
Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.
κάρφεται γὰρ ἤδη.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΡΙΣΤΟ-
τέλει, πολ:ιι.

Ἀρχίλοχος προσηκόντως

Non enim honestum est mortuos uiros conuitiis proscindere.

Apud eundem, ibidem.

Mortuis quidem misericordia, benigna est dea:
At uiuentibus aliud iniquissimum, inuidia.

APVD HEPHAEstionem.

Dicam lōgè charissime sodalium, oblectaberis autem audiens:
Amare tristem licet existentem, neque colloqui.

Apud eundem, ibidem.

Nō iam amplius flores tenero corpore. arescit enim iam.

τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν, διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν, Οὐ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχεο.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΚΛΗΜΕΝΤΙ τῷ Ἀλεξανδρεῖ.

Ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ' ἔργα
Ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργὰ τε καὶ ἀθέμιστα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἄλλος γὰρ ἄλλος καρδίην ἰαίνεται.

ΠΑΡΑ ΘΕΩΝΙ ΤΩ ΣΟφιστῇ, ἐν τοῖς προγυμνάσμασι, καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ, καὶ παρὰ Διογένει τῷ Λαερτίῳ.

Τοῖος γὰρ ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε Λεπτίνεω παῖ,
Θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει.

APVD CLEMENTEM Alexandrinum.

O Iupiter, tuum quidẽ est cæli imperium, tu autem opera
Super homines edis uafra & nefanda.

Apud eundem.

Alius enim alijs cor oblectatur.

APVD THEONEM SOphistam in progymnasmatis, & apud Plutarchum, & apud Diogenem Laertium.

Talis enim hominibus mens [est] Glauce Leptinis fili,
Mortalibus, qualem Iupiter diem inducit.

In Græco textu pro θυμὸς legitur etiam νοῦς & μῆτις.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. ζ.

Ομήρου δὲ εἰπόντος, Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Αρχίλοχος, Πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΕΥΣΤΑΘΙΩ,

εἰς τὴν ε ῥαψ. τῆς Ιλ.

Οθεν κατ' ἰάδα διάλεκτον ἐπικλείτας Αρχίλοχος ἔφη ἐν τοῖς τριμέτροις, Παῖδα Αρεω μιηφόνου.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙ-

δου μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΚΛΗΜΕΝΤΙ

τῷ Αλεξανδρεῖ Στρωμ. ε,

Κλῦθί μευ, ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν,
Τᾶς ἀειζώου ψυχᾶς μεδέων.

MELANIPPI-
dæ carmina.

APVD CLEMENTEM A-
lexandrinum, Strom. 5.

Audi me pater, miraculum morta-
lium,
In sempervivam animam imperiũ
obtinens.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβ. ιδ.

Περὶ μὲν γὰρ αὐλῶν ὁ μέν τις ἔφη τὸν Μελανιππίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσύᾳ διασύροντα τὴν αὐλητικὴν, εἰρηκέναι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Τὰ μὲν Ἀθάνα ἔρριψέ τε ἱερᾶς ἀπὸ
χερὸς,
Εἶπέ τε, ἔρρετε αἴσχεα σώματι λύμα·
Ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι.

ΤΕΛΕΣΤΟΥ

μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. ιδ.

Ἀλλ' οὐχὶ Σελινούντιος Τελέστης τῷ Μελανιππίδῃ ἀντικορυσσόμενος ἐν Ἀργοῖ, ἔφη (ὁ δὲ λόγος ἐστὶ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς,)

Ἣν σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν
Οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ

Δρυμοῖς ὀρείοις
Ὄργανον δίαν Ἀθάναν,
Δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
Αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
Νυμφαγενεῖ χειροκτύπῳ
Φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
Τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος
Ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν;
Αἱ γὰρ παρθενίαν ἀγανὸν.
Καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ.
Καὶ ἑξῆς,
Ἀλλὰ μάταν ἀναχόρευτος ἅδε
Ματαιολόγων φήμα προσέπτατο
Ἑλλάδα μουσοπόλων σοφᾶς ἐπὶ φθό-
Βροτοῖς τέχνας ὄνειδος. [νον

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγκωμιάζων τὴν αὐλητικὴν, λέγει,

Τὰν σὺν περιθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμ' αἰολοπτερύγων σὺν ἀγλααῖς ὠκύτατι χειρῶν.

Καὶ τῷ Ἀσκληπιῷ ὁ Τελέστης ἐδήλωσε τὴν τῶν αὐλῶν χρείαν ἐν τούτοις,

Ἢ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα αὐδόνος ἥρμοσε πρῶτος Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης, νομοαίολον ὀρφναὶ πνεύματος εὔπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

ΠΡΑΤΙΝΟΥ
μέλη.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,
Δειπνοσοφ. ια,

Οὐ γᾶν αὐλακισμένην ἀνδρῶν ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, Δειπνοσοφ. ιδ.

Πρατίνας δὲ ὁ Φλιάσιος, αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὀρχήστρας, ἀγανακτεῖν τινας ἐπὶ τῷ τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνᾴδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούν-

τῶν ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦδε
τοῦ ὑπορχήματος,

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε;
Τίνα τάδε τὰ χορεύ-
ματα; τίς ὕβρις ἔμολεν
Ἐπὶ Διονυσιάδα
Πολυπαταγαθυμέλαν;
Ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
Ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,
Ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,
Ἀν' ὄρεα ἐασύμενον
Μετὰ Ναΐδων,
Οἷά τε κύκνον ἄγοντα
Ποικιλόπτερον μέλος,
Τὰν ἀοιδὰν καταπᾶς ἐπιερεῖς βα-
σίλεια. *
Οὐ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω.
Καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτης κώμων μόνων,
Πυραμάχοις τε πυγμαχίαισιν
Πάροινον ἔμμεναι στρατηλάταις,
Παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλον προσανέ-
χοντα,
Φλέγε τὸν ὀλεσιαυλοκάλαμον,
Λαλοβαρυοπαραμελορυθμοβάταν,

Θυπατρυπαίῳ δέμας πεπλασμένον
νηνιδόνα.
Σὺ δὲ δεξιοπόλε διάροφα *
Θειαμβοδιθύραμβε κισσοχαῖτ' ἄναξ,
Ακουε ταν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

ΣΚΟΛΙΑ ΔΙΑφόρων.

ΑΡΧΗ ΣΚΟΛΙΟΥ ΤΙμοκρέοντος τοῦ μελοποιοῦ κατὰ τοῦ Πλούτου, ὃ εὑρίσκεται παρὰ τῷ τὰ εἰς τὸν Αριστοφάνην γράψαντι σχόλια, καὶ παρὰ τῷ Ευσταθίῳ.

Ωφελες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε
Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Αλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κ' Αχέροντα.
Διά σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

SCOLIA DIuersorum.

PRINCIPIVM SCOLII *Timocreontis lyrici, aduersus Plutum deum diuitiarũ. Extat apud Aristophanis scholiasten & Eustathium.*

Vtinam ô cæce Plute [deus diuitiarum]
Neque in terra, neque in mari
Neque in continenti compareres,
Sed Tartarum habitares & Acheronte m.
Propter te enim omnia inter homines mala.

ΣΚΟΛΙΟΝ ΥΒΡΙΟΥ
τοῦ Κρητὸς, παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ,
Δειπνοσοφ. ιε.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξί-
φος,
Καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα
χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
Τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμ-
πέλω,
Τούτῳ δεσπότας κέκλημαι. τοὶ δὲ
Μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ κα-
λὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ κυνέοντι
Δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φω-
νέοντι.

ΣΚΟΛΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟ-
τέλους παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀθηναίῳ,
αὐτόθι.

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ, σᾶς πέρι παρ-

SCOLIVM HYBRIAE Cretensis, apud Athenæum.

Deest principium in vulgatis Athenæi editionibus.

Est mihi pro diuitiis magna hasta, & ensis,
Et pulchrũ è crudo corio scutulũ, propugnaculum corporis.
Hoc enim aro, hoc meto,
Hoc calco suaue uinum ex uite,
Hoc dominus uocor. at qui
Nõ audent gestare hastam & pulchrum è crudo corio scutulum,
Omnes in genua procumbentes coram me, adorant
[Ceu] dominum & regem magnum appellant.

SCOLIVM ARISTOTELIS, *apud eundem Athenæum, ibidem.*

Virtus multum laboriosa generi humano, uenatio pulcherrima uitæ, mortem oppetere pro tua fa-

θένε μορφᾶς καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος, καὶ πόνοις τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας. τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις καρπὸν τ' ἀθάνατον, χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου. σεῦ δ' ἕνεκεν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν, ἔργοις σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν. σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς Αἴας τε Ἀΐδαο δόμους ἦλθον. σᾶς δ' ἕνεκε φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος ἠελίου χήρωσεν αὐγάς. τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τε μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι Μνημοσύνης θυγατέρες, Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίας.

cie, uirgo, optabilis Græciæ [est] mors, laborêsq; tolerare feruidos indomitos. Talé *menti immittis fructum immortalem, auro præstantiorem & parentibus.* *Tui gratia Hercules Iouis [filius] Ledæque filij multa perpessi sunt, operibus tuam uenantes potentiam. Tui desiderio* Achilles *quoque &* Aiax *Orci domos adierunt. Quinetiam tuæ amabilis faciei causa Atarnei alumnus solis orbatus est lumine.* Itaque *celeberrimus operibus, immortalémque eum promouebunt musæ* Mnemosynes *filiæ,* Iouis *hospitalis uenerationem augentes, amicitiæque honorarium firmæ.*

ΗΡΙΝΝΑΣ ΤΗΣ Λεσβίας ᾠδὴ εἰς Ῥώμην.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΣΤΟΒΑΙΩ, ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας λόγῳ.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεόμιτρε, δαΐφρον ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνα πρεσβίστα δέδωκε μοῖρα
Κῦδος ἀρρήκτω βασιλήϊον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανήϊον ἔχοισα κράτος
Ἁγεμονεύῃς.
Σᾷ δ' ὑπὸ ζεύγλᾳ κρατερῶν λεπά-
δνων

ERINNAE LEsbiæ ode in laudem Romæ.

APVD STOBAEVM, IN tract. De fortitudine.

In Stobæi vulgatis editionib⁹ corrupta eſt ode Græca, & eius verſus ſic diſtincti vt nihil min⁹ appareāt quàm Sapphici. At verò, vt hîc eſt reſtituta, Sapphici ſūt omnes ſuis numeris conſtantes: ſi tantū in fine ſeptimi pro κράτος legas κάρτος.

HENR. STEPH. INT.

Martis ô proles mihi Roma ſalue,
Auream bellis decorans coronam,
Quæ uel in terris ſtabiles olympi
Incolis arces.
Hoc dedit ſoli tibi Parca munus,
Sæptra quòd geſtas labefacta nū-
Imperatricis tua quò poteſtas (quā
Cuncta gubernet.
Vinculis ponti ſinuoſa terga

Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνα πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Η γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λο-
χεύεις,
Εὔσταχυν δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΤΟΥ Μιτυληναίου Φαλαίκεια μέτρα.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΗΣ ἀνθολογίας τῶν ἐπιγρ.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης.

Atque telluris ualidis coercas:
Et statum seruans moderare quot
Oppida firmum. [quot
Ipsa, quae gaudet dare cũcta pessũ
Résq; trãssormãs hominũ uetustas,
Implet aeternum tua sola uentis
Regna secundis.
Nãque prae cunctis sobolẽ ualentẽ
Procreas, bellis habilem: feráxque
Non Ceres spicis magis, ipsa quàm
Prole uirorum. [sis

ALPHEI MI-
tylenaei Phalaecii
Versus.

EX LIB. PRIMO ANTHO
logiae epigrammatum.
Thoma Moro interprete.

Agros ego haud porrectiores appeto,
Non aureã aut Gygis beatitudinẽ.

Αὐτάρκεις ἔχειμαι βίου Μακρῖνε.
Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει.

ΑΝΑΚΡΕΟΝ-
τεια μέτρα διαφόρων.

ΑΔΗΛΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Ανακρέοντα.

Ανακρέων ἰδών με
Ο Τήϊος μελῳδὸς
Οναρ, λέγων προσεῖπεν.
Κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
Περιπλάκην φιλήσας.

Quæ sit satis sibi uita, sat eadem est mihi.
Illud Nihil nimis, nimis mihi placet.

Aliter Georg. Buchanano interprete.

Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum, ueluti Gyges: sed illũ
Qui mi sufficiat Macrine uictum.
Illud Nil nimiũ, nimus suaue est.

ANACREONtia carmina diuersorum.

INCERTI AVTORIS de Anacreonte.

Henr. Stephano interprete.

Per somnum Anacreon me
Poeta conspicatus
Salutat aduocátque.
Contendo cursum ad illum,
Amplector osculórque.

Γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
Καλὸς δὲ καὶ φίλευνος.
Τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου.
Τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
Ἐμοὶ στέφος δίδωσι,
Τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
Ἐδησάμην μετώπῳ,
Καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
Ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπτίου.

Ἐκ τοῦ ζ τῆς ἀνθολογίας τῶν ἐπιγραμμ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις ἔρωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν

Erat quidem ille pulcher,
Sed canus: ille pulcher,
Et deditus Cytheræ.
Labella uinum olebant.
Ducebat & trementem
Illum manu Cupido.
Is uertici corollam
Demptam suo mihi dat,
Olentem Anacreontem.
Qua stultus impediui
Meam repentè frontem.
A quo die profectò
Amore non uacaui.

IVLIANI AEgyptii.

Ex lib. VII. Anthologiæ epigr.

Interprete Philippo Melanchthone.

Quum necterem corollam,
Inter rosas repertum
Cupidinem prehendi

Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

εἰδύλλιον εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν. ἄλλοι δὲ ἄλλου τινὸς εἶναι οἴονται.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὴν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τοὺς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.

Ala, meróque mergens
Vnà imbibi procacem.
Nunc ille sæuit intus
Puer mihi in medullis.

THEOCRITI idyllium de mortuo Adonide. Alii alium quẽ piam eius esse authorẽ putant.

Henrico Stephano interpr.

Adonin ut Cythere
Iam uidit interisse,
Horrentibus capillis,
Pallentibúsque malis,
Cupidines uocauit
Adducerent ut aprum.
Illi statim uolucres
Percursitántque syluam
Et incidunt in illum:
Ligántque uinciúntque.

Χ' ὡ μὲν βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ' ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι Κυθήρη
Αὐτήν σε καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι,
Καί μευ κατεσίναζε.
Τούτους λαβοῦσα Κύπρι
Τούτους κόλαζε, τέμνε.

Collo dat hic catenas,
Captiuus ut trahatur:
Adurget ille ponè,
Et terga cædit arcu.
Aper gradu it tremente,
Vt Cyprin expauescens.
Quæ sic feræ loquuta est,
Femúrne pessima istud
Es ausa uulnerare,
Mei femur mariti?
Respondet illa paucis,
Iuro tibi Cythere
Per te & tuum maritum,
Et has meas catenas
Venantiúmque turbam hanc,
Bellum tuum maritum
Ferire non uolebam:
Sed pulchritudo fecit,
Nitens imago tanquam,
Vt impotens ab æstu,
Nudum femur furore
Tenerer osculandi.
Hos tu reuelle Cypri,
Hos punias secésque:

Τί γὰρ φέρω πελασοὺς
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῶνδ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινεν·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς ἔρωτας.

Nam quid gero sine usu
Dentes amore captos?
Contenta non es illis?
Et hæc reuelle labra.
Sed est miserta Cypris,
Cupidinésque iussit
Hunc liberare uinclis.
Comes fuit deinde,
Syluámque non petiuit,
Et ignibus propinquans
Dentes adussit illos
Amore qui flagrarant.

Aliter Eobano Hesso interprete,

Adonidem Cythere
Vt uidit interemptum,
Nupérque purpurantes
Genas colore fœdum,
Et illitum cruore
Nigerrimo capillum:
Cupidines uocauit,
Et iussit ut uocati
Suem ferum sibi ipsi

Adducerent prehensum.
Qui iussa prosequentes
Mox lustra peruolarunt
Horrentis alta syluæ,
Tristémque & imbecillem
suem graui ligarunt
Rigore uinculorum.
Alius trahebat autem
Laqueo truci reuinctum:
Hic terga uerberabat,
Et arcubúsque & ipsum
Vrentibus sagittis.
Et ibat ille tristis:
Veneris quidem timebat
superba iussa duræ.
Cui dixit ipsa, postquam
Conspexit esse captum,
Quid pessima ô ferarum
Túne hoc femur decorum,
Meúmne tu puellum
Insana uulnerasti?
Cui sic recepit ille,
Te diua Cypris, ipsum
Per & tuum puellum.

Per hæc & ipsa iuro
Quæ uincla me coarctant,
Item per hos amores
Qui me tulere captum,
Læsisse non uolebam
Quem nunc doles puellum,
Iniqua fata passum.
Sed ut decora uidi
Labra, & uultus honesti
Pulcherrimum nitorem,
Statuam ratus deorum
Fuisse perpolitam
Flammæ nocentis hausi
Quo subruebar ignem.
Quem non ferens, ut illi
Nudum femur uolebam
Insanus osculari:
Illi sed innocenti
Miser & mihi nocebam.
Hos nunc Venus profanos
Puni, recide dentes.
Superfluos quid autem
Fero amplius? Sed hæc si
Satis ampla pœna non est,

Et ipsa labra puni.
Hæc illius querentis
Venus miserta iussit
Amoribus procerus
Vt uincla dura soluant,
Et liberent ligatum.
Qui mitis inde syluam
Nunquam subiuit altam,
Sed ignibus propinquans
Suum nocentem amorem
Incendit & perussit.

ΠΑΡΑΛΕ-
λειμμένα τινά.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,
δειπνοσοφ. βιβ. ϛ.

Αλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ' ὀξυτέρου τριβόλων ἀῤῥηκτέμενος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. γ.

Κλεαρχος Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Αλκαίῳ λεπάδος, περὶ ὧν Αλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδὴν ἧς ἡ ἀρχὴ, Πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσας τέκνον, ἧς ἐπὶ τέλει γέγραπται, Εκ λεπάδων χαύνοις φρένας ἁ θαλασσία λεπάς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιδ.

Αλκαῖος γοῦν ὁ ποιητὴς, εἴπις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, προτέρα τὴν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιού-

τοις σεμνυνόμενος φησιν,

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ, πᾶσα δ' ἄρει κεκόσμηται στέγη, λαμπραῖσι κυνέαισιν. κατ τᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι νεύοισιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα· χάλκεαι δὲ πασσάλοις κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ κναμῖδες ἄρκος ἰσχυροβελέος, θώρακές τε νέω λίνω, κοῖλαί τε κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι· πὰρ δὲ χαλκιδικαὶ σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπαττίδες, τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθαι, ἐπειδὴ πρώτιστα ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδε.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ, βιβλ. ιε.

Καὶ ὁ ἀνδρειότατος δὲ προσέτι δὲ καὶ πολεμικὸς ποιητὴς Ἀλκαῖος ἔφη,
Κὰδ δ' ἐχεύατο μύρον ἁδὺ κατ τῶ στήθεος ἄμμι.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ, βιβλ. β.

Σαπφὼ δ' αὐτὸ τετρασυλλάβως καλεῖ, Φασὶ δή ποτε Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν. καὶ πάλιν, Ὠΐου πολὺ λευκότερον.

Παρὰ τῷ αὐτῷ βιβλ. ια.

Ελθὲ Κύπρι χρυσείαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιβ.

Φυσικὸν γὰρ δὴ καὶ τὸ τοὺς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ὡραίους ἀνθολογεῖν. ὅθεν καὶ περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται. καὶ Σαπφώ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἁπαλήν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβ. ιε.

Σαπφὼ δ' ἁπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε, Σὺ δὲ στεφάνοις ὦ Δίκα παρθέσθ' ἐραταῖς φόβαισιν ὄρπακας ἀννήτω συνέρραις ἁπαλαῖσι χερ-

σιν. εὐανθέα γὰρ πέλεται, καὶ χάριτες μάκαιρα μᾶλλον προτέρωα στεφάνων, πᾶσιν δ᾽ ἀποστρέφονται.

Quæ postrema verba sunt qui ita emendant, καὶ χαίρουσι μάκαρες μᾶλλον, ἀστεφανώτοις δ᾽ ἀποστρέφονται.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Καίτοι Σαπφὼ, γυνὴ πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ᾐδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν, λέγουσα ὧδε, Ἐγὼ δὲ φίλημι ἀβροσύναν, καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος ἀελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογχε.

Τῆς αὐτῆς Σαπφοῦς ἐπίγραμμα παρὰ τῷ αὐτῷ πάλιν ἐν τῷ ιγ.

αἱ δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέοισι
Ὠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες.
Οὔνομα σὸν μακαριστὸν ὁ Ναυκράτης ὧδε φυλάξει,
Ἐστ᾽ ἂν ἔῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγαίη.

ΙΒΥΚΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. θ.

Ἴβυκος δέ τινας λαθιπόρφυρας ὀνομάζει διὰ τούτων, Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισι ξανθοῖσι ποικίλαι πανέλοπες αἰολόδειροι πορφυρίδες καὶ ἀλκυόνες τανυσίπτεροι. Εν ἄλλοις δέ φησιν, Αἰεί μ' ὦ φίλε, οὔ με τανύπτερος ὡς ὅκα πορφυρίς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος, μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΙ

Ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης,
Ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. ιε.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι.

Τί μὴν πέπαι συείγξων κοιλόπτερα στήθια χριστάμενος μύρῳ.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΚΛΗΜΕΝΤΙ, στρωμ. ζ.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον* ἔσται λόγος σοφία.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΔΩΡΩ ΤΩ σικελιώτῃ, βιβλιοθ. ἱστορ. βιβλ. ια.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος·

βωμὸς δ' ὁ τάφος. προγόνων δὲ μνᾶστις· ὁ δ' οἶτος ἔπαινος. ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος ἀνδρῶν ἀγαθῶν. ὁ δὲ σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλατο.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβ. θ.

Καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος, λέγοντος οὕτως, Ἔπη γε δὲ καὶ μέλος Ἀλκμὰν, εὗρέ τι γλωσσάμενον κακκαβίδων ὄνομα συνθέμενος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε.

Καί τιν εὔχομαι φέροισαν τόνδε ἑλιχρύσω πύλεω ἀκηράτων κυπέρω.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,
Δειπνοσοφ. βιβ. ιδ.

Διονύσοιο ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε,

Τοῦ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται, λέγων, Οὐκ ἂν μύροισι γρηῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο. Καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἔφη, Ἐσμυρισμένας κόμας καὶ στῆθος ὡς ἂν γέρων ἠράσατο.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΙ, καὶ παρὰ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ.

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τόδε;
Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

Καὶ ἔτι.

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροίζετο,
Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΚΛΗΜΕΝΤΙ

στρωμ. βιβλ. ϛ.

Ἤμβλακον, καί που τινὰ ἄλλον ἤδ'
ἄτη κιχήσατο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἔρξω· ἐτήτυμον γὰρ, ξυνὸς ἀνθρώ-
ποισιν Ἄρης.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι.

Νίκης δὲ ἐν θεοῖσι πείρατα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

HENRICVS STEPHANUS poetices studiosis lectoribus S. D.

HAEC in præsentia habui fragmenta ex carminibus principũ lyricæ poeseωs nouẽ, quæ cũ ãtiquæ lyræ studiosis communicarẽ. Alia autẽ quædã per autores sparsa, quòd & ualde corruptorũ & ualde paucorũ essent uerborũ, cõsultò prætermisi: præsertimquũ talia satis multa iam irrepsisse in hunc libellũ animaduerterem. Siquis tamen forte fortuna lõgiuscula quæpiã (id est satis multorũ uerborũ) in iis quorum mihi copia fuit librie

vel inueniat vel reperiat, illa his addat, & mihi imprudenti excidisse certò sciat.

Cæterùm quod ad metra uersuum attinet, alicubi ea vt in vulgatis extabant autorũ (vnde fragmẽta excipiebantur) editionibus, aut libris manu scriptis, etiam vbi suspecta erant, seruaui in cæteris ferè omnibus locis ea inuestiganda aliis reliqui. Ferè omnibus dico: nam vbi leui miniméque periculosa cum mutatione metrum restitui posse in integrũ vidi: id facere nequaquã dubitaui. vt pag. 26, qui minimè admitteret versus mẽsura, συσωφρόνει σώφρονι reponendum σὺν σώφρονι σώφρονει suum versui metrum reddidi.

Idem verò & in corruptis locis feci, vt emendandi laborem aliis relinquerẽ: præterquã in paucissimis, in quibus nihil quidem immutandum censui, sed tãtùm meæ interpretationi eam quam in illa sequutus sum coniecturam subiunxi. Semel tãtùm ea me religione non obstrinxi, nimirũ pag. 360, vbi pro μεγάλ᾽ ἂν ὄρος à me repositũ fuit μεγαλάνορες. Quæ emẽdatio licet eiusmodi sit vt omniũ assensum (præsertimqui in Pindaro versati sunt) facilè impetraturã cõfidã, de ea tamen hic te admoneremei officii esse cogitaui. At quibus locis vet⁹ exẽplar opẽ ferre potuit, eos verò si ad illud castigare veritus forẽ, næ pro religioso superstitiosus meritò habitus fuissẽ. Id igitur audacter feci. quãto autẽ cum fructu, cum alii aliquot loci, tum verò illa venusta ode in laudem Romæ, (quæ Erinnæ haud scio quã rectè adscribitur) & illa Bacchylidis lepidissima carmina de pace, testimonio esse

possunt. Nec tamẽ quicquam veteri codici dicas affingere, distinctã suis metris ne in illo quidẽ hanc odẽ fuisse confiteor: sed me, quòd eam in metra restituerim (quæ nulla alia quàm illa, videlicet quàm Sapphica, esse posse, sole clarius est) nemo iustam occasionem reprehẽdendi habeat. Sed ut ad eos redeam locos quibus coniecturam adscripsi, cur nullã eius causam reddiderim, breuitatis studium in causa fuit: cui in tã exigua libri forma nõ studere, præter decorũ fuisset. Ex omnibus tamen emẽdationibus meis nulla est (si bene memini) quæ confirmationem magis postulet quàm illa quæ pag. 375 habetur, vbi pro ἀγαθὰς σωτῆρας *reponendũ contẽdo* ἀγαθὰς Ὥρας. *at hæc lectio licet ab illa multum remota esse videatur, ego tamen ex Hesiodo in Theogonia meã illã castigationem apud quemuis iudicem euincer queam.*

De hoc quoque te commonefacere operæ pretiũ putaui, quos Simonidi lyrico adscriptos inuenies iambicos versus, me ideo illi tribuisse quòd scriptores Græcos autorẽ eorum vocare Simonidem simpliciter & sine adiunctione comperim. Quin autem tunc Simonidem Ceum lyricum intelligãt, minimè mihi dubiũ est: num alterum Simonidem, iambographum vel Amorginũ cognominent.

Iam uero ad Anacreontem quod attinet, cur meas in illum emẽdationes hic annotauerim, dicam. Quum poetam illum in lucẽ primo edidi maiusculis characteribus, unà etiam meam interpretationẽ eadendã curaui, sed earum duntaxat oarum, quæ ut

uenustiores, ita etiam ab omni labe erant puriores. Simul uerò meas de corruptis aliquot locis coniecturas adiunxi, quarum bonã in illa mea interpretatione partẽ sequutus eram. Quoniam autem Elias Andreas *(qui suam uersionẽ aliquot post meã mensibus edidit, sed omniũ ɑdarum) non eandem ubique lectionẽ sibi sequendã proposuit, atque hinc fit ut interdum illius interpretatio cũ mea non consentiat, meas illas quas dixi coniecturas hic annotare necesse habui quibus mea uersio astipulatur. Dissentiunt tamẽ interpretationes nostræ aliquando etiã ubi alioqui in lectione consentimus. sed eade re aliorum esto iudicium.* Porro *plenires siquis annotationes desideret,* Anacreontem *maiusculis typis excusum sibi cõaret. hic enim enchiridii forma libellus talem breuitatem postulabat.* Valete, *& his fruimini, dũ parẽ uel maiorẽ à me expectabitis diligentiã in fragmentis quæcunque ex aliis quibuslibet poetis supersunt, colligendis: si uixero, & uoluerit* Dominus.

CASTIGATIONES Henrici Sephani in Anacreontis odas,

Pag. 116. V. Ἐρῶ) Lego φέρεν δὲ τόξον. Ibidé, V. Τόδε Proœ ί malim εἴ τι, sublato post πειρασαμεν pũcto, & hypodiastole nõ post τῶν sed post τόξον posita.

Pag.126.V.Καὶ νῦν) Non οἶας in mea interpretatione lego, sed ὁρᾷς, positum παρενθετικῶς.

Pag.128.V.Καὶ δεσπ.) Aliquando su spicatus sum legendum, Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω. quid si vero Πότην Ανακρέοντα legamus?

Pag.136.V.Λέγη) Legēdo μηδὲ πίνειν, aut μή τι πίνειν staret versus: mihi tamē magis placeret μὴ τι pro μὴ ἔτι, eo modo quo dicitur ab eodē poeta ἢ πὶ pro ἢ ἐπί. Vereor autem vt hi quinque postremi versus sint nothi.

Pag.140.V.Ποτὸν) Staret versus si legeretur Τερπνὸν ποτὸν ποίει μοι. vel Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι

Pag.150.V Ροδίης) Verti Rhodiæ legens Ροδίης.

Pag.156.V.Μυρῶν) Assentior reponentibus μαλερόν.

Pag.188 V.Αλαλ.) Lego in mea interpretatione ἀκτᾷ pro αὐτᾷ.

Ibidem, V.Απαλ.) Non dubito quín ἀπαλεχρόν scribendum sit.

Pag.190.V.Δολερον) Sic interpretatus sum quasi legeretur δολεροὶ, & ad Ερως & Ιμερος referretur. At de μερόπων alii viderint.

Ibidem.V.Ταλ.) Melius φέρουσιν.

Pag.192.V.Ερατος) Pro ἐλυσθεὶς lego μεθυσθείς.

Pag.194.V.Γλυκὺ) Lego Γλυκὺ καὶ πεθοῦντα πεῖραι.

Ibidem. V. Ωσοφῶ) Si ὀρόφῳ legas, aliquis erit sensus: at melior si στεφανῷ, sed paulo remotior est scriptura.

Pag.198.V.Οτ' ἐ.) Ita verti quaſi legeretur Οτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Ἐσορῶ, παρεσιν ἥβα.

Ibidem, V.Περίμ.) Lego Περίμοι νέῳ συνήβα.

Ibidem, V.Παράδος) Quin pro παράδος legi debeat ῥόδα δὸς, mihi minimè dubium eſt.

Ibidem, V.Φερέτω) Pro ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης, vide an malè ſuſpicer legendum eſſe ῥύακ' ὀπώρης.

SVPERSVNT ET ALII loci caſtigandi, ſed qui maiore otio, nonnulli & qui acutiore ingenio: quidam etiam qui melioris exemplaris auxilio opus habeant.

ΑΛΛΑ ΤΙΝΑ

τῶν ἐννέα λυρικῶν μέλη, τοῖς ἔμπροσθεν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει προστεθέντα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. ιε.

Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους, ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις.

Ἀλλὰ ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις
περθέτω πλέκτας αὖ πα πα λαιδέραι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι,

Τὸ δὲ χρίσασθαι τῷ τοιούτῳ ἀλείμματι, μυρίσασθαι εἴρηκεν Ἀλκαῖος ἐν παλαίστραις διὰ τούτων, Μυρίσαις συ-

[illegible] αὐτὰς λάβῃς;

ΠΑΡΑ ΙΟΥΛΙΩ ΤΩ

[illegible] βιβλ. ι.

[illegible] καὶ ἀπόθετα [illegible] κατ' οἶκον [illegible] μᾶλλον [illegible] δι' αὐτὰ καὶ [illegible] χρηστήρια [illegible] Καὶ ναὶ μὰ Δί' [illegible] τῆς χρή- [illegible]

[illegible] ΤΟΥ ΕΥΣΤΑ-
[illegible]

[illegible], ὡς Αλ-
[illegible] χείμαιτι

[illegible] Θεσσαλίας α.
[illegible]

ἰθυέκτων ἔχη ταῖς καθ' ἑαυτόν. Σοφοκλῆς, Καὶ πεσὰ πεντάγραμμα ἢ κύβων βολαί. παρετείνετο δὲ, φησὶ, δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμὴ, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ὡς αὐωτέρω δηλοῦται. … κώμενος ἐπὶ ἐχάτην αὐτὴν … καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν … λίθον δηλαδὴ, ὅτι τῆς ἀ… ων καὶ ἐσχάτης βοηθείας …. Σώφρων, Κινήσω δ' ἤδη … ἀφ' ἱερᾶς. Ἀλκαῖος δέ φησιν … ροις, Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει … ς τὸν πεῖρας πυκινὸν λίθον. … χου δὲ καὶ οὕτως. Ἀλκαῖος οὖν … ἤροις ἔφη τὸ, Κινήσεις τὸν πῆ… πυκινὸν λίθον, καμικευσάμενος … ῖνος καὶ αὐτὸ τὸ ἱερᾶς ὡς ἐν παρό… ω γράψας τὸ πῆρας. Sic apud eum … πεῖρας & πῆρας legitur.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς Ὀ…

Λέγει δὲ, φασὶ, καὶ … παραφασίζεσθαι μυῶντα … νηρές ἀμος ὁ μονομα…

EE.ij

σιν. ἀλαθέα γὰρ πέλεται, καὶ χάριτες μάκαιραι μᾶλλον προτέρηνα στεφάνων, ποῖσιν δ' ἀποστρέφονται.

Quæ postrema verba ſunt qui ita emendant, καὶ χαίρουσι μάκαρες μᾶλλον, ἀστεφανώτοις δ' ἀποστρέφονται.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Καίτοι Σαπφὼ, γυνὴ πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ἠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν, λέγουσα ὧδε, Ἐγὼ δὲ φίλημι ἁβροσύναν, καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔροσαελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογχε.

Τῆς αὐτῆς Σαπφοῦς ἐπίγραμμα παρὰ τῷ αὐτῷ πάλιν ἐν τῷ ιγ.

αἱ δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσι
Ὠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες.
Οὔνομα σὸν μακαριστὸν ὁ Ναυκράτις ὧδε φυλάξει,
Ἐς τ' αἰ εἴη Νείλου ναῦς ἔφαλος γιγαίνη.

IBYKOY.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,
Δειπνοσοφ. βιβλ. θ.

Ἴβυκος δέ τινας λαθιπόρφυρας ὀνομάζει διὰ τούτων, Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοισι ξανθοῖσι ποικίλαι πανέλοπες αἰολόδειροι πορφυρίδες καὶ ἀλκύονες τανυσίπτεροι. Ἐν ἄλλοις δέ φησιν, Αἰεί μ' ὦ φίλε, οὔ με τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος, μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

ΑΝΑΚΡΕΟΝ-
ΤΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΙ

Ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης,
Ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων
ἔρωτι.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. ιε.

Ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι.

Τί μὴν πέπαι συείγξων κοιλόπερα στήθεα χρισάμενος μύρῳ.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΚΛΗΜΕΝΤΙ, παιδαγ. γ.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον· ἔσται λόγος σοφία.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΔΙΟΔΩΡΩ ΤΩ σικελιώτῃ, βιβλιοθ. ἱστορ. βιβλ. ια.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ᾽ ὁ πότμος·

βωμὸς δ' ὁ τάφος. πρὸ γόνων δὲ μνᾶστις· ὁ δ' οἶτος ἔπαινος. ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος ἀνδρῶν ἀγαθῶν. ὁ δὲ σηκὸς οἰκετὰν εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλατο.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβ. θ.

Καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος, λέγοντος οὕτως, Ἔπη γε δὲ καὶ μέλος Ἀλκμὰν, εὗρέ τε γλωσσάμενον κακκαβίδων ὄνομα συνθέμενος.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε.

Καί τιν' εὔχομαι φέροισαν τόνδε ἑλιχρύσω πύλεω ἀκηράτων κυπαίρω.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβ. ιδ.

Διονύσοιο ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, βιβλ. ιε,

Τοῦ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι περὶ τοὺς Ἀρχίλοχος κέχρηται, λέγων, Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο. Καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἔφη, Ἐσμυρισμένας κόμας καὶ στῆθος ὡς ἂν γέρων ἠράσατο.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΙ, καὶ παρὰ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ.

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τόδε;
Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

Καὶ ἔτι.

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΚΛΗΜΕΝΤΙ

στρωμ. βιβλ. 5.

Ημβλακον, καί που τινὰ ἄλλον ἤδη
ἄτη κιχήσατο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Ερξω· ἐτήτυμον γὰρ, ξυνὸς ἀνθρώ-
ποισιν Αρης.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι.

Νίκης δὲ ἐν θεοῖσι πείρατα.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Αλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

HENRICVS STEPHANUS poetices studiosis lectoribus S. D.

HAEC in præsentia habui fragmenta ex carminibus principũ lyricæ poeseως nouẽ, quæ cũ ãtiquæ lyræ studiosis communicarẽ. Alia autẽ quædã per autores sparsa, quòd & ualde corruptorũ & ualde paucorũ essent uerborũ, cõsultò prætermisi: præsertimquũ talia satis multa iam irrepsisse in hunc libellũ animaduerterem. Siquis tamen fortefortuna lõgiuscula quæpiã (id est satis multorũ uerborũ) in iis quorum mihi copia fuit libris

vel inueniat vel reperiat, illa his addat, & mihi imprudenti excidisse certò sciat.

Cæterùm quod ad metra uersuum atti net, alicubi ea vt in vulgatis extabant au torũ (vnde fragmẽta excipiebantur) editionibus, aut libris manu scriptis, etiam vbi suspecta erant, seruaui in cæteris ferè omnibus locis ea inuestiganda aliis reliqui. Ferè omnibus dico: nam vbi leui miniméque periculosa cum mutatione metrum restitui posse in integrũ vidi: id facere nequaquã dubitaui. vt pag. 26, qui minimè admitteret versus mẽsura, συνσωφρόνει σώφρονι reponendum σὺν σώφρονι σώφρονει suum versui metrum reddidi.

Idem verò & in corruptis locis feci, vt emendandi laborem aliis relinquerẽ: præterquã in paucissimis, in quibus nihil quidem immutandum censui, sed tãtùm meæ interpretationi eam quam in illa sequutus sum coniecturam subiunxi. Semel tãtùm ea me religione non obstrinxi, nimirũ pag. 360, vbi pro μεγάλ' ἂν ὄρος à me repositũ fuit μεγαλάνορες. Quæ emẽdatio licet eius modi sit vt omniũ assensum (præsertimqui in Pindaro versati sunt) facilè impetraturã cõfidã, de ea tamen hic te admonerẽ mei officii esse cogitaui. At quibus locis vet⁹ exẽplar opẽ ferre potuit, eos verò si ad illud castigare veritus forẽ, næ pro religioso superstitiosus meritò habitus fuissẽ. Id igitur audacter feci. quãto autẽ cum fructu, cum alii aliquot loci, tum verò illa venusta ode in laudem Romæ, (quæ Erinnæ haud scio quã rectè adscribitur) & illa Bacchylidis lepidissima carmina de pace, testimonio esse

possunt. Nec tamẽ quicquam veteri codici dicas affingere, distinctã suis metris ne in illo quidẽ hanc odẽ fuisse confiteor: sed me, quòd eam in metra restituerim (quæ nulla alia quàm illa, videlicet quàm Sapphica, esse posse, sole clarius est) nemo iustam occasionem reprehẽdendi habeat. Sed ut ad eos redeam locos quibus coniecturam adscripsi, cur nullã eius causam reddiderim, breuitatis studium in causa fuit: cui in tã exigua libri forma nõ studere, præter decorũ fuisset. Ex omnibus tamen emẽdationibus meis nulla est (si bene memini) quæ confirmationem magis postulet quàm illa quæ pag. 375 habetur, vbi pro ἀγαθὰς σωτῆρας *reponendũ contẽdo* ἀγαθὰς Ὥρας. *at hæc lectio licet ab illa multum remota esse videatur, ego tamen ex Hesiodo in Theogonia meã illã castigationem apud quemuis iudicem euincere queam.*

De hoc quoque te commonefacere operæ pretiũ putaui, quos Simonidi lyrico adscriptos inuenies iambicos versus, me ideo illi tribuisse quòd scriptores Græcos autorẽ eorum vocare Simonidem simpliciter & sine adiunctione comperim. Quin autem tunc Simonidem Ceum lyricum intelligãt, minimè mihi dubiũ est: unum alterum Simonidem, iambographum vel Amorginũ cognominent.

Iam uero ad Anacreontem quod attinet, cur meas in illum emẽdationes hic annotauerim, dicam. Quum poetam illum in lucẽ primo edidi maiusculis characteribus, unà etiam meam interpretationem edendã curaui, sed earum duntaxat odarum, quæ ut

uenustiores, ita etiam ab omni labe erant puriores. Simul uerò meas de corruptis aliquot locis coniecturas adiunxi, quarum bonã in illa mea interpretatione partẽ sequutus eram. Quoniam autem Elias Andreas *(qui suam uersionẽ aliquot post meã mensibus edidit, sed omniũ adarum) non eandem ubique lectionẽ sibi sequendã proposuit, atque hinc fit ut interdum illius interpretatio cũ mea non consentiat, meas illas quas dixi coniecturas hic annotare necesse habui quibus nea uersio astipulatur.* Dissentiunt *tamẽ nterpretationes nostræ aliquando etiã wi alioqui in lectione consentimus. sed e de re aliorum esto iudicium.* Porro *plenires siquis annotatı ones desideret,* Anacreontem *maiusculis typis excusum sibi cõaret. hic enim enchiridii forma libellu talem breuitatem postulabat.* Valete, *& his fruimini, dũ parẽ uel maiorẽ à me epectabitis diligentiã in fragmentis qu cunque ex aliis quibuslibet poetis supersunt, colligendis: si uixero, & uoluerit* Dminus.

CASTIGATIONES
Henrici Sephani in Anacreontis odas,

Pag. 116. V. Ἐρῶ) Lego φέρεν δὲ τόξον. Ibidẽ, V. Τόδε Ῥροῖς; malim εἴ τι, sublato post πειρασαμιν pũcto, & hypodiastole nõ post τῶν sed post τόξον posita.

Pag.126.V.Καὶ νῦν) Non οἷας in mea interpretatione lego, sed ὁρᾷς, positum παρενθετικῶς.

Pag.128.V.Καὶ διατ.) Aliquando su spicatus sum legendum, Καὶ διαπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω. quid si verò Πότην Ανακρέοντα legamus?

Pag.136.V.Λέγῃ) Legē do μηδὲ πίνειν, aut μή τι πίνειν staret versus: mihi tamē magis placeret μὴ 'τι pro μὴ ἔτι, eo modo quo dicitur ab eodē poeta ἢ 'πὶ pro ἢ ἐπί. Vereor autem vt hi quinque postremi versus sint nothi.

Pag.140.V.Ποτὸν) Staret versus si legeretur Τερπνὸν ποτὸν ποίει μοι. vel Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι

Pag.150.V Ροδίης) Verti Rhodiæ legens Ροδίης.

Pag.156.V.Μηρῶν) Assentior reponentibus μαλερόν.

Pag.188 V.Κλαλ.) Lego in mea interpretatione ἀκτᾷ pr αὐτᾷ.

Ibidem, V.Απαλ.) Non dubito quin ἀπαλόχροος scribendum sit.

Pag.190.V.Δολερον) Sic interpretatus sum quasi legeretur δολεροὶ, & ad Ερως & Ιμερος referretur. At de μερόπων alii viderint.

Ibidem.V.Ταλ.) Melius φέρουσιν.

Pag.192.V.Ερατος) Pro ἐλυσθεὶς lego μεθυσθείς.

Pag.194.V.Γλυκὺ) Lego Γλυκὺ καὶ πεθοῦντα πεῖραι.

Ibidem. V. Ωαοφῶ) Si ὀρόφω legas, aliquis erit sensus: at melior si στεφάνω, sed paulo remotior est scriptura.

Pag.198.V.Οτ' ἐ.) Ita verti quasi legeretur Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Ἐσορῶ, παρεῖσιν ἥβα.

Ibidem, V.Περίμ.) Lego Περίμοι νέῳ συνῆβα.

Ibidem, V.Παράδος) Quin pro παράδος legi debeat ῥόδα δὸς, mihi minimè dubium est.

Ibidem, V.Φερέτω) Pro ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης, vide an malè suspicer legendum esse ῥύακ' ὀπώρης.

SVPERSVNT ET ALII loci castigandi, sed qui maiore otio, nonnulli & qui acutiore ingenio: quidam etiam qui melioris exemplaris auxilio opus habeant.

ΑΛΛΑ ΤΙΝΑ

τῶν ἐννέα λυρικῶν μέλη, τοῖς ἔμπροσθεν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει προστεθέντα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. ιε.

Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους, ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις.

Ἀλλὰ ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις
περθέτω πλέκτας αὖ πα πα λαιδέραι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι,

Τὸ δὲ χρίσασθαι τῷ τοιούτῳ ἀλείμματι, μυρίσασθαι εἴρηκεν Ἀλκαῖος ἐν παλαίστραις ἐπὶ τούτων, Μυρίσας συ-

Pag.198.V.Οτ' ἰ.) Ita verti quaſi legeretur Οτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Εσορῶ, παρεστιν ἥβα.

Ibidem, V.Περίμ.) Lego Περίμοι νέω συνήβα.

Ibidem, V.Παράδος) Quin pro παράδος legi debeat ῥοδα δὸς, mihi minimè dubium eſt.

Ibidem, V.Φερέτω) Pro ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης, vide an malè ſuſpicer legendum eſſe ῥύαχ' ὀπώρης.

SVPERSVNT ET ALII loci caſtigandi, ſed qui maiore otio, nonnulli & qui acutiore ingenio: quidam etiam qui melioris exemplaris auxilio opus habeant.

ΑΛΛΑ ΤΙΝΑ

τῶν ἐννέα λυρικῶν μέλη, τοῖς ἔμπροσθεν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει προστεθέντα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ

Δειπνοσοφ. βιβλ. κ.

[illegible] δὲ καὶ εἰς [illegible]
[illegible]λον σκολιοῖς, [illegible]
Ἀλκαῖος ὁ ποιη[illegible]
[illegible] τοῖς οἴνοις
[illegible] παλαιότερα.
[illegible] αὐτῷ,
[illegible] τοιούτῳ [illegible]
[illegible] Ἀλκαῖος ὁ
[illegible]

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΟΚΛΩ,

ἐν τοῖς εἰς Ἡσιόδου ἔργα σχολίοις.

Εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.

Ὁμοίως καὶ Ἀλκαῖος, Εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τὰ κ' οὐ θέλεις. καὶ Ὅμηρος, Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Α-ριστοφάνη σχολίων.

ΗΜιτύβιον, ἀντὶ τοῦ σουδάριον. ῥάκος ἡμιτελές, λινοῦν τι ὂν ἐκμαγεῖον. καὶ Σαπφώ, ἡμιτύβιον σταλάσσων· ἢ δίκρωσσον φακιόλιον.

Παρὰ Ἰουλίῳ τῷ Πολυδ.

βιβλ. ζ.

Τὸ κάττυμα ξύλον τετραδάκτυλον· οἱ δὲ ἱμάντες ἐπίχρυσοι· σανδάλιον τοὔνομα. ὑπόδημα δ' αὐτὸ Φειδίας τὴν

Ἀθηναῖ. ἐκάλουν δ' αὐτὰ Τυῤῥηνουργῆ, ὥσπερ καὶ τὰ ἔμβαθρα, ῥικνοεργῆ· τὰς μὲν τοι τυῤῥηνικὰς, ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος μάσθλης ἔπι, λύδιον καλὸν ἔργον.

ΠΑΡΑ ΜΑΞΙΜΩ ΤΩ Τυρίῳ, λόγῳ η.

Τὸν δὲ Ἀρχιλόχου ἔρωτα (ὑβριστὴς γὰρ) χαίρειν ἐῶ. ὁ δὲ τῆς λεσβίας (εἴ τι χρὴ πρεσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι) τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; δοκοῦσι γάρ μοι τὴν κατ' αὐτὸν ἑκάτερος φιλίαν, ἡ μὲν, γυναικῶν, ὁ δ' ἀῤῥένων, ἐπιτηδεῦσαι. καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾷν ἔλεγον, καὶ ὑπὸ πάντων ἁλίσκεσθαι τῶν καλῶν. ὅ,τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅ,τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύ-

μαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα. νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει, καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους. τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης· πολλά μοι τὸν Πολυάνακτος παῖδα χαίρειν, Σαπφὼ λέγει.

οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους· σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνεο καὶ χαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει. κωμῳδεῖ σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ· καὶ αὕτη, τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπιμμένα στολήν. τὸν ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· λέγει που καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι, σύ τε καλὸς θεράπων ἔρως. καὶ Διοτίμα λέγει ὅτι θάλλει μὲν ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο ἐκείνη ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον καὶ ἀλγεσίδωρον. τὸν ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφὼ μυθο-

πλόκον. ἐκβακχεύεται) ἐπὶ Φαίδρᾳ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. τῇ δὲ ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών. αἰτιᾶται) τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ ὅτι ἀπέθνησκει. ἡ δὲ τῇ θυγατρί. οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέποι τάδε.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὁμήρου Ὀδυσσ. χ.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ ῥήσσω ῥήξω ἔρρηχα παρακειμένου τὰ ῥάκεα γίνονται τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, καὶ ὅτι τὸ ῥάκος βράκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα πλατύτερον γέγραπται. χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, τίς δ' ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκε' ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν, τίς ἡ γυνὴ χωριτικὴ ἐζωσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν;

Εκ τοῦ αὐτοῦ εἰς Ιλιάδ. ν.

Επὶ ἐρεβίνθων μνεία καὶ παρὰ Σαπφοῖ, ἐν τῷ, Χρύσειοι ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο. λέγει δὲ (φασὶ) χρυσείους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχρούς. οὓς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς κρείττους οἱ λευκοὶ τῶν μελαίνων καὶ οἱ πυξοειδεῖς.

ΠΑΡΑ ΓΑΛΗΝΩ ΕΝ

προτρεπτικῷ εἰς τὰς τέχνας.

Αμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε καὶ τὴν Λεσβίαν λέγουσαν,

ὁ μὲν γὰρ καλὸς, ὅσσον ἴδεῖν πέλεται·
ὁ δὲ κ' ἀγαθὸς, αὔτικα καὶ καλὸς ἔσται.

vel inueniat vel reperiat, illa his addat, & mihi imprudenti excidisse certò sciat.

Cæterùm quod ad metra uersuum attinet, alicubi ea vt in vulgatis extabant autorũ (vnde fragmẽta excipiebantur) editionibus, aut libris manu scriptis, etiam vbi suspecta erant, seruaui in cæteris ferè omnibus locis ea inuestiganda aliis reliqui. Ferè omnibus dico: nam vbi leui minimèque periculosa cum mutatione metrum restitui posse in integrũ vidi: id facere nequaquã dubitaui. vt pag. 26, qui minimè admitteret versus mẽsura, συνσωφρόνει σώφρονι reponendum σὺν σώφρονι σώφρονει suum versui metrum reddidi.

Idem verò & in corruptis locis feci, vt emendandi laborem aliis relinquerẽ: præterquã in paucissimis, in quibus nihil quidem immutandum censui, sed tãtùm meæ interpretationi eam quam in illa sequutus sum coniecturam subiunxi. Semel tãtùm ea me religione non obstrinxi, nimirũ pag. 360, vbi pro μεγάλ' ἀν ὅρος à me repositũ fuit μεγαλάνορες. Quæ emẽdatio licet eiusmodi sit vt omniũ assensum (præsertim qui in Pindaro versati sunt) facilè impetraturã cõfidã, de ea tamen hic te admoneremei officii esse cogitaui. At quibus locis vet⁹ exẽplar opẽ ferre potuit, eos verò si ad illud castigare veritus forẽ, næ pro religioso superstitiosus meritò habitus fuissẽ. Id igitur audacter feci. quãto autẽ cum fructu, cum alii aliquot loci, tum verò illa venusta ode in laudem Romæ, (quæ Erinnæ haud scio quã rectè adscribitur) & illa Bacchylidis lepidissima carmina de pace, testimonio esse

possunt. Nec tamē quicquam veteri codici dicas affingere, distinctā suis metris ne in illo quidē hanc odē fuisse confiteor: sed me, quòd eam in metra restituerim (quæ nulla alia quàm illa, videlicet quàm Sapphica, *esse posse, sole clarius est) nemo iustam occasionem reprehēdendi habeat.* Sed *ut ad eos redeam locos quibus coniecturam adscripsi, cur nullā eius causam reddiderim, breuitatis studium in causa fuit: cui in tā exigua libri forma nō studere, præter decorū fuisset.* Ex *omnibus tamen emēdationibus meis nulla est (si bene memini) quæ confirmationem magis postulet quàm illa quæ pag. 375 habetur, vbi pro* ἀγαθὰς σωτῆρας *reponendū contēdo* ἀγαθὰς Ὥρας. *at hæc lectio licet ab illa multum remota esse videatur, ego tamē ex* Hesiodo *in* Theogonia *meā illā castigationem apud quemuis iudicem euincere queam.*

De *hoc quoque te commonefacere operæ pretiū putaui, quos* Simonidi *lyrico adscriptos inuenies iambicos versus, me ideo illi tribuisse quòd scriptores* Græcos *autorē eorum vocare* Simonidem *simpliciter & sine adiunctione comperim. Quin autem tunc* Simonidem Ceum *lyricum intelligāt, minimè mihi dubiū est: vnum alterum* Simonidem, *iambographum vel* Amorginū *cognominent.*

Iam *uero ad* Anacreontem *quod attinet, cur meas in illum emēdationes hic annotauerim, dicam. Quum poetam illum in lucē primo edidi maiusculis characteribus, unà etiam meam interpretationem edendā curaui, sed earum duntaxat odarum, quæ ut*

uenustiores, ita etiam ab omni labe erant puriores. Simul uerò meas de corruptis aliquot locis coniecturas adiunxi, quarum bonã in illa mea interpretatione partẽ sequutus eram. Quoniam autem Elias Andreas *(qui suam uersionẽ aliquot post meã mensibus edidit, sed omniũ adarum) non eandem ubique lectionẽ sibi sequendã proposuit, atque hinc fit ut interdum illius interpretatio cũ mea non consentiat, meas illas quas dixi conieciuras hic annotare necesse habui quibus nea uersio astipulatur.* Dissentiunt *tamẽ nterpretationes nostræ aliquando etiã wi alioqui in lectione consentimus. sed ea de re aliorum esto iudicium.* Porro *plenires siquis annotationes desideret,* Anacreontem *maiusculis typis excusum sibi cõaret. hic enim enchiridii forma libellus talem breuitatem postulabat.* Valete, *& his fruimini, dũ parẽ uel maiorẽ à me expectabitis diligentiã in fragmentis quæcunque ex aliis quibuslibet poetis superunt, colligendis: si uixero, & uoluerit* Dminus.

CASTIGATIONES
Henrici Sephani in Anacreontis odas,

Pag. 116. V. Εοϕῶ) Lego φέρεν δὲ τόξον. Ibidé, V. Τόδε Προεςί malim εἴ τι, sublato post πειρασαμεν pũcto, & hypodiastole nõ post ὧν sed post τόξον posita.

Pag.126.V.Καὶ νῦν) Non οἷας in mea interpretatione lego, sed ὁρᾷς, positum παρενθετικῶς.

Pag.128.V.Καὶ δεσπ.) Aliquando suspicatus sum legendum, Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω. quid si verò Πότην Ανακρέοντα legamus?

Pag.136.V.Λέγη) Legẽdo μηδὲ πίνειν, aut μή τι πίνειν staret versus: mihi tamẽ magis placeret μή τι pro μή ἔτι, eo modo quo dicitur ab eodẽ poeta ἤ 'πὶ pro ἢ ἐπὶ. Vereor autem vt hi quinque postremi versus sint nothi.

Pag.140.V.Ποτὸν) Staret versus si legeretur Τερπνὸν ποτὸν ποίει μοι. vel Τερπνὸν ποίει ποτόν μοι

Pag.150.V Ροδέης) Verti Rhodiæ legens Ροδίης.

Pag.156.V.Μηρῶν) Assentior reponentibus μαλερόν.

Pag.188 V.Καλλ.) Lego in mea interpretatione ἀκτᾷ pr αὐτᾷ.

Ibidem, V.Απαλ.) Non dubito quin ἀπαλόχροος scribendum sit.

Pag.190.V.Δολερον) Sic interpretatus sum quasi legeretur δολεροὶ, & ad Ερως & Ιμερος referretur. At de μερόπων alii viderint.

Ibidem.V.Ταλ.) Melius φέρουσιν.

Pag.192.V.Ερατος) Pro ἐλυσθεὶς lego μεθυσθείς.

Pag.194.V.Γλυκὺ) Lego Γλυκὺ καὶ ποθοῦντα πεῖραι.

Ibidem. V. Ωαροφῶ) Si ὀρόφῳ legas, aliquis erit sensus: at melior si στεφάνῳ, sed paulo remotior est scriptura.

Pag.198.V.Ὅτ' ἐ.) Ita verti quasi legeretur Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Ἐσορῶ, παρεσιν ἥβα.

Ibidem, V.Περίμ.) Lego Περίμοι νέῳ συνήβα.

Ibidem, V.Παράδος) Quin pro παράδος legi debeat ῥόδα δὸς, mihi minimè dubium est.

Ibidem, V.Φερέτω) Pro ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης, vide an malè suspicer legendum esse ῥύακ' ὀπώρης.

SVPERSVNT ET ALII loci castigandi, sed qui maiore otio, nonnulli & qui acutiore ingenio: quidam etiam qui melioris exemplaris auxilio opus habeant.

ΑΛΛΑ ΤΙΝΑ

τῶν ἐννέα λυρικῶν μέλη, τοῖς ἔμπροσθεν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει προστεθέντα.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβλ. ιε.

Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους, ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις. Ἀλλὰ ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις περθέτω πλέκτας αὖ πα πα λαιδέραι.

Παρὰ τῷ αὐτῷ αὐτόθι,

Τὸ δὲ χρίσασθαι τῷ τοιούτῳ ἀλείμματι, μυρίσασθαι εἴρηκεν Ἀλκαῖος ἐν παλαίστραις ἐπὶ τούτων, Μυρίσαις σὺν-

κατέκλεισεν αὔτ' αὐτῆς λάθρα;

ΠΑΡΑ ΙΟΥΛΙΩ ΤΩ
πολυδεύκει ὀνομ. βιβλ. ι.

Δύναιτο δὲ αἱ ταῦτα καὶ ἀπόθετα σκεύη καλεῖσθαι, καὶ ἡ κατ' οἶκον σκευή. νεώτερον γὰρ ἂν εἴη μᾶλλον ἡ ἀποσκευή. εἴποις δὲ αὐτὰ καὶ οἰκητήρια σκεύη, καὶ χρηστήρια σκεύη, τὸ μὲν Ἀλκαίου τοῦ ποιητοῦ εἰπόντος ἐν Πασιφάῃ, Καὶ ναὶ μὰ Δί' ἄλλα σκευάρια. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς χρήσεως ὀνομάσας.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΕΥΣΤΑ-
θίου εἰς Ιλ. θ.

Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, ὡς Ἀλκαῖος, Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς Ὀδυσσείας α.

Τοὺς δὲ πεσσοὺς λέγει ψήφους εἶναι πέντε, αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τὴν πεσ-

ϑὺ ἐκτηνν ἔχει ταῖς καθ' ἑαυτόν. Σοφοκλῆς, Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί. παρετείνετο δὲ, φησί, δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμή, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ὡς αἰωτέρω δηλοῦται, ἐπεὶ ὁ νικώμενος ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵεται. ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδή, ὅπερ τῶν ἀπηγωρισμένων καὶ ἐσχάτης βοηθείας δεομένων. Σώφρων, Κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πλήρους, Νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κινήσαις τὸν πείρας πυκινὸν λίθον. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ οὕτως. Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη τὸ, Κινήσαις τὸν πήρας πυκινὸν λίθον, καμμεισάμενος ἐκεῖνος καὶ αὐτὸ τῆς ἱερᾶς ὡς ἐν παρόδῳ γράψας τὸ πήρας. Sic apud eum πείρας & πήρας legitur.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς Ὀδυσ. Φ.

Λέγει δὲ, φασί, καὶ Ἀλκαῖος τὸ περιφράζεσθαι μνύεσθαι, οἷον, Οὐδέ τι μνασάμενος ἄλλο νόημα.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΟΚΛΩ,

ἐν τοῖς εἰς Ἡσιόδου ἔργα σχολίοις.

Εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.

Ὁμοίως καὶ Ἀλκαῖος, Εἴ κ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τὰ κ' οὐ θέλεις. καὶ Ὅμηρος, Ὁπποῖον κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

ΣΑΠΦΟΥΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ Α-ριστοφάνη σχολίων.

Ἡμιτύβιον, ἀντὶ τοῦ σουδάριον. ῥάκος ἡμιτελὲς, λινοῦν τι διὰ ἐκμαγεῖον. καὶ Σαπφὼ, ἡμιτύβιον σταλάσσων· ἢ δίκρωσσον φακιόλιον.

Παρὰ Ἰουλίῳ τῷ Πολυδ.

βιβλ. ζ.

Τὸ κάλυμμα ξύλον τετραδάκτυλον· οἱ δὲ ἱμάντες ἐπίχρυσοι· σανδάλιον γὰρ λέγω. ὑπέδησε δ' αὐτὸ Φειδίας τὴν

Ἀθηναῖ. ἐκάλουν δὲ αὐτὰ Τυῤῥηνουργῆ, ὥσπερ καὶ τὰ ἔμβαθρα, ῥικνοεργῆ· ταῖς μὲν τοι τυῤῥηνικαῖς, ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος μάσθλης εἶπε, λύδιον καλὸν ἔργον.

ΠΑΡΑ ΜΑΞΙΜΩ ΤΩ Τυρίῳ, λόγῳ η.

Τὸν δὲ Ἀρχιλόχου ἔρωτα (ὑβριστὴς γὰρ) χαίρειν ἐῶ. ὁ δὲ τῆς λεσβίας (εἴ τι χρὴ πρεσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι) τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; δοκοῦσι γάρ μοι τὴν καθ᾽ ἑαυτὸν ἑκάτερος φιλίαν, ἡ μὲν, γυναικῶν, ὁ δὲ ἀῤῥένων, ἐπιτηδεῦσαι. καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾷν ἔλεγον, καὶ ὑπὸ πάντων ἁλίσκεσθαι τῶν καλῶν. ὅ,τι γὰρ ἐκείνῳ Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύριννα καὶ Ἀτθὶς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅ,τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύ-

μαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργὼ καὶ Ἀνδρομέδα. νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει, καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους. τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης· πολλά μοι τὸν Πολυάνακτος παῖδα χαίρειν, Σαπφὼ λέγει. οὐ προσιέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους· σμικρά μοι παῖς ἔτι φαίνεο κἀχαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει. κωμῳδεῖ σχῆμά που καὶ κατάκλισιν σοφιστοῦ· καὶ αὕτη, τίς δὲ ἀγροιῶτιν ἐπιμμένα στολὼ. τὸν ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντα εἶναι· λέγει που καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ᾄσματι, σύ τε καλὸς θεράπων ἔρως. καὶ Διοτίμα λέγει ὅτι θάλλει μὲν ἔρως εὐπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο ἐκείνη ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον καὶ ἀλγεσίδωρον. τὸν ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφὼ μυθο-

πλόκον. ἐκβακχεύεται] ἐπὶ Φαίδρᾳ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. τῇ δὲ ὁ ἔρως ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρυσὶν ἐμπεσών. αἰτιᾶται] τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένῃ ὅτι ἀπέθνησκεν. ἡ γὰρ τῇ θυγατρί. οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέποι τάδε.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ
εἰς Ὁμήρου Ὀδυσσ. χ.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήσσω ῥήξω ἔρρηγμαι παρακειμένου τὰ ῥάκεα γίνονται τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, καὶ ὅτι τὸ ῥάκος βράκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα πλατύτερον γέγραπται. χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, τίς δ' ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν, ποία γυνὴ χωριτικὴ ἐζωσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν;

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἰλιάδ. γ.

Ἐπ᾽ ἐρεβίνθων μνεία καὶ παρὰ Σαπφοῖ, ἐν τῷ, Χρύσεοι ἐρέβινθοι ἐπ᾽ αἰόνων ἐφύοντο. λέγει δὲ (φασὶ) χρυσείους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχρούς. οὓς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς κρείττους οἱ λευκοὶ τῶν μελαίνων καὶ οἱ πυξοειδεῖς.

ΠΑΡΑ ΓΑΛΗΝΩ ΕΝ προτρεπτικῷ εἰς τὰς τέχνας.

Ἄμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε καὶ τὴν Λεσβίαν λέγουσαν,

ὁ μὲν γὰρ καλὸς, ὅσσον ἰδεῖν πέλεται·
ὁ δὲ κ᾽ ἀγαθὸς, αὔτικα καὶ καλὸς ἔσται.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὅμηρον.

ΤΟ δὲ, Επίκειν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, τινὲς γράφουσιν, Επὶ κυνηλαγμὸν ἀκούσῃ, διὰ τὸ γράψαι που Στησίχορον, Απειρεσίου κυνηλαγμοῦ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΛΑΤΩΝΙ ἐν Φαίδρῳ.

Οὑτωσὶ τοίνυν ὦ παῖ καλὲ ἐννόησον, ὡς ὁ μὲν πρότερος ἦν λόγος Φαίδρου τοῦ Πυθοκλέους Μυῤῥινουσίου ἀνδρός· ὃν δὲ μέλλω λέγειν, Στησιχόρου τοῦ Εὐφήμου Ἱμεραίου. λεκτέος δὲ ὧδε· Οτι οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος ὃς ἂν παρόντος ἐραστοῦ τῷ μὴ ἐρῶντι μᾶλλον φῇ δεῖν χαρίζεσθαι. διότι δὴ ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ σωφρονεῖ.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ τζέτζῃ ἱστοριῶν χιλιάδι α.

Τούτου τοῦ Στησιχόρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε,

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον, ἁγνάν,

Παῖδα διὸς μεγάλου δάμνιππον,

* ἄϊστον παρθένον.

ΑΝΑΚΡΕ-
οντος.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,
Δειπνοσοφ. βιβλ. ιε.

Εκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφαίοις, ὑποθυμιάδας, ὡς Αλκαῖος ἐν τούτοις, Αλλὰ ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις περθέτω πλέκτας ὑπαθυμίδας τις. καὶ Ανακρέων, Πλέκτας δ' ὑποθυμιάδας περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Εν τούτοις Σαρδιανὸν κόσμον εἴρηκε [ὁ Αχαιὸς] τὸ μύρον, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ανακρέοντι λυδοπαθὴς ἀκούεσιν αὐτὶ τοῦ ἡδυπαθής.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΜΜΩΝΙΩ,
ἐν τῷ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

Ἐπιβόητος δὲ ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν τῷ β΄, Καί μ᾽ ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις. τοῦτον δ᾽ ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίφατον καλοῦσι.

ΠΑΡΑ ΜΑΞΙΜΩ ΤΩ
Τυρίῳ λόγῳ η.

Η δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου. καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας. μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. ἀλλὰ κἀν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὁρᾷ· ἔραμαί τοι συνηβᾶν, φησί. χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος. καὶ αὖθις, καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια, φησί. ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην

ἀποκαλύψαιτο. ἐμὲ γὰρ λέγων εἵνεκα παῖδές ἂν φιλοῖεν. χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι. τοῦτο καὶ περὶ Σωκράτους Ἀλκιβιάδης ἔλεγεν, εἰκάζων αὐτοῦ τὴν χάριν τοῖς Ὀλύμπου καὶ Μαρσύου αὐλήμασι· τίς ἂν ὦ θεοὶ μέμψαιτο ἐραστὴν τοιοῦτον πλὴν Τιμάρχου;

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς τὸν Ὅμηρον.

Νεβρὸς δὲ, οὐ τελεία ἔλαφος, ἀλλ' ὁ νεωστὶ βορὰν δεχόμενος. διὸ πρὸς διαστάσησιν περιφραστικῶς ἐπήγαγε, Τέκος ἐλάφοιο ταχίνης, τουτέστιν, ἢ τάχος ἐξαίρετον ἡ φύσις ἐφιλοτιμήσατο εἰς ἀποφυγὴν τῶν ἐπιβούλων. φέρεται δὲ καὶ Ἀνακρέοντος χρῆσις αὕτη, Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθεν.

Φέρεται δὲ εἰς ὁμοιότητα καὶ Ἀνα-

κρέοντας τὸ, Κάδδε λοπὸς ἐχίσθη, αὐτὴ τοῦ καπηχίσθη τὸ ἱμάτιον.

Ἐκ τῶν τοῦ αὐτοῦ εἰς Ὀδυσσ. ν.

Ἐκ τοῦ κνῶ καὶ τὸ κνίζω, ἤγουν ἐξ-επιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ἀφ' οὗ γὰρ οὐ μόνον ἡ κνῖσα, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ κνίζα, ὡς σχίζω σχίζα. Ἀνακρέων, Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μωρροσύνην.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, εἰς Ὀδυσσ. φ.

Ἐν δὲ τῷ, Μύθου ἐπιχειρίην, οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν στάσιν λέγουσιν. ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστὰς, Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ, αὐτὴ δ' στασιασταὶ ἐπιῤῥηται.

ΠΑΡΑ ΤΙΝΙ ΑΝΩ-νύμῳ.

Ἐγὼ δέ τι τοῦ Ἀνακρέοντος μούσης

ὡς ἐν καλλυναστικοῦ μοίρᾳ ὑποτραγῳδήσω τῇ ἑορτῇ. καὶ ἅμα ἔλεγε,

Θεάων ἄνασσα Κύπρι,
ἵμερε κράτος χθονίων
γάμε βιότοιο φύλαξ,
ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
ὑμέας στίχοις κυδαίνω.
ἵμερον γάμον Παφίης.
δέρκεο τὴν νεᾶνιν, δέρκεο κοῦρε·
ἔρχεο μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα.
Στρατόκλεις φίλος Κυθήρης,
Στρατόκλεις ἀνὲρ Μυρίλλης.
ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα·
κομάει, τέθηλε, λάμπει.
ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει,
ῥόδον ἐν κόραις Μυρίλλα.
ἠέλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνει,
κυπάριττος πεφύκοι σευ ἐνὶ κήπῳ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

Δειπνοσοφ. βιβ. ιε.

Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ, τὸν στέφανον πάλαι κορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους· καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐλέγοις εὕτω καλουμένου, Φοῖβος ἐσάγητα Τυνδαρίδησιν ἀοίδιμοι, ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαντο κορωνόν.

Παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτόθι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ἀμυμώνη αἰπεῖα σέλλων φησὶ, Κἀγὼ γε ταῖς σαῖς βακκάρεις τε καὶ μῦρα. καὶ Σιμωνίδης.

Κ' ἠλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασι καὶ βακκάρει.

Ἐκ τῶν Εὐσταθίου εἰς Ὅμηρον.

Ἐπίχαρμος δὲ, φασὶν, καὶ αὐτὸς

διὰ τὸ ε λέγει ὤεον ὁμοίως τῷ Ἰβύκῳ, ἐν τῷ, ὤεα χανός. καὶ Σιμωνίδης ἐν τῷ, Οἷόν τι χηνὸς ὤεον Μαιανδρίου.

ΠΑΡΑ ΠΛΑΤΩΝΙ

πολιτ. α.

Λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φὴς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα, ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ᾽ ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, δίκαιόν ἐστι.

ΠΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ Τζέτζῃ ἱστοριῶν χιλιάδι α.

Τοῦτον [τὸν Ὀρφέα] φασὶ τῇ μουσικῇ θῆρας καὶ λίθους θέλγειν,
Ὡς γράφει που περὶ αὐτοῦ καὶ Σιμωνίδης οὕτω,
Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι πωτῶντ᾽ ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς·
Ἀνὰ δ᾽ ἰχθύες ὀρθοὶ κυανέου ἐξ ὕδατος ἄλλοντο

Καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι.

Οὗτος δ' ὁ παῖς Χαλκίδος τὸν Ὄλυμπον διδάσκει.

Ἐρίζων δὲ τοῖς κρείττοσιν, ὡς ἔφην, αἱρέθη.

Τὴν δ' ἔχει ταύτην που φησὶν ᾄσματι Σιμωνίδης.

Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι προσήρμοσεν ἀμφιδασείας

Κόρσας, καὶ στόμα λάβρον ἐπισφοδέτοισιν ἱμᾶσιν.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι.

Οὗτος ὁ Κείου Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτὴρ

Ὃς καὶ τεθνειὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

Παρὰ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι.

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα Σιμωνίδη ἤραο νίκας

Καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ.

Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον,

Εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγινομένης.

Alia Simonidis carmina elegiaca uide in anthologia epigrammatum & alibi.

ΑΛΚΜΑΝΟΣ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ εἰς Ὅμηρον.

Παροξύνεσθαι θελήσας τὸ λῄδιον ὁ Δίδυμος, ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι, ἐπεί φησι Λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς Λᾶδός φασιν, ὡς Ἀλκμὰν, Λᾷδος εἱμένα καλόν. ὅ ἐστι, λῄδιον ἐνδεδυμένη ἀειδές.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΟφάνη σχολίων.

Ελέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν· περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷά τε παρὰ τῷ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν. ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειληνὸν τῷ Ολυμπίῳ, τοιούτοις αὐτῷ περιέθηκε λόγοις, Ω τάλας ἐφήμερε, νήπιε, βάζεις χρήματά μοι διαπομπύων.

Αὐτόθι.

Λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος εὐθαλῆ, τὴν πᾶσι κομῶσαν. Πίνδαρος, Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ελλάδος ἔρεισμα κλειναὶ Αθῆναι.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΜΜΩΝΙΩ

ἐν τῷ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

Ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατ' ἀναπόλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος Ταῤῥαῖος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· γίνεται δὲ ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ'
ἀλώπηξ τε κ' αἐτὸς
Ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς,

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη·
Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

ΓΑΡΑ ΙΩΑΝΝΗ ΤΩ Τζέτζη ἱστοριῶν χι-
λιάδι. α.

Τήνελλα καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ηράκλεις,
Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύω.

SAPPHVS AD PHAONEM EPISTOLA, AB OVIDIO SCRIPTA, SED MULTA (UT CREDITUR) EX ILLIUS POEMATIBUS MUTUATO.

Ecquid, vt aspecta est studiosæ littera dextræ,
Protinus est oculis cognita nostra tuis?
An, nisi legisses autoris nomina Sapphus,
Hoc breue. nescires vnde mouetur opus?
Forsitan & quare mea sint alterna requiris
Carmina, quũ lyricis sĩ magis apta modis.
Flendus amor meus est: elegi quoque flebile carmen:
Nõ facit ad lacrymas barbitos illa meas.
Vror, vt indomitis ignẽ exercentibus Euris,
Fertilis accensis messibus ardet ager.
Arua Phaon celebrat diuersa Typhoidos AEtnæ:
Me calor AEtnæo non minor igne tenet.
Nec mihi, dispositis iungam quæ carmina neruis
Prouenniunt: vacuæ carmina mẽtis opus.
Nec me Pyrrhiades Methymniadésue puellæ,
Nec me Lesbiadum cætera turba iuuant.
Vilis Amythone, vilis mihi candida Cydno:
Nõ oculis grata est Atthis, vt antè, meis:
Atq; aliæ cẽtũ, quas nõ sine crimine amaui.
Improbe, multarũ quod fuit, vnus habes.
Est in te facies, sunt apti lusibus anni.
O facies oculis insidiosa meis.
Sume fidem & pharetram, fies manifestus Apollo:
Accedant capiti cornua, Bacchus erit.

Et Phœbus Daphnen, & Gnosida Bacchus amauit:
Nec norat lyricos illa, vel illa modos.
At mihi Pegasides blãdissima carmina dictãt:
Iam canitur toto nomen in orbe meum.
Nec plus Alcæus consors patriæque lyræq;
Laudis habet: quamuis grandius ille sonet.
Si mihi difficilis formam natura negauit,
Ingenio formæ damna rependo meæ.
Sum breuis: at nomen quod terras impleat omnes
Est mihi: mensuram nominis ipsa fero.
Candida si non sum: placui Cepheia Perseo
Andromede, patriæ fusca colore suæ.
Et variis albæ iunguntur sæpe columbæ:
Et niger à viridi turtur amatur aue.
Si, nisi quæ facie poterit te digna videri,
Nulla futura tua est: nulla futura tua est.
At me quum legeres, etiã formosa videbar:
Vnam iurabas vsque decere loqui.
Cãtabã, memini (meminerũt omnia amãtes)
Oscula cantanti tu mihi rapta dabas.
Hęc quoque laudabas: omnique à parte placebam,
Sed tunc pręcipuè, quum fit amoris opus.
Tunc te plus solito lasciuia nostra iuuabat,
Crebráque mobilitas, aptáque uerba ioco.
Et quòd, vbi ãborũ fuerat cõfusa voluptas,
Plurimus in lasso corpore languor erat.
Ne tibi Sicelides veniãt noua pręda puellę:
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse uolo.
O vos erronem tellure remittite nostrum
Nisiades matres, Nisiadésque nurus.
Nec vos decipiant blandę mendacia linguę:
Quę dicit vobis, dixerat antè mihi.
Tu quoque quę montes celebras Erycina Sicanos,

(Nam tua sum) vati consule diua tuę.
An grauis inceptũ peragit fortuna tenorẽ?
Et manet in cursu semper acerba suo?
Sex mihi natales ierant quum lecta parentis
Ante diem lacrymas ossa bibere meas.
Arsit inops frater victus meretricis amore:
Mistáque cũ turpi damna pudore tulit.
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quásque male amisit, nũc malè quęrit opes.
Me quoque, quòd monui bene multa fideliter, odit:
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.
Et tanquam desint quæ me sine fine fatigẽt,
Accumulat curas filia parua meas.
Vltima tu nostris accedis causa querelis:
Non agitur vento nostra carina suo.
Ecce iacent collo sparsi sine lege capilli,
Nec premit articulos lucida gẽma meos.
Veste tegor vili: nullũ est in crinibus aurũ;
Non Arabum noster dona capillus olet.
Cui color infelix? aut cui placuisse laborẽ?
Ille mei cultus vnicus autor abest.
Molle meum leuibus cor est violabile telis,
Et semper causa est cur ego semper amẽ.
Siue ita nascenti legem dixere sorores:
Hæc data sunt fila seuera meæ.
Siue abeunt studia in mores artésque magistras:
Ingenium nobis molle Thaleia facit.
Quid mirum si me primæ lanuginis ætas
Abstulit, atque anni quos vir amare potest?
Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora, timebam.
Et faceres: sed te prima rapina tenet.
Hunc si conspiciat, quæ conspicit omnia, Phœbe,

Inde chelyn Phœbo, cõmunia munera, ponã:
Et sub ea versus vnus & alter erit.
Grata lyram posuit tibi Phœbe poetria Sappho:
Conuenit illa mihi: conuenit illa tibi.
Cur tamen Actiacas miseram me mittis ad oras,
Quum profugum posis inde referre pedẽ?
Tu mihi Leucadia potes esse salubrior vnda:
Et forma meritis tu mihi Phœbus eris.
An potes ô scopulis vndáque ferocior illa,
Si moriar, titulum mortis habere meę?
At quanto melius iungi mea pectora tecum,
Quàm poterant saxis pręcipitanda dari.
Hęc sunt illa Phaõ quę tu laudare solebas,
Visáque sunt toties ingeniosa tibi.
Nunc vellem facunda forem: dolor artibus obstat,
Ingeniúmque meis substitit omne malis.
Nõ mihi respõdẽt veteres in carmina vires.
Plectra dolore tacẽt: muta dolore lyra est.
Lesbides ęquoreę, nupturáque nuptáque proles,
Lesbides Aeolia nomina dicta lyra:
Lesbides, infamem quę me fecistis amatę,
Desinite ad citharas turba uenire meas.
Abstulit omne Phaon quod nobis antè placebat:
Me miseram, dixi quàm modo penè meus.
Efficite ut redeat: uates quoq; uestra redibit.
Ingenio uires ille dat, ille rapit.
Ecquid ago precibus? pectúsne agreste mouetur?
An riget, & Zephyri uerba caduca ferũt?
Qui mea uerba ferũt, uellẽ tua uela referrẽt.

NON *veniunt in idem pudor atque amor: omne videbat*
Vulgus: eram lacero pectus aperta sinu.
Tu mihi cura Phaon: te somnia nostra reducunt,
Somnia formoso candidiora die.
Illic te inuenio, quanquam regionibus absis:
Sed non longa satis gaudia somnus habet.
Sæpe tuos nostra ceruice onerare lacertos,
Sæpe tuæ videor supposuisse meos.
Oscula cognosco, quæ tu committere linguæ,
Aptáque consueras accipere, apta dare.
Blandior interdũ: veríſque simillima verba
Eloquor, & vigilant sensibus ora meis.
Vlteriora pudet narrare: sed omnia fiunt.
Et iuuat, & sine te non licet esse mihi.
At quum se Titan ostendit, & omnia secum,
Tam citò me somnos destituisse queror.
Antra nemúsque peto, tanquam nemus antráque prosint:
Conscia deliciis illa fuere meis
Illuc mentis inops, vt quã furialis Erichtho
Impulit, in collo crine iacente feror.
Antra vident oculi scabro pendentia topho,
Quæ mihi Mygdonii marmoris instar erãt.
Inuenio syluam, quæ sæpe cubilia nobis
Præbuit, & multa texit opaca coma.
Sed nõ inuenio dominũ syluæq; meumque:
Vile solum locus est, dos erat ille loci.
Cognoui pressis noti mihi cespitis herbas:
De nostro curuum pondere gramen erat.
Quinetiam rami positis lugere videntur
Frõdibus, & mille dulce querũtur aues.
Incubui: tetigíque locum, qua parte fuisti:
Grata prius lacrymas combibit herba meas

Digitized by Google